

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I'M FALLING PREY TO HIS
PLEASURE...

SOFT TISSUE
damage

LILITH VINCENT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YUMUŞAK DOKU HASARI
ERKEK ARKADAŞININ BABASI KARANLIK ROMANTİZM

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

[Tanıtım](#)

[Playlist](#)

[Yazarın Notu Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Epilog](#)

[Lilith Vincent'in Kitapları](#)

[Benden Kork, Beni Sev Çizgi Roman Kickstarter](#)

[Cilt 1 Lilith Vincent ve Debora Lancianese'nin çizgi romanları Yazar Hakkında](#)

Bana olan takıntısı ölümcül ve ben onun zevkine kapılıyorum.

Hayatımda hiç güvenlik hissetmedim. Çocukken kayıtsız akrabalarımın yanına terk edildikten sonra, kimsenin beni korumayacağını fark ettiğimde çok acı çektim.

Ama erkek arkadaşımın babası Cullan, tanıdığım hiçbir erkekten daha fazla güvende hissetmemi sağlıyor. O benim iki katım yaşında ve kesinlikle yasak, ama koruyucu kucaklamaları, derin sesi ve dövme kolları içimde istememem gereken şeyler uyandırdı.

Karanlık beni yutarken, beni güçlü kollarına alan ve ışığa geri götüren Cullan'dır. Bana koruma sağlar ve çok küçük çocuğuna bakıcılık yapmam için bir iş verir. Ama Cullan'ın kendi karanlığında boğulduğunu düşünüyorum. Şehirde bir katil dolaşıyor ve kırmızı maskenin ardındaki adamın kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.

İçgüdülerim bana Cullan'dan olabildiğince hızlı kaçmamı söylüyor, ama erkek arkadaşımın babası, kanla ıslanmış elleriyle kalbimi çalmış durumda.

Ve imkansız olsa da, onun çocuğunu taşıyorum galiba.

Yazarın notu: Soft Tissue Damage, karanlık temalar, yirmi yaş farkı, kahramanın diğer erkek olması, üreme, kıskanç ve sahiplenici bir alfa erkek ve tatlı ama güçlü bir bakire kahraman içeren, bağımsız bir erkek arkadaşın babası MF romantizmi. Bu kitapta karakterler yer almaktadır. Hikaye karanlık, müstehcen ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize göre okuyun.

YUMUŞAK DOKU HASARI LILITH VINCENT

Telif Hakkı © 2025 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı: Soren Designs

Düzenleme: Fox Proof Editing

Düzeltilme: Rumi Khan

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, incelemeler için kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden kaynaklanmaktadır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

ÇALMA LİSTESİ

Darkerside – David Kushner

Favorite – Isabel LaRosa

dopamine – Madelline

southbound – Artemas

Too Sweet – Hozier

My Blood – Ellie Goulding

Make You Mine – Madison Beer

Primal – Kapoor & Hvitling

DARK – WesGhost

O Aklımda – Romy

Heinrich Manevrası – Interpol

Sıradan – Alex Warren

Spotify'da "Soft Tissue Damage Lilith Vincent" araması yapın veya
buradan ulaşın: <https://bit.ly/4nFILmH>

Gölümsemesi bıçak ve kandan oluşın bir adam hakkında "Ya onun en sevdiği kız ben olsaydım?" diye fısıldayan tüm kızlar için.

YAZARIN NOTU

Bir seri katil romantizmi yazmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçek suç podcast'leri, COVID karantinası boyunca aklımı başımda tuttu ve cinayet vakalarına karşı morbid bir ilgim vardı. İlginç. Seksi değil.

Ancak, dudaklarımı ısırıp "*Ya onun en sevdiği kurbanı olsaydım?*" diye merak etmeme neden olan birkaç kurgusal katil var. *Hush*, *The Boy*, *Don't Breathe* ve *Wrong Turn* (2021 versiyonu, iykyk) filmlerindeki katiller aklıma gelenlerden bazıları. Yaptıkları korkunç, kalp atışlarını hızlandıran şiddet içeren ve şok edici şeyler beni ekrana kilitliyor ve bir üreme alt hikayesi olsa da umurumda değil.

Şaka yapıyorum. Yan hikayeleri çok seviyorum.

Kalbinde karanlık olan, uçurumun eşiğine itilmiş, ama kadınına özlem duyan ve onun hamile kalmasını isteyen bir adam? Bu, keşfetmek istediğim bir hikaye. *Soft Tissue Damage* için iki yıl boyunca bu fikirle oynadım, ta ki sonunda erkek arkadaşının babasını da hikayeye eklemeyi düşünene kadar. Ve işte buradayız. Seri katil baba Cullan Grant ve onun tatlı Elena.

Soft Tissue Damage'da yirmi yaş farkı, doğum kontrolüne müdahale, zorla üreme, kan, şiddet, takıntı var. manipülasyon, ilkel oyunlar ve baba tavırları. Cullan diğer adamdır ve Elena'yı ele geçirmek onun görevidir. Bu kitapta *Fear Me*, *Love Me*'den Tyrant ve Vivienne Mercer da yer almaktadır. Tyrant ve Cullan yakın arkadaşlardır. *Soft Tissue Damage*, *Fear Me*, *Love Me*'deki olayların ardından geçmektedir

Fear Me, *Love Me*'deki olayların ardından geçiyor ve bağımsız bir kitap.

1

Cullan

"Bana iyi bir şey bulduğunu söyle. Aklımı kaçırmak üzereyim."

Tyrant Mercer, siyah bir takım elbise giymiş ve sert, tehlikeli bir gülümsemeyle karşımdaki koltuğa oturur. "Oh, çok iyi, Cullan," diye cevaplar. "Bunu sana anlattığımda, günlüğüne benim adımın etrafına aşık bir liseli kız gibi kalpler çizeceksin. Ama önce yemek yemem lazım. Burada ne var ne yok?"

Sabırsızlıkla menüyü ona doğru itiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Burası senin fikrindi."

Archer's Diner, şehrin batı tarafında, kıyıdan birkaç blok geride yer alıyor. Okyanustan dondurucu bir rüzgar esiyor. Pencerelerden görünen tek şey eski tuğla fabrikaları, paslanmış çelik köprüler ve sis. Bol bol sis. Gökyüzünün bu kadar kasvetli olduğu bir yerde yazın yaklaştığını düşünmezsin, ama Blackport işte böyle bir yer.

Mercer ve ben uzun süredir iş arkadaşız ve komşu şehir Henson'da onun evini ve çevresindeki labirenti koruyan eşsiz güvenlik sistemini tasarlayıp kurduğumdan beri arkadaşız.

Siyah saçlı bir garson aceleyle yanımıza gelip kahve getiriyor ve bize tatlı, biraz telaşlı bir gülümseme sunuyor. Gözleri parlak mavi ve yeni boşanmış ve iki yıldır biriyle birlikte olmamış bir erkeğin gözünde bir kadının gerçekten çok güzel olduğu şekilde güzel.

Ya da belki de gerçekten çok güzeldir.

"Boşanmanıza," diyor Mercer, kahve fincanını havaya kaldırarak.

İsteksizce dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Evliliğine ve babalığına. Kaç çocuğun var şimdi? İki mi, üç mü?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "İki. Barlow ve Huck. İkisi de anneleri gibi mükemmeller."

"Babaları gibi deli değiller mi?"

Mercer, temiz tıraşlı çenesini ovuşturur. "Babaları gibi yakışıklılar. Seninkiler nasıl?"

"Leon üniversitede ve çok başarılı. O çocuk rakamlarla çok zeki. Rosie ise her gün yeni kelimeler öğreniyor," diye gururla anlatıyorum. Kırk yaşında ikinci kez baba oldum. Rosie, annesi ve benim son bir kez daha barışmaya çalışmamızın sonucuydu. İşe yaramadı, ama ben dünyadaki en güzel on dört aylık kızın babasıyım. Barışmaya çalışmak bir hataydı, ama Rosie için pişman değilim. Kulağa klişe gelebilir, ama o gerçekten hayatımın güneşi.

Tek güneş ışığı.

Tanrım, bu çok
üzücü.

Mercer bana merakla bakar. "Babalık görevini tamamladığını düşündüğün anda, bebek bezleri ve uykusuz gecelerle yeniden baştan başlamak zorunda kaldın. Bu senin için şok olmuş olmalı."

Buna şok demezdim. Şimdiki eski eşim bana hamile olduğunu söylediğinde, içim parçalanmadı. Aksine, sevdiğim biriyle daha fazla çocuk sahibi olamadığım için pişmanım.

"Pek sayılmaz. Bebek bezleri ve uykusuz gecelerden kurtuldun mu?" diye soruyorum Mercer'a. "Vasektomi yaptırmayı düşünüyor musun?"

Mercer, onu aşağılamışım gibi kaşlarını çattı. "Hayatta olmaz. Vivienne'i hamile bırakmaya niyetim yok."

Koltuğuma yaslanıp gülümserim, onun cesaretini takdir ederim ve bir anlığına siyah saçlı garsonun gözlerine bakarım. O da bize kulüp sandviçleri ve patates kızartması servis ederken bana çekingen bir gülümsemeyle karşılık verir. Gözlerim onun düzgün bacaklarına kayıyor. Yirmi yaşlarında ve bakması çok hoş. Onu orgazm edip hamile bırakmak tek amacımla onu sikmeyi hayal etmeye başlıyorum. Onun zevk çığlıklarını duyuyor ve sırtımda tırnaklarını hissediyorum. Patladığımda sikim onun içinde sıkıca itiliyor.

Bir sıcaklık dalgası hissediyorum. Sadece azgın mıyım? Bu konuşma bana bebek isteği mi uyandırıyor? Belki de ikisinin birleşimi.

Garsonun çözülmüş ayakkabı bağı dikkatimi çekiyor. Oturduğumuzdan beri gevşek duruyor. Onu kolundan tutup bunu ona söylemek istiyorum, ama eski karımın sesi kulaklarımda çınlayarak, başkalarının sorunlarını çözmeye çalışmadan önce kendi evimdeki sorunlara odaklanmam gerektiğini söylüyor.

Ensem sinir bozucu bir şekilde karıncalanıyor. İnsanların sorunlarını çözmeyi severim, ama onun aşırı alkol tüketimi ikimizin de çözebileceği bir sorun değildi. O da çözülmesini istemiyordu. Ben daha fazla çocuk istiyordum, o ise hafta sonu arkadaşlarıyla brunch'larda, sonra da akşam yemeğinde kafayı bulmayı tercih ediyordu. Oğlumuzla ilgilenmediğinden endişeleniyordum. "Cullan, çok sıkıcasın" demekten hoşlanıyordu. Gizli tarafımı ona anlatmaya çalıştığımda, o da bununla ilgilenmedi.

Siyah saçlı güzel kız bir dahaki sefere masamızın önünden geçerken, dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum. Bir şey söyleyemeden, danteli masanın zemine sabitlenmiş kısmına takılıyor ve kız tökezliyor. Neyse ki elinde tabak yok.

Onu dengelemek için ellerimi uzattım ve o da nefesini tutarak ellerimi tuttu. "Dikkatli olun..." Adı yazılı rozetine baktım. "Elena."

"Aman Tanrım. Özür dilerim efendim. Teşekkür ederim."

Ayakkabı bağı takılmış, ben de koltuğumdan kalkıp dizlerimin üzerine çökerek onu çekip çıkardım.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Kendimi çok aptal hissediyorum." Elena nefes nefese konuşuyor, Archer's Diner markalı önlüğünü iki eliyle sıkıca tutuyor. Üniforması, fermuarlı bir elbise ve A kesim etekle hafif retro bir tarzda ve ona çok yakışıyor.

"İşte oldu." Topuklarının üzerine oturarak, onun bağlanmamış spor ayakkabısına bakıyorum. Muhtemelen onu olduğu gibi bırakıp ayağa kalkmalıyım, ama istemiyorum. Bunu onun için düzeltebilirim. Elena'nın ayakkabı bağcıklarının uçlarını tutup sıkılaştırıyorum ve bir fiyonk yapıyorum.

Genç kadın bana gülümser ve saçını kulağının arkasına atar. "Çok naziksiniz, efendim. Son on dakikadır bunu düzeltmek istiyordum, ama masalarımı yetiştirmeye çalışıyorum."

Bana "*bayım*" derken kullandığı yumuşak ses tonu beni gülümsetir. "Bekleyebiliriz. Önce kendine bak."

Ayağa kalktığımda, gözlerime bakmaya devam edebilmek için başını tamamen geriye eğiyor. Onun üzerinde yükseliyorum. 2 metre boyumla, tanıştığım hemen hemen herkesten daha uzunum. Yabancılar bazen benimle fotoğraf çekilmek istiyorlar. Sık sık kapı aralıklarından eğilerek geçmek zorunda kalıyorum. Elena göğsümün ortasına bile gelmiyor. Onun bileğini yumruğumla avuçlayabilirim.

"Deneyeceğim," diye söz veriyor. Bebek gibi gözleri yuvarlak ve çok mavi. "Polis memuru musun, itfaiyeci misin?"

"Neden soruyorsun?"

"Bana öyle birini hatırlatıyorsun."

Polis olduğum fikri komik geliyor, ancak dövmelerimi örtüp temiz bir görünüm sergiliyorum. Giydiğim bej renkli kazak, *güvenlik görevlisi ve iki çocuk babası* olduğumu yansıtıyor. Eski eşim bile gerçek mesleğimi hiç tahmin edemedi.

"Bir ev güvenlik şirketim var." Mercer gibi tehlikeli pislikler için güvenlik. "Kurulum ve güvenlik danışmanlığı." Ülkedeki en güvenli binalara en iyi şekilde nasıl girilebileceği konusunda suçlularla danışmanlık. Ve işim için nasıl ücret alacağımı biliyorum. Mercer'ın evindeki özel güvenlik sistemi ve çılgın çit labirenti evimin borcunu ödedi.

"Bu harika. Eminim Blackport'un her yerinde insanlara güven hissi veriyorsundur." Elena'nın sesi hüzünlü geliyor.

"Deniyorum," diye mırıldandım, onu merakla izleyerek. Elena neden kendini güvende hissetmiyor? İnsanlar bana müşterilerimi güvende hissettirmek konusunda takıntılı olduğumu söylüyorlar, ama bu önemli. Mercer gibi erkekler güvende hissetmeyi hak ediyorlar, ama asıl koruduğum kişi karısı ve çocukları. Vivienne Mercer hamileyken, Mercer genç ailesini korumak için tüm güvenlik sistemini denetlememi istedi. İş bitirdiğimde, bahçesinde onun haberi olmadan bir çiçek bile açmazdı. Mercer'ın parası hoş karşılanıyordu, ama Vivienne'in kucağında bebek Barlow'u tutarken yüzündeki minnettar gülümseme ve bir başka hamilelikle şişkinleşen karnı, bu işi yapmaya değer kılan şeydi.

Elena hafifçe sallanarak önlüğünden bir not defteri ve kalem çıkarır. "Üzgünüm, genelde bu kadar çok konuşmam. İkinize ne getireyim

getireyim?"

Oturuyorum ve Mercer ile sipariş veriyoruz. Elena gülümseyerek siparişleri yazıyor; o gülümseme çok tatlı. Lokantanın pencerelerinden dışarı bakıyorum. Burası kötü adamlarla dolu berbat bir bölge ve muhtemelen işten çıktıktan sonra karanlıkta arabasına ya da metroya gidiyor. Blackport tehlikeli bir yer. Geceleri tek başına dolaşmamalı.

"Peki. İş," Elena siparişlerimizi mutfağa götürdükten sonra Mercer'a soruyorum.

"Önce yemek yiyelim."

Sinirlenerek iç çekiyorum, ama onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorum.

On dakika sonra, Elena bir Reuben sandviçi ve patates kızartmasını önüne . önüme ve domuz pirzoları içinde ön önünde önünde The yemek şaşırtıcı derecede iyi.

"Bu yeri nasıl buldun?" diye soruyorum, ağzım dolusu konserve sığır eti ve çavdar ekmeği ile.

"Haritaya parmağımı koydum. Önemli toplantılarımı asla aynı yerde iki kez yapmam."

"Akıllıca."

Sandviçimi ve patates kızartmalarımın çoğunu bitirip tabağı kenara itiyorum. Parmaklarımı kağıt peçeteyle silip bir kenara atıyorum. "Tamam. İş. Anlat bakalım."

Mercer yemeğini bitirmemiştir ama bıçağını ve çatalını bırakır ve gözleri kötü niyetli bir zevkle kararır. "Bazı iş arkadaşlarım, Blackport'un güneydoğusundaki bir malikaneye tam bir sızma planı yapılmasını istiyor." Mercer, şehrin daha lüks bölgelerinden birinde bulunan eski ama çok güvenli bir evi ve iş arkadaşlarının ele geçirmek istediği bir dizi çalıntı karaborsa sanat eserini anlatır.

Bu fikir hoşuma gitti. Diğer hırsızlardan çaldığınızda, onlar polisi arayamazlar. Sızma planı, bu insanların benden, evin kapılarını, duvarlarını ve güvenliğini nasıl ve nereden aşabileceklerini ayrıntılı olarak anlatmamı istedikleri anlamına geliyordu. Bu da benim uzmanlık alanımdı.

"Bu iş kimin için?"

"Ona da geleceğim."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu şehirde birlikte çalışmayacağım insanların listesi çok uzun, biliyorsun." Bana sözlerini tutmayan insanlar.

. Sorumsuz olan ya da değer verdiğim insanları inciten insanlar.

"Sakin ol, Arya Stark. Listende kimse yok," diyor, intikam almak istediği insanların listesini tutan *Game of Thrones* karakterinin adını vererek.

"Listemdeki herkesi tanıımıyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Kin tutmanın sağlıklı olmadığını söyleyen oldu mu hiç?"

"Bunu söyleyen, babasını öldüren adam."

Mercer hafifçe güldü. "Ne kin? Ölü bir adama kin besleyemezsin."

"Bilemem. Listemdeki kimseyi öldürmedim." Kahve fincanımın kenarına hafifçe vuruyorum.

Henüz.

Bunu yapmaya niyetli olduğumdan değil, ama düşünmesi hoş. Gün ışığında, içimdeki şeytanları uzaklaştırabiliyorum. Sabahın üçünde, kan ve çığlıklarla dolu rüyalardan karanlıkta uyandığımda ise durum farklı. Rüyalar, kabuslar değil. Korku hissetmiyorum. Ellerimi kanla lekelemek istiyorum. Blackport şehri, cinayet oranının yüksek olduğu tehlikeli bir yer ve haberlerde bildirilen her parçalanmış ceset, beni katilini kışkandırıyor.

"Senin o listeni bitirmek tam zamanlı bir iş olur," diyor Mercer.

"Belki erken emekli olup yeni bir hobi edinirim."

Mercer sırtıyor. "Başarılı bir seri katil için doğru görünüme sahipsin. Her zaman en beklemediğin kişiler olur. Cullan Grant, bir katil mi? Ama o bir aile babası. Her zaman kendine saklanır. Falan filan."

Potansiyelimi tam olarak kullanamadığım için bir hayal kırıklığı dalgası hissediyorum. Hayatımın en güçlü, en zeki yıllarını insanları öldürmemekle boşa harcadığımı hissediyorum.

Babanı öldürdüğünde nasıl hissettin? Ona sormak istiyorum. Kemikleri ellerinde tatmin edici bir şekilde kırıldı mı, yoksa kanla sırlıslıklam olana ve damarlarında kan kalmayana kadar bıçakla bıçakladın mı?

Mercer bana bunu anlatmakta hiçbir sorun yaşamazdı, ama bunu duymayı çok istemem, kimsenin bilmesini istemediğim bir şey. "Bu işin ücreti ne kadar?"

"Nafaka ödemeleri ve o havalı boşanma avukatı için ihtiyacın olan kadar."

"Bugün çok sinir bozucusun. Listeme girmek ister misin?"

Ama Mercer haklı. Şu anda sağlıklı bir nakit enjeksiyonu işime yarayabilir. Ev güvenlik sistemleri kurmak iyi bir geçim kaynağıdır ve tehlikeli adamlar için kurmak daha da iyidir. Ama böyle uzmanlık gerektiren bir iş, izi sürülemez, kabarık nakit paralarla ödenir. Düşünmem gereken bir kızım var. Yakında üniversite fonuna ihtiyacı olacak ve ona her şeyin en iyisini sağlayacağım.

Leon hayatımdaki ilk iyi şeydi ve on dokuz yıl sonra Rosie ikinci oldu. Arada geçen her şey, Rebecca ile evliliğim dahil, oldukça berbattı. Eski karım arkadaşlarımla yatmak gibi büyük ve incitici bir şey yapmadı ama birçok küçük şey birikip kötü bir boşanmaya yol açtı. Bana soğuk davranmak. Titiz davranmak. Beni görmezden gelmek. Acımı ve endişelerimi önemsememek. Aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalıştım. Muhtemelen çok fazla uğraştım ve çoktan bitirmeliydim. Ben kronik bir işkolikim ve ne zaman bırakmam gerektiğini asla bilemiyorum. Ayrıca çok fazla sırrım var, bu da onun benim bir ilişkim olduğunu düşünmesine neden oldu. Başka bir kadına hiç bakmadım, ama evde pek bir şey yaşamadığım da kesin. Şimdi vücudumda şehri beslemeye yetecek kadar cinsel hayal kırıklığı birikmiş durumda.

Ama ben geçici seks istemiyorum. Birine takıntılı olmak kadar cennet gibi hissettiren başka bir şey yok.

Restoranın diğer tarafında Elena bir masayı siliyor.

"Bir şey daha var," diye ekliyor Mercer. "Ne kadar iyi maaş alacağın, bağlılık düzeyine bağlı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bana uzun ve sessiz bir bakış atıyor. "O gece sızma operasyonunu senin yönetmeni istiyorlar."

"Gece işlerine çıkmadığımı biliyorsun. Rebecca..." *Rebecca'nın şüphelenmeye başlayacağını* söylemek üzereydim. Mercer'ın neden birdenbire bu işi bana teklif ettiğini aniden anladım.

Cullan bekâr. Suç zamanı. Mercer bana muzip bir gülümseme atar.

Teklifi düşünürken, zihnim hızla çalışıyor. "Çoğu zaman Rosie benimle. Kızım evdeyken bu insanlar bana ihtiyaç duyarsa ne yapacağım?"

"Dadın yok mu?" "Sadece gündüzleri."

"O zaman Leon'dan gece ona bakmasını iste. Bir bakıcı tut. Başka bahanen var mı?"

Oğlum Rosie'yi patlamak üzere olan bir bomba gibi tutuyor, ama güvenilir olduklarını bilirsem bir bakıcı tutabilirim sanırım.

Sızma operasyonunu yönet. Gerçekten işe git. Silahlı soygun, iş başladığında güvenli bir şekilde evde olan istihbaratçı olmaktan çok daha risklidir. Eskiden sahada işleri yapan adamdım ve bu işte iyiydim, ama bir karın ve çocuğun olduğunda ve onları bu dünyadan korumak istediğinde, kahverengi bir kazak giyip güvenilir bir gülümseme takınan adam olmak daha kolaydır. Güvenlik sistemleri hacklenmeden, kilitler kırılmadan ve polis çağrılmadan çok önce arka planda kaybolan adam.

"Ben mazeret uydurmam. Riskleri değerlendiririm. Bu çok riskli."

Mercer kabinde öne doğru eğildi. "Bu gece buraya gelip seni gördüğümde, 'İşte yeniden canlı hissetmeye ihtiyacı olan bir adam' diye düşündüm. Tehlikeli yaşa. Ellerini kirlet."

Onun teklifinin beni cezbettğini fark edince şaşıyorum. Belki de artık arka planda kaybolan bir adam olmak istemiyorum. Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen şeytansın, biliyor musun?"

"Öyle söylenir."

Aptal mıyım ben? Kırk bir yaşında, bu saçmalıklar için çok mu yaşlıyım? Sanırım orta yaş krizi yaşayacaksam, en azından bu, spor araba satın almak ve fûme etlere yoğunlaşmaktan çok daha ilginç olacak. Diğer omzumda bana pervasız davranmamamı söyleyen bir melek yok, ya da varsa da artık onu dinlemiyorum.

"Tamam. Bana ayrıntılarını ver."

Mercer bana üzerinde sadece bir telefon numarası yazılı bir kart verir ve ben onu cebime koyarım.

Öne eğilir ve yanaklarıma hafifçe vurur. "Şuna bak. Güzel yüzüne bir gülümseme kondurdum."

Gülümsediğimi fark edince şaşırıyorum. "Kapa çeneni."

Tabancalarımın biri için susturucu almam gerekecek. Ayırt edici özelliği olmayan siyah giysiler. Daha fazla kullan-at telefon. Notlar olacak. Planlar. Belki bu lokantaya geri gelip hazırlıklarımı yaparım, böylece Elena'nın tatlı gülümsemelerini ve parlak mavi gözlerini keyifle seyredebilirim.

Cüzdanımı çıkarıp hesaba para bırakmaya başladığımda arkamdan bir ses duydum.

"Baba?"

Şaşkınlıkla etrafa bakınıyorum. Yirmi bir yaşındaki oğlum masamıza yaklaşmış ve kim daha şaşkın bilmiyorum, ben mi yoksa o mu.

"Leon. Burada ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşım ile buluşmaya geldim." Restoranın karşısını işaret ediyor.

Tam Elena'nın olduğu yere.

Hoş olmayan, karıncalanma hissi duyuyorum. Elena onun kız arkadaşı mı? Biriyle görüştüğünü biliyordum ama onu henüz eve getirmedim.

Leon, Mercer'a el sallıyor. "Merhaba, Bay Mercer."

Mercer ona başını salladı. "Leon. Seni liseden beri görmemiştim. Yemeğimizi bitirdik, ama sen de bize katılabilirsin."

O yer değiştirir ve oğlum oturur. Elena tabaklarımızı kaldırmaya gelir ve Leon'un bizimle oturduğunu görünce mavi gözleri şaşkınlıkla büyür.

"Arkadaşım ile tesadüfen buraya geldik, ama görünüşe göre oğlumu tanıyorsunuz," diyorum ona, zoraki bir gülümsemeyle.

O gülüyor. "Erkek arkadaşımın babasının önünde kendimi rezil mi ettim? Çok utandım."

Erkek arkadaşımın babası. Bu beni yerime oturtur. Zaten benim için çok gençti sanırım.

"Neden utanıyorsun?" diye sorar Leon.

Kız başını sallar, yanakları kızarır. "Sonra anlatırım Leon. Size birer dilim turta ısmarlayabilir miyim?"

Elena çok kibar bir genç kadın ve kızardığı hali çok sevimli. Kafamı sallıyorum. "Teşekkürler, ama arkadaşım ve ben

yakında çıkacağız. Umarım Leon bir ara bizi birbirimize tanıştırır. Akşam yemeğine gelmelisin."

"Çok isterim, teşekkürler." Elena masamızı temizler ve Leon ile Mercer konuşurken onun restoran içinde dolaşmasını izlerim. Arkamdaki masaya sert görünümlü iki adam oturur ve Elena'nın siparişlerini almasını dinlerim.

"O cheeseburger alacak, ben de kucak dansı." Adamlar, en komik şakayı duymuş gibi kıkırdıyorlar.

Gözlerimin kısıldığını hissediyorum.

Elena'nın dostça sesi kaybolur. "Üzgünüm, burada öyle bir şey yapmıyoruz."

"Cheeseburger yok mu? O zaman iki lap dance." Erkekler daha da yüksek sesle gülerler.

Karşımda oturan Leon, erkeklere bir bakış attıktan sonra Mercer ile konuşmaya devam etti.

Leon da benim kadar net bir şekilde duymuştu, ama hiçbir şey yapmayacak mı? Ciddi mi bu? O benim kadınımsa olsaydı, ilk kıkırdama duyduğum anda yerimden kalkmış olurum.

Elena sonunda erkeklerden iki cheeseburger siparişi alır ve kızarmış yüzü ve incinmiş, öfkeli gözleriyle mutfağa doğru yürür.

Oğluma bakıyorum. Ona o kadar uzun süre bakıyorum ki, bana şaşkın bir bakış atıyor. "Ne?"

"Duyduğunu biliyorum."

Bir an için hala şaşkın, sonra arkamdaki masaya bakıyor. "O adamlar mı? Elena her zaman böyle olduğunu söylüyor. Zararsızlar, ama bahşiş almak için onlara gülümseyip durmak zorunda."

"Oh, bahşiş için mi? O zaman sorun yok." Hiç de sorun yok değil. Koltuğumda dönüp arka tarafa bakıyorum.

"Baba, ne yapıyorsun?"

Oğlumun yapması gerekeni yapıyorum. Bana en yakın olan adamın kafasının arkasına hafifçe vuruyorum.

Koltuğunda dönerek bana sert bir bakış attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ona en çekici gülümsememi gösteririm. "Umarım öyledir. Siz ve arkadaşınızdan o bayana iyi bir bahşiş bırakıp siktirip gitmenizi rica ediyorum. Ve bu bahşiş, bir kadına et parçası gibi davrandığınız için özür dilediğinizi gösteren türden bir bahşiş olsa iyi olur."

Bana deliymişim gibi bakar. "Neden yapalım ki?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Hey, kararı size bırakıyorum. Bu sadece bir öneri."

"Evet, neyse. Siktir git dostum." Arkadaşına dönmeye başlar.

"Tabii, senin seçimin." Mercer'a başımı sallarım. "Ama arkadaşım ve benim, bu öneriyi görmezden gelen birkaç pislik için bir saatimiz var."

Mercer kollarını kabinin arkasına dayamış ve adamlara bakarken şimdiye kadar gördüğüm en dostça olmayan ifadeyi takınıyor.

"Kamyonetimin arkasında birkaç beyzbol sopası var," diye konuşmaya devam ediyorum. "O otoparkta birçok lamba yanmıyor ve araçlarınıza yürürken her yer kapkaranlık olacak. Beyin parçaları betona sıçrarsa, kimse üzerine basana kadar fark etmeyecektir."

Lütfen. Bana bir neden gösterin.

Oğlum gergin bir şekilde öksürüyor. "Baba, ne yapıyorsun..."

Elimi kaldırıyorum ve Leon susuyor. "Tabii, daha önce sorduğum gibi, siz beyler önce gitmek istemiyorsanız."

İki adam birbirlerine bakışır ve sonra ikisi de cüzdanlarına uzanır. Hamburgerlerinin ve Elena'nın bahşışının parasını masaya bırakır, sonra kapıya doğru yönelir ve bana deliymişim gibi bakarlar.

Böylesi daha iyi. Elena'nın bu gece onların yüzlerini bir daha görmek zorunda kalmayacağını bilerek koltuğuma yaslanıyorum.

"İşte böyle yaparsın," diyor Mercer oğluma.

"Kız arkadaşına aptalca şakalar yapan herkesi tehdit etmem mi gerekiyor?"

"*Bir şeyler* yapman gerekiyor," diyorum Leon'a. "Bir kadın, diğer erkeklerin ona bir seks objesi gibi davranmasına izin verdiğini görünce iyi hisseder mi sence?"

"Elena kendini korumayı bilir," diye mırıldanır Leon, kucağına bakarak. "Kavga çıkarmak ve olay çıkarmak pek hoşuma gitmez."

Hayır, o daha çok kitaplara ve sayılara meraklı, ve bu sorun değil. Onun parmaklarını kanatmasını beklemiyorum, ama erkeklerin diğer

erkekleri uyarmaları normal olmalı. Bir kadın içten içe sessizce ölürken, erkeklerin orada oturup hiçbir şey yapmamalarına tahammül edemiyorum.

"Ne sahnesi?" diye sordu Mercer, etrafını işaret ederek. "Herhangi bir yerde kan görüyor musun? Baban sesini yükseltti mi? Cullan çok makul davrandı. Kız kardeşime su birikintisiyle sıçrayan ve bunu komik bulan bir aptala ne yaptığımı bilmek ister misin?"

"Ne yaptın?"

Eskiden olsaydı, Mercer'a oğlumun yanında çenesini kapatmasını söyleyen bir bakış atardım, ama Leon yirmi bir yaşında. Bunu duyacak kadar büyük.

"Ona kulağını yedirttim."

Leon gergin bir şekilde güldü. "Benimle dalga geçiyorsun." Mercer'ın şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi.

Elena, iki çizburgerle yanımızdaki masaya gelir ve masadaki boş koltukları ve bırakılmış parayı görür.

"Gitmek zorunda kaldılar Elena," diye seslenir Mercer. "Beyzbolla ilgili bir şey."

"Oh, haber verdiğin için teşekkürler. Bedava hamburger ister misin?" diye Leon'a sorar ve hamburgeri önüne koyar.

Leon, hak etmediğini bildiği bir şey verildiği için rahatsız görünür.

Elena duyamayacağı bir mesafeye gittiğinde ona "Kız arkadaşın nazik, güzel ve çalışkan birisi" diyorum. "O nadir bulunan bir elmas. Başka biri senden önce fark etmeden sahip olduklarına değer ver."

Leon ekşi bir ifadeyle bana kendi işime bakmamı söylemek ister gibi görünüyor. Hamburgeri itip kapıya doğru yönelir. "Neyse. Arabada bekliyor olacağım, bebeğim," diye Elena'ya seslenir.

Mercer ve ben ayağa kalkıyoruz ve hesaba fazladan birkaç banknot bırakıyorum. Yüzde elli bahşış bırakmam gerektiğini düşünüyorum, ama oğlum adına özür dileme ihtiyacı hissediyorum. Umarım Elena, taciz edilirken Leon'un onu görmezden geldiğini fark etmemiştir.

Mercer kapıdan çıkarken, ben geride kalıp Elena'nın dikkatini çekerim.

Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Bay Grant.

Şans ne garip bir şey."

"Kesinlikle öyle." Pencereden sisli geceye bakıyorum. "Leon her akşam vardiyasından sonra sizi almaya geliyor mu?"

"Hayır, sadece bazen."

"Oysa gelmeli. Buralardaki sokaklar tek başına bir kadın için güvenli değil."

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Kendime bakmaya alışkınım. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Oğlumun kız arkadaşı olmasaydı, muhtemelen kahvaltı için geri gelirdim.

Ona bakarken, ayakkabı bağcığını tekrar bağladığımı hayal ediyorum, ama bu sefer elimi ayak bileğine kapatıp okşayarak fısıldıyorum: "Kaç." Sonra kaçmaya çalıştığında onu demir gibi bir tutuşla yakalıyorum.

Birkaç saat boyunca onu sikip yorgun düşürdükten sonra, çıplak ve derin uykuda yatakta yatarken çok güzel görünürdü. Ama o bebek gözlerinde titreyen korku, hızlı nefes alırken aralanmış dudakları, alnında soğuk ter damlalarıyla muhteşem görünürdü.

Ona zarar vermezdim, ama göğsümdeki tehlikeli sıcaklık, onunla biraz oynamak ne kadar tatlı olurdu diyordu.

Kibar bir ses tonuyla ve tarafsız bir ifadeyle ona şöyle derim: "Kendine dikkat et Elena. Unutma, dışarısı tehlikeli."

2

Elena

Astrid teyze kahve fincanını önüme sertçe koydu, içindeki kahve tehlikeli bir şekilde sıçradı. "Sanırım kurabiye de istiyorsun?" diye suçladı beni.

Nasıl cüret ederim kurabiye gibi abartılı bir şey isteyebilirim? "Teşekkürler, ama ben istemem..."

Frieda teyze sade bir kurabiye tabağa koyar ve önüme çarpar gibi koyar. Onların sunduğu bir şeyi geri çevirmem gerektiğini çok iyi bilirim. İki kadın da kurabiye dudaklarıma götürüp bir köşesini ısırdığımda dikkatle izlerler.

Astrid teyze tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Hiçbir şeyimiz yok, ama yine de kanımız emiliyor."

Kurabiye parçaları ağızda küle dönüşürken, teyzelerimin mutfağına bir göz atıyorum. Benim mutfağımdan daha büyük, yeni boyanmış ve Astrid süt almak için buzdolabını açtığına, içinde soğuk etler, peynir, meyve ve sebzelerle dolu olduğunu gördüm. Yüksek bir rafta iki şişe viski bile var, biri açılmış, diğeri ise yepyeni. Tezgahın üzerinde yeni ciltli romanlar, meyve kasasının yanında ise buruşuk sinema biletleri var. Buzdolabımın en son ne zaman dolu olduğunu, en son ne zaman yeni bir kitap aldığımı veya erkek arkadaşım biletleri ödemedi sinemaya en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum. Leon bana karşı çok cömert, ama ben ilişkimizde eşit bir ortak gibi hissetmek istiyorum. Çoğu zaman ona borçluymuşum gibi hissediyorum.

Yemekhane üniformamın bulunduğu sırt çantama uzanıp buruşuk bir deste banknot çıkarıyorum. Çoğu bahşiş olarak aldığım küçük banknotlar. "Bu hafta sana sadece bu kadar verebilirim. Üzgünüm."

"Sorumlu değilsin. Tıpkı annen gibi," diyor Astrid ve aç gözlerle paramı benden kapıyor.

Onun parayı saymasını, her birkaç banknotta bir parmağını yalamasını izliyorum. İş için yeni ayakkabılara ihtiyacım var. Yatağımın ortası çöküyor. Aylardır sahilde oturup dondurma yiyip gün batımının tadını çıkarmadım. Dondurmaya para harcayamam ve sanki gökyüzü başımın üzerine çökmek üzereymiş gibi hissederken eğlenmek doğru gelmez.

"Astrid, borcumu ödemek için ne kadar param kaldığını söyler misin lütfen?"

"Astrid *teyze*," diye düzeltiyor, ona verdiğim parayı saymaya devam ederek başını kaldırmadan.

"Astrid *teyze*, lütfen bana söyler misin?" diye soruyorum, elimden geldiğince sabırlı bir şekilde. Burada oturup onlarla kahve içmek istemiyorum. Sadece borcumu ödeyip bir daha vasilerimi görmek istemiyorum, ama onlar "aile" olduğumuz için bu maskaralığa devam etmekte ısrar ediyorlar. İki kadın da benim gerçek teyzem değil, ama beni bebekken evlerine aldıklarından beri onlara öyle hitap ediyorum. Onlar kardeşler ve annem Sybil'in uzak akrabaları, ama onlara annemi Sally diye seslendiklerini de duydum. Bu çelişkiyi sorduğumda, Sally'nin Sybil'in kısaltması olduğunu söylediler, ama araştırdığımda Sally'nin Sarah'nın kısaltması olduğunu öğrendim.

"Kiliseye gidiyor musun?" diye soruyor Frieda.

İçimde çığlık atarken yüzümde nazik bir gülümseme tutuyorum. "Hayır, ama lütfen borçla ilgili soruyu cevaplar mısınız?" İki buçuk yıl önce bu evden taşındığımdan beri, annemin beni büyütmek için onlara borçlu olduğu parayı ödüyorum. Sybil, ya da Sally, beni bir iki yıl büyütmek için onlara belirli bir miktar para verdi ve beni almaya geleceğine söz verdi. Geri dönmeyince, Astrid ve Frieda'ya daha fazla para göndereceğini yazmış, ama bunu da yapmamış. Hayatım boyunca teyzelerim, dikkatli olmazlarsa annem gibi sorumsuz ve tembel bir insan olarak büyüyeceğimi ve kendimi kanıtlamak için annemin onlara olan borcunu ödemem gerektiğini söylediler.

Onların kurabiyelerini ya da ekşi kahvelerini istemiyorum. Onlar benim hayat seçimlerimi eleştirirken mutfaklarında oturmak istemiyorum. İstemiyorum.

onların yargılarına uymak ya da onlarla birlikte ayine katılmak. Benim istediğim, annemin tam adı ve iletişim bilgileri, böylece nihayet gerçek ailemle tanışabileyim. Orijinal doğum belgem yok ve yasal soyadım Astrid ve Frieda'nın soyadı. Geçen yıl DNA'mı bir soy ağacı web sitesine gönderdim ve dört yüz uzak akraba buldum, ama yakın akraba bulamadım. "Yakın" kelimesinin tanımını kontrol ettim ve ikinci dereceden kuzenlere kadar olan akrabaları kapsıyordu. Listede, büyük büyük anne ve babamla ortak olan düzinelerce üçüncü dereceden kuzenim vardı. Bunlar, karşılaştığımızda bana sarılacak ve ağlayacak insanlar değiller. Bir ebeveyn, bir kardeş veya en azından bir kuzen umuyordum.

Astrid, zor kazandığım bahşişleri çantasına koyar. "Neden kiliseye gitmiyorsun?"

Çünkü artık inanıp inanmadığımı bilmiyorum ve taşındığımdan beri Peder Connell'den tek aldığım şey yargılamak. "Üzgünüm, vaktim olmadı. Yaşamak ve sana da para verebilmek için elimden geldiğince çok çalışıyorum."

Ses tonumdaki kızgınlık Frieda'nın gözlerini öfkeyle parlatır. "Bunu senin ölümsüz ruhun için yapıyoruz. Sözlerini tutmazsan nasıl iyi ve dürüst bir insan olabilirsin?"

Bu benim sözüm değildi, annemin sözüydü, ama bu tartışmayı daha önce de yapmıştık.

"Ben iyi ve dürüst biriyim," diyorum sessizce. Hayatım boyunca bana söylediklerine rağmen, ben değerli biriyim.

"Ağzından ne kadar kibirli sözler çıkıyor. Kiliseye gitmezsen, tanrısız olursun," diyor Frieda. "Böyle bir kadını kim ister ki?"

Bu da tanıdık bir nakarat. Ben o kadar kötüyüm ki, hiçbir erkek benimle evlenmek istemez. Bu tuzağa düşmemem gerektiğini biliyorum, ama bugün kendimi savunmacı hissediyorum ve sözler istemeden ağzımdan dökülüyor. "Aslında, benim bir..."

Yüzleri öfkeyle değişiyor. Sözümü kesiyorum, ama çok geç.

"Erkek arkadaş mı? Bir erkeğin sana dokunmasına izin mi verdin?" Astrid çığlık atıyor.

Frieda boynundaki tespihi sıkıca tutar ve sanki mutfak masasında Şeytan'dan bahsetmişim gibi haç işareti yapar. "Şu anda

hemen kiliseye gidip Peder Connell'e günah çıkarmaya gidiyoruz, sonra da ayine katılacağız."

"Yapamam, yarınki vardiyamdan önce çamaşır yıkamam gerekiyor." Ama teyzelerim paltolarını giyip saçlarını tırıyor ve beni dinlemiyorlar. "Lütfen bana annemin adını verebilmek için ödemem gereken borcun ne kadar kaldığını söyler misiniz?" Sesim tizleşiyor ve i im yanıyor, çünkü gerçekten istediğim tek şeyi onlardan rica ediyorum.

"Daha çok yolun var, kızım. Yaklaştığında sana söyleriz."

"Sana değerli bir ders veriyoruz. Bir gün bize teşekkür edeceksin."

Onların beni kapıdan dışarı itip arabalarına bindirmelerine izin verirken, üzerime gri bir bulut   k yor. Our Lady of Sorrows Katolik Kilisesi'ne giden kısa mesafeyi sürerken, bir dahaki sefere bana bir şey söylemelerini sağlayacak bir yol bulacağıma kendime söz veriyorum.

Kilisenin içinde, teyzelerim beni yüksek sesle ve zorla günah çıkarma odasına doğru itiyorlar, sanki bir dakika bile bekleyemeyecek acil bir durummuşum gibi.

Kabinin perdesinin arkasına geçip dizlerimin üzerine   k yorum ve birbirimizin kimliğini gizlemesi gereken ağdan Peder Connell'e bakıyorum. Kim olduğumu bilmemesi imkansız. Kendimi bildim bileli bu kiliseye geliyorum.

"Beni kutsayın, Peder, çünkü günah işledim. Son günah çıkarmam..." Bir an düşünürüm.

"Ee?" diye sorar Peder Connell.

"Tam olarak hatırlayamıyorum. Peder, sizi kırmak istemem ama kafam çok dolu."

Tel örgünün diğer tarafında, dudakları onaylamayan bir şekilde incelir. "Düşün, kızım."

"Sanırım üç hafta önceydi. Ama artık günah çıkarmaya inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Hala inancım var mı bilmiyorum." Frieda ve Astrid'in öfkeli bakışlarının perde arkasından beni yaktığını hissedebiliyorum. Başıma yüklenen suçluluk duygusu beni i ten içe yiyip bitiriyor. İyi bir insan olmaya çalışıyorum, ama ne yaparsam yapayım, hiçbir zaman yeterli olamıyorum gibi geliyor.

"O zaman Rab'bin kalbinde olması için dua etmelisin, ama günahlarını itiraf etmezsen O sana gerçeği gösteremez. Yoksa o kadar kibirli misin ki, zaten günden arınmış olduğuna mı inanıyorsun?"

"Tabii ki değilim,
ama..." "O zaman itiraf
et."

Kabinin perdesine bakıyorum. Şimdi dışarı çıkarsam, teyzelerim istediğini yapmadığımı anlayacak ve bana her zamankinden daha fazla kızacaklar. Onları bir daha görmek zorunda kalmayacağım günü iple çekiyorum. Bana hiç sevdiklerini söylemediler. Bana baktıklarında, ellerinden tüm parayı açgözlülükle emen bir sünger görüyorlar. Büyürken yemek, giyecek ve barınak istemeye cesaret ettim ve onlar da bunun için bana hep kızdılar. Ayakkabılarım eskidiğinde, günlerce sürecektir acımasız, keskin sözlerinden ve soğukluğundan korktuğum için onlara söylemek için hep çok uzun süre bekledim ve sonunda ayak krampları ve su toplama ile sonuçlandı. Bugüne kadar, kazara giysilerimi yırttığımda, kalemimi kaybettiğimde veya bir dikiş söküldüğünde soğuk terler dökerim.

Bir iç çekmeyi bastırarak ona şöyle diyorum: "Arkadaşlarım için yeterince ilginç olmadığımı hissediyorum. Erkek arkadaşım için yeterince akıllı ya da güzel olmadığımı hissediyorum. Gerçek ailemin kim olduğunu asla bilemeyeceğimi hissediyorum."

Rahip sabırsızca sözümü keser. "Günahlar, kızım. *Günahlar*."

Kalbimi kemiren endişeleri bir kenara itip, rahibin duymak isteyeceği bir şeyler düşünmeye çalışıyorum. "Yorgun olduğumda sabırsız davranıyorum. Sahip olduğum nimetler için nankörlük ediyorum. Sanırım tembelim, çünkü hiçbir zaman ilerleme kaydedemiyorum, ama sürekli yorgun hissediyorum. Teyzelerim hakkında kötü düşüncelerim var."

Bu rahibi memnun etmelidir, değil mi? Bu yeterli mi? "Başka?" diye soruyor Peder Connell.

"Emin değilim."

"Bir erkek arkadaşından bahsetmiştin."

Yüzüm kızarır. "Ben bakireyim, Peder."

"Öyle olmasını umarım," diyor soğuk bir sesle. "Bu adamla nasıl günah işlediğini itiraf et, yoksa ölümsüz ruhun cehenneme mahkum olacak."

"Giysilerimin üzerinden bana dokunmasına izin verdim," diyorum küçük bir sesle. Leon'un öpücükleri hoş, ama elleri dolaşmaya başladığında hiçbir şey hissetmiyorum...

hiçbir şey hissetmiyorum. Ama belki de bu iyi bir şeydir? Daha fazlasını istemeyeceğim.

"Ona oral seks yapıyor musun?"

Bu açık sözlü soru beni utandırıyor. "Hayır, Peder."

"Peki ya onunla ilgili düşünceler? Herhangi bir ahlaksız düşünce?"

"Hayır, Peder," diye hemen cevap veriyorum. Lütfen, bu konuyu burada kapatalım.

Dürüst davrandım ve itiraf edecek başka bir şeyim yok.

"Çok emin konuşuyorsun. Senin yaşındaki sağlıklı bir genç kadında hiç saf olmayan düşünceler yok mu? Buna inanmak zor. Elbette şehvetli düşünceleriniz vardır. Günahkar düşünceler."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Bu sabah uyanırken bir rüya gördüm. Bacaklarımdan arasında ağrıya neden olan bir rüya. Keskin, tatlı bir özlem ve arzu ağrısı.

Ama mesele Leon değildi.

Gökyüzünden bir şimşek çakıp Peder Connell'i vurarak onu anında öldürdüğünü hayal ediyorum. İkinci ve üçüncü şimşekler Frieda Teyze ve Astrid Teyze'yi vurarak onları yanıp kül ediyor, saçları diken diken oluyor ve duman çıkıyor. Tanrı, Peder Connell'in vaazlarında her zaman yaptığı gibi onları cezalandırırsa ve hepsi şu anda ölse ne kadar da rahatlardım.

Çok uzun süre tereddüt ettim ve şimdi Peder Connell ona yalan söylediğimi biliyor.

"Saf olmayan düşüncelerim oldu," diye itiraf ettim sonunda. "Bu çocuk hakkında mı?"

"Hayır. Bir... adam hakkında. Yaşlı bir adam."

Uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı Bay Grant'ı düşünüyorum. Rüyamda, beni sıkıca tutarken derin sesiyle saçlarıma fısıldıyordu. Gözlerinde, sanki düştüğüm tehlikeli bir tuzakmış gibi karanlık bir parıltı vardı, ama umursamadım. Büyük elleri vücudumu okşuyordu ve ben onun beni tutmaktan çok daha fazlasını yapmasını istiyordum ve onun da daha fazlasını istediğini hissedebiliyordum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Şey, bana biraz dokundu, ama hepsi bu. Bu günah mı?"

Rahip tiksintiyle burnunu çeker. "Tabii ki günah, seni aptal kız."

"Oh. Doğru." Ellerime bakıyorum. Ben hem aptalım hem de şehvetliyim. Buraya geldiğim için çok mutluyum.

"Başka bir şey var mı?"

Aslında çok şey var. "Düşüncelerin nasıl günah olabileceğini gerçekten anlamıyorum. Düşüncelerime engel olamıyorum."

Şu anda, rahip hala içindeyken bu günah çıkarma odasını devirmeyi düşünüyorum.

"Düşünceleriniz gerçek karakterinizi ortaya çıkarır. Günahkar düşüncelerinizden kurtulmak için dua etmelisiniz, böylece sizi daha fazla günaha sürüklemesinler."

"Bazen dua etmenin gerçekten bir işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum."

Rahip burnundan keskin bir nefes alır. Şimdi başımı belaya soktum.

"Dışarıda bekle," diye düşük sesle öfkeyle söyler.

Günah çıkarma odasından çıktığımda, Peder Connell'in teyzelerimin yanına doğru yürüdüğünü ve konuşurken el kol hareketleri yaptığını görüyorum. Birkaç dakika sonra, kilisenin uzun koridorunda yürüyor. Böyle olmamalıydı. Bana kefaretimi söylemesi ve benim de onu yerine getirmem gerekiyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım," diyor Astrid, yanlarına yaklaşırken, yanaklarında iki kırmızı leke yanıyor. "Peder Connell, ağzından o kadar şok edici şeyler çıktığını, günah çıkarmanı dinlemeye devam edemeyeceğini söyledi."

"Bizi utandırdın," diyor Frieda soğuk bir sesle, uzun, keskin burnuyla bana bakarak. "Yaptığın her şey, seni büyüten kadınları da etkiliyor."

"İtiraf odasında Peder Connell'e söylediğim her şey gizli kalmalı," diye itiraz ediyorum.

Astrid nefesini tutar. "Connell Peder'in günah çıkarma odasının kutsallığını bozacağını nasıl söyleyebilirsin? O genel olarak senin günahkar davranışlarından bahsetti."

Ne kadar korkunç bir şey söylediğimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Şüphelerimi dile getiremez miyim? "Peder Connell bana kaba davrandı ve beni utandırdı."

"Senin kaba ve aşağılayıcı bulduğun şey, onun vicdanını sızlatması ve hayatını Mesih'e daha sadık bir şekilde uydurman için sana meydan okumasıydı," diyor Astrid.

"Senden çok hayal kırıklığına uğradık, Elena," diyor Frieda. "Bunlar, iyi ve ahlaklı bir insan olduğunu kanıtlamaya çalışan birinin davranışları değil."

Onların bana sırtlarını dönüp uzaklaşmalarını izlerken midem düğüm düğüm oluyor. Annemin kimliğini öğrenmek her zamankinden daha uzak görünüyor.

Çift vardiyadan çıkıp duş almak için can atıyorum. Mutfağa gidip gelmek, ağır tabakları taşımak ve hayatım buna bağılıymış gibi gülümsemekle geçen uzun bir gün oldu, ki aslında öyle de sayılır. Gülümsememek, bahşiş almamak demektir. Bu dersi Archer's Diner'da çabucak öğrendim. Yorgun ya da mutsuz olsam da fark etmez, gülümsemek zorundayım. Patronum gözlerime bakmak yerine göğüslerime baksa da gülümsemek zorundayım. Maaşımızın bir kısmını bize vermemek için hile yapmaya çalışsa da gülümsemek zorundayım.

Geçen hafta içtenlikle gülümsediğim tek an, Leon'un babası olduğu ortaya çıkan uzun boylu, yakışıklı bir adamın diz çöküp ayakkabımın bağcığını bağladığı andı. Bay Grant'in bunu sadece kim olduğumu bildiği için mi yaptığını merak ettim, ama Leon ve benim birbirimizi tanıdığımızı fark ettiğinde yüzündeki şaşkınlık gerçek gibiydi. Bu da Bay Grant'in bana sadece iyi davranmak istediği için iyi davrandığı anlamına geliyor, bu da içimi ısıtan, eriten bir duygu uyandırıyor.

Leon motoru çalıştırırken arabasını görüyorum. Arabaya biniyorum ve ona bir öpücük vermek için eğiliyorum. "Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Gerek yoktu."

Koyu renkli saçlarını geriye itip bana hızlıca gülümsüyor. "Eğer almamış olsaydım, bu hafta seni neredeyse hiç göremezdim."

Sesinde bir suçlama var. Ben de onu daha sık görebilmeyi isterdim, ama şu anda programım çok yoğun ve bir süre daha böyle devam edecek.

"Ben de seni özledim," diyorum ona.

Leon beni eve götürürken müzik açar, ben de koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatır ve gülümserim. Erkek arkadaşımınla geçirdiğim birkaç huzurlu dakika

Ağrıyan ayaklarımı uzatıp iç geçiriyorum.

On altı yaşımdayken, o kadar mutsuzdum ki, yaşamaya devam etmenin bir anlamı olup olmadığını sorguluyordum. Günlüğüme, bana zarar veren tüm insanlar hakkında, korkunç ve şiddet içeren fanteziler yazıyordum. Teyzelerim. Hak etmediğıme emin olduğum kötü notlar veren öğretmenlerim. Okuldaki kızlar, eski ve çirkin kıyafetlerimle dalga geçiyorlardı. Mutsuzluğumun derinliğı ve karanlığı beni korkutuyordu, bu yüzden bana gerçek mutluluğı getireceğine inandığım her şeyi bir listeye yazdım. Gerçek annemin adını öğrenmek listemin ilk sırasındaydı. Teyzelerimin eleştirel ve aşağılayıcı sözlerinden ve bakışlarından kurtulmak ikinci sıradaydı. Kendi evimi kiralamak. Bir iş bulmak. Bir erkek arkadaş. Bir erkek arkadaş, birinin beni sevmeyi, korumayı ve her zaman beni düşünmeyi seçtiğı anlamına gelirdi. Çoğu zaman umutsuzluğına kapılır, bunun asla gerçekleşmeyeceğine inanırdım. Dilek listemdeki her şeyi gerçekleştirmek dört yıldan fazla sürdü. Yani, neredeyse her şeyi.

Şu anda hayat zor olabilir, ama en azından bu benim hayatım ve bakın ne harika bir erkek arkadaşım var. Akıllı, sevimli, eğlenceli ve başarılı olmaya doğru ilerliyor. Üniversitede çok çalışıyor ve iyi notlar alıyor. Artık Bay Grant ile tanıştığım için Leon'un neden bu kadar uyumlu ve yetenekli olduğunu anlayabiliyorum. Babası mükemmel bir rol model. Leon ile ikimizin istediğı kadar çok zaman geçiremiyor olabilirim, ama onu ve geleceğimizi her zaman düşünüyorum. Onun zekası ve benim kararlılığımla birlikte iyi bir hayat kuracağımıza inanıyorum. Bir evi yenileyeceğiz. Bir köpek sahipleneceğiz. Bir gün bir aile kuracağız. Kulağına cennet gibi geliyor.

"Yarın ne yapacaksın?" diye soruyor Leon.

Gözlerimi açıp bir an düşünüyorum. "Lokantada iki vardiya. Sen ne yapacaksın?"

"Sabah dersim var. Keşke yarın akşam işini bırakıp benimle takılabilsen."

"Ben de öyle olmasını isterdim." Ama gelecek hafta kira ödemem gerektiğı için bunun imkanı yok.

"Yaz tatili gelse de birlikte vakit geçirebilsek diye sabırsızlanıyorum," diyor Leon.

Kalbim sıkışıyor. Hala erkek arkadaşıma yaz boyunca daha az değil, daha fazla vardiya almam gerektiğini söylemek için doğru zamanı bulamadım. Leon'a, zar zor geçindiğim bir durumda başka seçeneğim olmadığını açıklamak utanç verici. Yaşam masrafları ve teyzelerime borcumu ödemek arasında, her zaman sıkıntıda yaşıyorum. Leon'un para sıkıntısını anladığından emin değilim. Leon'un pahalı Blackport Üniversitesi'nde okurken okul ve yaşam masraflarını ailesinin karşılayıp karşılamadığını bilmiyorum, ama bir işi olmadığına göre karşıladıklarını varsayıyorum.

"Bu hafta sonu sinemaya gitmek ister misin?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum, çünkü bir sonraki randevumuzda onu dışarı çıkarmak istiyordum. Astrid teyzenin bahşişlerimi açgözlülükle sayıp çantasına tıktırdığını hatırlıyorum. Ellerimi o kadar sıkı sıkıyorum ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyor.

Bana yalvaran bir gülümseme atıyor. "Lütfen, seni hiç görmüyorum. Ben öderim." "Bir dahaki sefere biletleri ben alırım," diye söz veriyorum.

"Gerek yok, benim yeterince param var," diyor, elini umursamazca sallayarak.

Ne güzel olmalı, diye düşünüyorum ve sonra Leon'un cömertliğine daha minnettar olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Apartmanımın önüne vardık ve motoru kapattıktan sonra bana gülümseyerek döndü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Öpücükleri çikolata gibi rahatlatıcıydı. Böyle akıllı ve sevimli bir erkek arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Leon'un nefesi hızlandı ve ben de onun hissettiği arzunun bir kısmının içimde de uyanmasını bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

"Yukarı çıkabilir miyim?" diye soruyor.

"Erken kalkmam lazım," derim özür dilercesine ve hayal kırıklığını hafifletmek umuduyla ona bir öpücük daha veririm. "İyi geceler, Leon."

"Evet. İyi geceler."

Küçük dairemize girdiğimde oda arkadaşım çoktan odasında uykuya dalmış. Sessizce dolaşıp kendime bir fincan bitki çayı hazırlayıp duşa giriyorum. Akşam yemeğini lokantada yediğim için dişlerimi fırçalayıp, gecelik olarak kullandığım büyük beden tişörtümü giyip yatağa giriyorum.

Gözlerimi kapattığımda, zihnim bir hafta öncesine geri dönüyor. Teyzelerimi ve Peder Connell'i düşündüğümde titriyorum. Zihnim Bay Grant'e geçiyor. Oğluna pek benzemiyor. Leon'un koyu renk saçları ve çocuksu yüz hatları varken, babası daha iri ve sağlam yapılı, kumral saçlı ve ela gözlü. Bay Grant'in bağcıklarını sıkıca bağlarken güçlü tutuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Onunla ilgili anılarımın bu kadar canlı olması garip. Uykulu bir şekilde, Bay Grant'in ayak bileğimi okşadığını, sonra elini baldırımın içinden uylukuma doğru kaydırıldığını hayal ediyorum. Büyük eller. Kirpiklerimi titretiren büyük, sıcak, güçlü eller.

Yatakta kıvranıyorum, hayal kırıklığıyla uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum ve sonra dönüp yatıyorum. Erkek arkadaşımın babası hakkında hiç ilgim olmayan düşünceler zihnimde dolaşıyor. Aslında uyluklarıma dokunmak isteyen Leon'u düşünmem gerekmez mi? Leon'un bana dokunduğunu hayal ediyorum, daha sonra itiraf etmem gerekse bile, ama o sıcak his kayboluyor.

Boğazım yanıyor ve yastığa ağlıyorum. Leon bana karşı çok sabırlı, ama beş haftalık ilişkiden sonra sabrının tükenmesinden korkuyorum. Birlikte yatmadık ve beni sadece bir kez üstsüz gördü, ama bu benim niyetim değildi. Giydiğim üstün birinin kolayca çıkarabileceğini fark etmemiştim. Bir daha giymedim.

Leon ile seks yapmayı düşündüğümde, teyzelerimin onaylamayan sesleri ve Peder Connell'in ateş ve kükürt dolu vaazları zihnimde yankılanıyor. Ama aynı zamanda, Leon ile daha yakınlaşmak gerçekten istediğim şey mi diye soran, bana benzeyen küçük bir ses de var.

Eminim Blackport'taki herkese güven hissi veriyorsundur.

İnleyerek tekrar kızardığımı hissediyorum. Ama söylediğim her kelimenin arkasındayım. Leon'un bu kadar rahat ve kendinden emin olmasına şaşmamalı. Bay Grant beni koruduğu sürece, kendimi dünyanın en güvenli ellerindeymiş gibi hissediyorum.

3

Cullan

Archer's Diner, gece karanlığı çöktükten sonra girdiğimde kalabalıktı, ama hostes, Elena'nın bölümünde bir masa buldu. Duvara sırtımı dayadım, dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve ekranımı görebilecek güvenlik kameraları var mı diye etrafa yavaşça, dikkat çekmeden baktım. Her şey güvenliydi ve kimse omzumun üzerinden bakamıyordu, ben de bilgisayarı açtım.

Bilgisayar açılırken, ekranın üzerinden Elena'ya bakıyorum. Birkaç masa ileride, huysuz bir bebeği olan bir çift var. Elena bebeği kucağına almış ve kaleminin ucuna takılı pembe tüylü ponponla onu güldürüyor. Elena'nın yüzünde de güzel bir gülümseme var.

Koltuğuma yaslanıp bebeği kucaklamasını izliyorum. Gözleri ne kadar parlak ve canlı görünüyor. Kızım Rosie onu çok severdi.

Birkaç dakika sonra Elena beni fark eder ve parlak bir gülümsemeye yanıma gelir. "Bay Grant. Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Bebeklerle aranız iyi," diyorum, mama sandalyesindeki bebeği işaret ederek.

"Bebekleri severim," diyor gülümseyerek ve önüme menüyü koyuyor. Dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Çok çalışıyorsunuz, Bay Grant?"

Yeni müşterim için bir sızma planı hazırlamam gerekiyor, ama hiçbir şey yapmadım. Onu izliyorum. Pembe tüylü ponpon kalem şimdi at kuyruğuna takılmış durumda. "Çok zor değil. Leon vardiyandan sonra seni alacak mı?"

Kafasını sallıyor. "Bu gece değil. Meşgul." "O zaman ben seni eve bırakırım."

Gözleri büyüdü. "Anlamadım?"

"Seni eve ben götüreceğim. Zaten seninle konuşmak istiyordum."

"Oh. Tamam." Uzaklaşırken dudağını ısıyor ve gözleri endişeli. Club sandviç siparişimi almak için geri geldiğinde gözlerime bakmıyor ve sanki endişeliymiş gibi zoraki bir gülümseme takınıyor. Ya da korkmuş gibi.

Elena benden korkuyor mu? Kendime bir bakıyorum, sonra da dizüstü bilgisayarımın ekranına, acaba kendimi ele mi verdim diye merak ediyorum. Sıradan bir kazak giymişim. Dizüstü bilgisayarımın ekranında suçlayıcı hiçbir şey yok.

Bunu daha sonra araştıracağım. Çalışmam lazım.

İnternetteki Street View haritasında ve kamuya açık emlak kayıtlarında, sızmam için tutulan mülkü bir saat boyunca inceledim. Potansiyel erişim noktalarını ve müşterimin ele geçirmek istediği sanat eserlerinin muhtemel yerlerini not aldım.

Ekibimden birine, mülkün her açıdan gizlice fotoğraflarını çekmesini ve her kapı, kilit, kapı ve kamerayı yakınlaştırmak için çekmesini söyledim. Ayrıca birkaç gün boyunca evin ve komşuların giriş çıkışlarını izledi.

Olumlu tarafı, ev trafiğin az olduğu bir bölgede ve sahibi geceleri kumar oynamayı seviyor. Güvenlik, hızlı polis müdahale sistemi değil, ama öyle olmasını da beklemiyordum. Çalıntı ürünleri olan hiç kimse, polislerin içeri girmek için bir bahane bulup evine gelmesini istemez.

Olumsuz tarafı ise, alarm sisteminin markası bana bunun bozulması zor bir sistem olduğunu söylüyor, bu da çarpıp kırmam gerekeceği anlamına geliyor: hızlıca içeri girip, evin içinde bir yere saklanmış kontrol panelini bulup devre dışı bırakmam gerekiyor. Kontrol panelleri genellikle bulmak zordur. Bunu biliyorum çünkü onları bulması zor yerlere koymak benim gurur kaynağımdır ve onu bulmak için sadece altmış saniyem olacak.

Bir garson, yan masayı silen Elena'ya yaklaşır ve fısıldayarak yaptıkları konuşma kulaklarımı dikleştirir.

"Archer yine yaptı."

"Dalga geçiyorsun," diye cevaplar Elena, gözle görülür şekilde üzölmüş. "Maaş bordronu kontrol et."

Elena önlüğünün cebinden bir zarf çıkarır ve açar. "Olamaz, geçen haftanın maaşından dört saat eksik." Öfkeden ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Archer'la bu konuyu konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyorsun," diye cevaplar diğer garson acı bir şekilde. "Sadece geç kaldığımızı, tembel olduğumuzu falan söyleyecektir."

Elena'nın maaşı eksik mi ödeniyor?

O işine geri dönerken, restoranı gözden geçiriyorum ve mutfakta şefle konuşan bir adam görüyorum. O, restoran üniforması giymiyor ve kendini havalı bir tavırla taşıyor. O, Archer's Diner'ın sahibi Archer olmalı.

Ellerim yumruk haline geliyor ve onun konuşup güldüğünü izlerken kanımın kaydığını hissediyorum. Sorumlulukları altındaki insanlara bakmayan insanlara tahammül edemiyorum. Zor durumda olan, çalışkan bir grup genç kadını aldatmak alçakça bir davranış.

Archer'ın ceketine uzandığını görünce, dizüstü bilgisayarımı kaldırıp, hesabımın üzerine birkaç banknot bırakıp dışarı çıkıyorum. Çantamı kamyonetime bıraktıktan sonra Archer'ı bekliyorum.

O da lokantadan çıkıp mavi bir Buick'e doğru yürüdü.

En samimi gülümsememle Archer'a yaklaşıyorum. "Affedersiniz, şuraya nasıl giderim, bana yol tarif edebilir misiniz?"

Bana dönünce, gülümsememi bırakıp yumruğumu burnuna indiriyorum. Kıkırdak, parmak eklemlerime karşı tatmin edici bir çatırtıyla kırılıyor. O sersemlemişken, onu gölgelerin içine sürüklüyorum. Omzundan ve bileğinden tutup, yüzünü tuğla duvara doğru itiyorum ve bir elini arkasına doğru çekiyorum.

Yardım istemek için ağzını açar.

"Bağırırsan bacaklarını kırarım," diye kulağına fısıldıyorum. Parmak eklemlerim onun kanıyla kaplı. Dudaklarından daha fazla kan akıyor ama Archer çığlık atmıyor. Tipik bir zorba, zayıf olanlara sataşıyor ama daha büyük biri gelince altını ıslatmak üzere.

Alnında ter damlaları belirir. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

"Endişeli bir vatandaşım. Çok endişeli. Çalışanlarına hak ettikleri ücreti ödemiyorsun. Ya lokantana geri dönüp

dönüp bunu düzelt, yoksa bugün, yarın ve hayatının geri kalanında sana inanılmaz bir acı çektireceğim."

İnatçı kişilerden şifre ve parolaları elde etmek için işkence yaptım. Oldukça keyif aldım. Botumdan küçük bir bıçak çıkarıp, kulağının arkasını bıçakla kazıyorum. "Ee? Evet cevabı duymuyorum. Ne kadar kızgın olduğumu anlıyor musun? Beni daha da kızdırmak ister misin? Bu kulağını sağır etmeme ne dersin?"

"H-hayır. Düzeltirim," diye kekeledi.

"İyi karar." Bıçağı kaldırıp Archer'ın ceketinin ve arka cebinin içinde cüzdanını arıyorum. Ehliyetini çıkarıp tam adını ve adresini ona okuyorum. "Şehrin güzel bir bölgesi. Gelecekte beni lokantanda görürsen, hayır, görmedin lan. Hiçbir çalışanını kovmayacaksın. Beni bir daha kızdırırsan, uyurken evine gelip sana felç edici bir iğne yapacağım ve evini ateşe vereceğim. Ne çılgılık atabilecek ne de hareket edebileceksin. Acı içinde yanarak öleceksin. Anladın mı?"

Archer şimdi ağlıyor, gözyaşları kanıyla karışıyor. Başını sallıyor. "O zaman mutluyum, sen ve ben bu konuşmayı hiç yapmadık."

Onu baldırına sertçe tekmeliyorum, o da yere yığılıyor ve ben hızla uzaklaşıyorum. İki araç arasındaki bir noktadan, Archer'ın yerinde dönüp karanlıkta tehlike arayışında olduğunu izliyorum.

Kanayan burnuna mendil tutarak, lokantaya geri giriyor ve "Ofis" yazan kapıdan geçiyor.

Yirmi dakika sonra dışarı çıkar ve garsonlara ek maaş zarflarını dağıtır, sonra ayrılır. Elena ve diğer garsonların, tam maaşlarını aldıklarını fark ettiklerinde yüzlerindeki gülümsemelere hayranlıkla bakarım.

İçimde bir heyecan dalgası geçer. Biraz şiddet uygulayarak Elena'nın dünyasını daha iyi hale getirdim. Parmak eklemlerimdeki kanı hayranlıkla izlerim, sonra silip kamyonetime gidip beklerim.

Bir saat sonra restoran kapandığında, arabamdan inip aracıma yaslanarak Elena'yı bekledim. Ne kadar da koyu saçlı, büyüleyici açık renkli gözlü bir güzellik. Benim için çok genç ve masum, ama onu sessizce takdir etmekten, uzaktan korumaktan zarar gelmez.

Bana yaklaşırken, az önce olanlara inanamıyormuş gibi maaş çekini kontrol ediyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Zarfları çantasına koyar ve başını sallar. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Sanırım bugün koruyucu meleğim beni koruyor."

Sanırım öyle.

Ona yolcu kapısını açarım. "Bin."

Elena tereddüt eder ve gözleri acı ile dolar. "Burada söyleyip bitirebilirsin."

Ona kaşlarını çattım. "Neyi söyleyeyim?"

Gözlerini benden ayırır ve mırıldanır, "Oğlun için yeterince iyi olmadığımı."

Elena, Leon için yeterince iyi değil mi? Bu yüzden mi lokantada o kadar üzgündü? Bu güzel, çalışkan genç kadın neden benim oğlumla görüşmesini istemediğimi düşünebilir ki?

Bir an için, ona Leon'dan ayrılmasını ve bunun yerine benimle çıkmasını söyleme hayaline kapılıyorum. Bu düşünce içimi sahiplenme duygusu ve zevkle dolduruyor, ama bu bir hayal olarak kalmalı. Oğluma bunu yapamam.

"Elena. Bana bak."

Ayaklarına bakıyor, ben de parmağımı çenesinin altına koyup gözlerini benimkilere çeviriyorum.

"Yanlış anladın. Asla sana oğlum için yeterince iyi olmadığını söylemem. Sana bakan her erkek, kendine senin için yeterince iyi olmadığını söylüyor."

Dudakları aralık, bana bakıyor.

İşaret parmağımın tersiyle yanağını okşayıp elimi indiriyorum. "Sana sormak istediğim şey, haftada bir veya iki kez bebek bakıcılığı yapmaya ilgi duyup duymadığın."

Elena, söylediklerimi anlaması biraz zaman aldı. "Bebek bakıcılığı mı? Gerçekten mi?"

"Leon, çocuklarla aran iyi olduğunu söyledi." Oğluma sorduktan sonra, Elena'nın pazar günleri kilisesinin kreşinde gönüllü olarak çalıştığını öğrendim. Pazar sabahı, onu evinden kiliseye kadar takip ettim ve çocuklarla oynarken onu izledim. Sadece gözlemlemek için oradaydım.

ona, ama onun özellikle en küçük çocuklarla olan etkileşimlerine gülümsediğimi fark ettim. Çocukları açıkça çok seviyor ve çocuklar da onu seviyor. Rosie de benimle birlikteydi ve Elena eve gittikten sonra rahibelerden birine yaklaşıp kreş hizmetleri hakkında bilgi aldım ve özellikle Elena hakkında, onun ailenin bir arkadaşı olduğunu söyleyerek sorular sordum. Rahibe, Elena'nın çocuklara olan bağlılığını övgüyle bahsetti. Elena üç yıldır kreşte gönüllü olarak çalışıyor ve hiçbir Pazar günü kaçırmadı.

Son üç gündür, ekibimden birini Elena'yı takip ettirdim ve anladığım kadarıyla içki içmiyor, sigara içmiyor ve uyuşturucu kullanmıyor. İşe ve kiliseye her zaman zamanında geliyor. Tanıdığım bir polisin yardımıyla yaptığı geçmiş araştırması sonucunda, sabıka kaydının tertemiz olduğunu öğrendim. Ailesi bilinmiyor ve kiliseye giden iki bekar kız kardeş tarafından büyütülmüş.

Elena'nın Rosie'ye bakacak kadar sorumlu olduğuna eminim ve şimdi tek yapmam gereken onları tanıştırmak ve kızımın onu sevip sevmediğini görmek.

Kamyonete doğru başımı sallıyorum. "Bin. Seni Rosie ile tanıştırayım, sonra konuşuruz. O uyuyor olacak, ama sana ne aradığımı anlatabilirim."

Tatlı, güvenilir Elena kamyonetime biniyor. Ona, neredeyse bir yabancı olan bir adamın arabasına binmemesi gerektiğini söylemek istiyorum, ama naifliği benim lehime işliyor, bu yüzden şimdilik dilimi tutuyorum.

"Güzel kamyonet. Böyle bir şeyi sürdüğüne şaşırdım," diyor evime doğru giderken.

"Neden?"

Bir an tereddüt ediyor. "Önemli değil."

"Arkasında elektrikli aletler olan eski bir beyaz minibüs mü bekliyordun?"

"Belki. Ya da Leon'un arabası gibi gösterişli bir şey."

Leon'a yirminci yaş gününde bir kaslı araba almıştım.

Sesime biraz gençlik tonumu geri kattım. "Hanımefendi, ben iyi bir Güneyli işçiyim. Pasifik Kuzeybatısında kaç on yıl geçirmiş olursam olayım, kamyon sürmek benim kanımda var. Harika kızarmış tavuk yaparım ve buzlu çayı tatlı severim."

Bana *hanımefendi* dediğimde gülümsedi. "Tatlı çayı sevdiğinizi söylemeliydiniz. Size biraz getirirdim."

"Umarım yanında şeker paketleri olan sıradan buzlu çay değildir."

"Hayır, efendim."

"Vay canına, bu iyi bir hizmet." Sürüş sırasında kolumu pencereye yaslayıp iki parmağımı direksiyona koyuyorum. En son ne zaman bir kadını kamyonetime aldığımı hatırlamıyorum, ama bu iyi hissettiriyor.

"Bu akşam çok çalışıyor gibi görünüyordunuz. Yoğun bir şekilde odaklanmıştınız. Güvenlikle ilgili bir şey miydi?" diye sordu.

"Evet, güvenlikle ilgili bir şeydi."

Elena pencereden dışarı bakar, sonra bana döner. "Yaptığın işi seviyorum. Bana sıcak bir his veriyor."

Önümdeki yola bakıp gülümsemeden edemiyorum. Ah, canım. Ne kadar tatlı değil mi? Böyle şeyler söylediğinde, ben de içim ısınır. "Evimin karmaşık güvenlik sistemini sana anlattıktan sonra da içini ısıtan bu his devam ederse bana söyle. Rosie'ye bakacaksan, sistemin nasıl çalıştığını anlamam gerekir."

"Bay Grant, paranoyak, aşırı koruyucu bir baba mısınız?" diye soruyor, sanki evet dememi beklermiş gibi.

"Ben mi?"

Asla." Elena

gülüyor.

Sıcak his daha da derinleşir. Flört mü ediyoruz? Bu flört gibi geliyor.

On dakika sonra evimin garajına giriyorum, ama Elena'yı eve bırakacağım için kamyoneti garaja sokmuyorum.

"Vay canına, evin çok güzel," diyor, arabadan inerken.

İki katlı, altı yatak odalı, beyaz sütunlu, yüksek tavanlı ve uzun Palladyan pencereli bir Gürcü tarzı ev. Önünde dört metrelik bir kapı ve mülkü çevreleyen yüksek bir çit var. Evin ve bahçenin her santimetrekaresi kameralar ve mikrofonlarla izleniyor ve kayıtlar gerçek zamanlı olarak buluta yedekleniyor.

Leon'un onu neden buraya hiç getirmediğini merak ediyorum. Belki de kızları sadece annesinin evine götürüyor. Leon ve Elena, Rebecca'nın rahat bakımı altında

Rebecca'nın rahat bakımı altında. Bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

Dadısı Bayan Kerr'den bu gece daha geç saatlere kadar kalmasını rica ettim ve Elena'yı içeri götürürken Bayan Kerr'e eve gidebileceğini söyledim. Bebek odası üst katta ve Rosie, tavana yıldızlar yansıtan bir gece lambası açıkken derin uykuda. Kızımın kıvrıkcık sarı saçları var ve pembe-beyaz pijamaları giymiş.

"Ohh, çok güzel," diyor Elena, ellerini beşiğin kenarına dayayarak gülümsüyor. "Tıpkı sana benziyor. Gözleri ela mı?"

"Öyleler. O da benim gibi inatçı ama çok daha tatlı. Haftada bir veya iki kez, kısa sürede gece bakıcısı ihtiyacım oluyor. Bu iş seni ilgilendirir mi?"

Elena, beşiğinde uyuyan Rosie'ye uzun uzun bakar. Mavi gözleri, leylak rengi tavşan battaniyesinin, beşiğin yumuşak sarı ahşabının, orman hayvanlarıyla süslenmiş pastel duvar kağıdının üzerinde dolaşır. Tombul doldurulmuş hayvanların bulunduğu rafa gülümser ve tavandaki parıldayan yıldızları hayranlıkla seyreder. Bu çocuk odasını dekore etmekten çok keyif aldım. Rafları ve duvar kağıdını kendim taktım, beşiği de kendim boyadım.

"Bence çok keyif alırım, Bay Grant."

Elena'yı dikkatle izliyorum, ben tehlikeli işler yaparken onun benim evimde olması fikrini seviyorum. Adrenalin hala vücudumda dolaşırken ona eve dönmek. "Sana ne zaman ihtiyacım olacağını tam olarak söyleyemem. Hayatım öngörülemez olabilir, ama sana birkaç gün önceden haber veririm."

Elena bir an düşünür. "Bu benim için uygun olur. Lokantada ekstra vardiyalar almaya çalışıyorum, ama açık olduğu saatler sınırlı. İkinci bir iş aramaya başlayacaktım. Muhtemelen yine garsonluk yapardım." Rosie'ye bakar ve gülümser. "Senin kızına bakmak kulağa harika geliyor."

"Sana etrafı gezdireyim." Koridora çıkıyoruz ve ona bebek monitörlerini, güvenlik sistemini, panik düğmelerini, alarm çaldığında ne olacağını anlatıyorum. Elena'nın bunalmış görüldüğünü fark ediyorum.

"Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Kafasını sallar. "Rosie senin bebeğin. Burası senin evin. Yaptığın iş göz önüne alındığında, *Mission Impossible* lazerleri bile beni şaşırtmaz."

"Onlar sadece alt katta. Sana söz veriyorum, geceleri bu evde yalnız kaldığında tamamen güvende olacaksın."

"Sana inanıyorum. Muhtemelen her şeyi düşünmüşsündür. Senin işinde, Blackport'taki tüm hırsızlık korku hikayelerini duymuş olmalısın."

Muhtemelen onun duyduğu bazı hırsızlık korku hikayelerinin sorumlusu benim. "Rosie genellikle gece iki kez uyanır ve tekrar yatırılması gerekir. Dadı sabah sekizde gelir, o zaman gidebilirsiniz. Uyandığınızda burada olabilirim, olmayabilirim ya da uyuyor olabilirim. Ne dersiniz, işi ister misiniz?" Ona ne kadar ödeyeceğimi söylerim ve ağzı açık kalır.

"Bay Grant, bu çok fazla."

"Leon'un dediği kadar değerliysen, hayır."

"Leon öyle mi dedi?" diye sordu, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Öyle demedi, ama onu takip ettiğimi ve üç gün boyunca onu gözetlediğimi ona söyleyemem.

Onu koridorda gezdiriyorum. "Çocuk odasının yanındaki misafir odasını kullanarak biraz uyuyabilirsin, orada duş alabileceğin bir banyo da var. Bazı eşyalarını burada bırakabilirsin. Ayrıca, telefonunu bana ver. Bebek monitörü uygulamasını yükleyeceğim, böylece evin neresinde olursan ol Rosie'yi kontrol edebilirsin."

Bana kilidi açık telefonunu uzattı ve arka planda onun ve Leon'un fotoğrafı vardı. O, Leon'un yanağına öpücük konduruyordu ve Leon, sanki Tanrı'nın bir armağanıymış gibi kameraya kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Fotoğraf beni rahatsız etti ve hemen uygulama mağazasını açtım.

Bir dakika sonra telefonu ona geri veriyorum.

"Ne zaman başlamamı istersiniz?"

"Önümüzdeki Salı. Rosie'yi yatırmak için saat beşe kadar burada olabilir misin? Diğer geceler, restorandaki vardiyacı bitene kadar gelmene gerek yok."

"Harika, Bay Grant."

Onu evine bırakıyorum ve binasının önüne çift park ettiğimde, binaya uzun ve profesyonel bir bakış atıyorum. Güvenlik çok kötü.

Birinin ön kapıyı bir tuğla ile açık tuttuğunu fark ettiğimde kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

"Eve bıraktığınız için teşekkürler."

Elena'ya döndüm. "Bir şey daha var. Evimde kaldığın sürece Rosie'ye odaklanacağını bilmem gerekiyor. Sen kaldığın geceler Leon annesinin yanında kalacak. Tamam mı?"

Elena'yı dikkatle inceliyorum, evimi öpüşmek için kullanmalarına izin vermediğim için herhangi bir kızgınlık veya rahatsızlık belirtisi var mı diye bakıyorum.

Elena'nın yanakları pembeleşir ve beni hemen yatıştırmaya çalışır. "Tabii ki. Ben sadece Rosie'ye odaklanacağım, Leon ve ben ise, şey, daha yeni çıkmaya başladık ve biz, yani..." Sözünü keser ve yüzü daha da kızarır.

Birlikte yatmıyorlar mı? İlginç.

İyi geceler derim ve Elena güvenli bir şekilde binasına girene kadar beklerim. Sonra kamyonetimden inerim, oraya giderim ve ön kapının güvenli bir şekilde kapanması için tuğlayı tekmelerim ve sonra eve giderim.

Ben içeri girdiğimde Leon mutfakta krakerlere fıstık ezmesi sürüyordu. Elena'nın işi kabul ettiği müjdesini ona bir şartla verdim. "Elena bu evde kalacağı gecelerde sen annenle kalacaksın."

Elena'nın aksine, Leon sinirli görünüyor. "Ama baba, ben..."

"Tartışmayalım. Elena buraya çalışmak için gelecek ve onun dikkatini dağıtmanı istemiyorum."

Hâlâ mızızlanarak krakerlerini yiyen Leon yatmaya gidiyor.

Hoşuna gitmese de umurumda değil. Benim evim, benim kurallarım.

Salı günü gelir ve kendimi gecenin karanlığında dışarıda olmayı beklerken bulurum, karanlıkta Blackport'un bir kez daha bana ait olduğunu hissederim. Son zamanlarda çok temkinli davranıyorum. Tekrar tehlikeyi tatmam lazım.

Elena saat beşte tam zamanında gelir ve Rosie uyanmış olduğu için onu kızıma düzgün bir şekilde tanıştırırım ve yatma vaktindeki rutinini yerine getiririm. Akşam yemeği. Banyo. Biberon. Elena, Rosie'ye karşı çok nazik ve sabırlıdır. Kızım hiç utangaç olmamıştır, ama Elena'ya dadısından daha çabuk ısınır.

Elena, rahat bebek koltuğunda Rosie'ye yatmadan önce hikaye okur. Onları yalnız bırakıp aşağıya inerim, ama telefonumdan her şeyi izlerim. Elena, Rosie'yi yatağına yatırır ve uyuyana kadar ona yumuşak bir sesle şarkı söyler. Sonra aşağıya iner ve beni oturma odasında bulur.

"Rosie harika bir çocuk," diyor Elena coşkuyla. "Sana ve bu güzel çocuk odasına sahip olduğu için çok şanslı. Onunla birlikte olmak beni çok mutlu etti."

Hayal gücüm mü, yoksa gözlerinde yine o hüzünlü bakış mı var? Ev hayatı ve iki bekar kadın tarafından nasıl yetiştirildiğini merak ediyorum.

Bu gecenin planını son bir kez gözden geçirmem gerekiyor, bu yüzden Elena oturma odasında kitap okurken ben ofisime gidiyorum.

Saat dokuzda Elena'ya iyi geceler diyerek ayrılıyorum.

O da oturur ve kitabına bir yer imi koyar. "Bu gece nereye gittiğini sormadım."

"Poker oynamaya," diyorum gülümseyerek. "Bazen bütün gece oynarız." Tişört ve kot pantolonun üzerine düğmeli bir gömlek giyiyorum, arkadaşlarla poker oynamak için giyebileceğiniz türden rahat bir kıyafet. Ekibimle buluştuğumda siyah iş kıyafetlerimi giyeceğim.

"Poker oyununda iyi eğlenceler, Bay Grant."

Çıkarken ona gülümsedim. "Teşekkürler, Elena. Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

ALTı SAAT SONRA, evime birkaç blok kala başımdan siyah naylon kayak maskesini çıkarıp, elimi dağınık saçlarımın üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Saat sabahın üçünü biraz geçiyor ve arabayla ilerlerken sokaklar neredeyse boş.

Karanlıkta sııttım. Başarmıştım.

Komşuların göremeyeceği bir pencereden eve girdik ve ekibim dışarıda beklerken, ben alarm kontrol panelini aramak için içeri girdim. Çoğu insan bu paneli üst kattaki bir dolaba taktırmak ister, ama bu evin sahibi bir

suçlu olduğu için fazla düşünmeyeceğini tahmin ettim ve haklı çıktım. Paneli, şarap depolamak için kullanılan, sıcaklığı kontrol edilen bir bodrum odasında kırk dokuz saniye içinde buldum ve tel ve kırık devre kartları yığını haline gelene kadar lastik levyesi ile parçaladım.

Bundan sonra, bazı güvenlik kameralarıyla ilgilenmemiz gerekiyordu. İş temizdi. Çalınan sanat eserlerini aldık ve teslim noktasına götürdük, ardından ekibim ve ben kimseye fark edilmeden oradan ayrıldık.

Gece boyunca, mümkün olduğunca sık sık Elena ve Rosie'yi kontrol ettim. Evimin gizli kameralar ve mikrofonlarla dolu olduğunu kimseye söylemiyorum, çünkü psikopat olduğumu düşünürler, ama dikkatli olmazsam aileme bir şey olabilir. Elena'nın saat dokuz buçukta kendine atıştırmalık hazırladığını izledim ve saat ondan biraz önce misafir odasında yatmaya gitti. Rosie'nin bebek monitöründen gelen ağlaması onu saat bir buçukta uyandırdı ve bir süre Elena'nın kızını kollarında sallayıp ona yumuşak bir şekilde şarkı söylediğini izledim. Onu izlemeye devam etmek istedim, ama evi terk etme zamanı gelmişti.

Garaja park ederken, Tyrant'tan bir mesaj geldiğini görüyorum. Müşterimden, beni tavsiye ettiği için teşekkür ettiğini duymuş olmalı.

Tyrant: Hâlâ formundasın, bebeğim.

Cullan: Burada en iyi hayatımı yaşadığım için mutlu musun?

Tyrant: Birimiz. Birimiz.

Gülümserim, arabamdan inerim ve Elena'nın beni evden çıkarken gördüğü kıyafetleri giyerim. İçeri girerken, Tyrant'tan başka bir mesaj daha geldiğini fark ederim.

Tyrant: Bana söz ver, eğer tekrar evlenirsen, ona ne iş yaptığını söyleyeceksin.

Karanlık tarafımı bilen bir kadın, yine de benimle evlenir mi? Bu bir rüya olurdu.

Yukarıda, Elena Rosie'yi kucağında tutarak çocuk odasındaki koltukta uykuya dalmış. Kızım parmağını emiyor. Elena, uyuyan çocuğu koruyucu bir şekilde kollarıyla sarmış, bu da göğsümde sıcak bir his uyandırıyor. Çok seksi. Çocuklarını sevgiyle kucaklayan anneleri her zaman özel bir güzellikte bulmuşumdur. Elena bebeğimi kucaklıyor mu? Bu bambaşka bir şey. Yorgun bedenimi kapı çerçevesine yaslayıp Elena ve Rosie'nin uykusunu izliyorum. Keşke bu anı yakalayıp sonsuza kadar saklayabilsem.

Sonra yapabileceğimi hatırlıyorum. Telefonumu çıkarıp, Elena'nın uyurken Rosie'yi kucağında tuttuğu bir fotoğrafını çekiyorum. Sadece bir tane çekmeyi planlıyordum, ama telefonu cebime geri koyarken tereddüt ediyorum. Bu anı gerçekten hatırlamak istiyorum, ya henüz mükemmel fotoğrafı çekemediysem? Onları yüksek ve alçak açılardan birkaç fotoğraf çekiyorum. Elena ve Rosie birlikte çok güzel görünüyorlar. Elena'dan kızıma bakmasını istemek kesinlikle doğru bir karardı.

Rosie'yi Elena'nın kollarından nazikçe alıp beşiğine yatırıyorum. Gülümsüyor ve tombul yanaklarını okşuyorum. "Elena'ya uslu durdun mu? Babasının prensesi kim?"

Elena hala bebek odasındaki sandalyede derin uykuda. Onu orada bırakabilirdim, ama çok çalışıyor ve düzgün bir yatakta dinlenmeye ihtiyacı var. Eğilip bir kolumu omuzlarının altına, diğerini dizlerinin altına kaydırıyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum. Tanrım, bana yaslanmış hali çok güzel, bir an için kıpırdamıyorum. Burnumu siyah saçlarına yaklaştırıp kokluyorum. Kayısı gibi kokuyor. Başka bir erkeğin kadını kollarımda tutmaktan zevk almamalıyım, özellikle de o kadın oğlumla çıkıyorsa, ama bu geceki heyecan verici, adrenalin dolu olaylar beni güçlü hissettirdi.

Pervasız.

Sanki istediğim her şeye sahip olabilirmişim gibi.

Elena'nın başı omzumda yatıyor ve o uyurken saçlarına fısıldıyorum, "Babasının uslu kızı kim?"

Bu sözleri sadece ağızımda nasıl hissettiklerini anlamak için söylüyorum. Yasadışı geliyorlar. Yasak. Ve kesinlikle çok lezzetli.

4

Elena

Uyanıyorum ve bir an için nerede olduğumu bilmiyorum. Sonra gözlerim odaya odaklanıyor ve odayı tanıyorum. Burası Bay Grant'in evindeki misafir odası.

Bu çok garip. Yatağa gittiğimi hatırlamıyorum. Kulağımda derin, seksi bir sesin ve karanlıkta yanağımı okşayan bir elin belirsiz bir hatırası var. Rüya görmüş olmalıyım.

Telefonum komodinin üzerinde, onu alıp uygulamayı açarak Rosie'yi kontrol ediyorum. Hâlâ derin uykuda olduğunu görünce gülümsüyorum. Saat altı çeyrek var, yani uyanmadan önce hızlıca duş alabilirim.

Duş alıp saçımı taradıktan ve temiz bir bluz ile kot pantolon giydikten sonra, Rosie beşiğinde kıpırdanmaya ve ağlamaya başlıyor. Hemen bebek odasına koşup onu kucağıma alıyorum. Rosie'nin, neredeyse bir yabancı olan birinin kucağında olduğunu fark edince daha yüksek sesle ağlayacağından endişeleniyorum, ama ağlaması diniyor ve bana gülümsüyor.

Bay Grant ona kendini güvende ve çok sevildiğini hissettirmiş. Kalbim eriyor.

"Baban seni çok seviyor," diye fısıldayarak buklelerini okşuyorum. "Sen dünyadaki en şanslı kızsın."

"Baba," diyor Rosie, etrafta onu arıyor.

Bay Grant'in poker oyunundan saat kaçta eve geldiğini merak ediyorum. Koridorun sonunda, göğsü çıplak, kalçalarına kadar inmiş çarşafı yataкта uyuduğunu hayal ediyorum ve yanaklarımla kızardığını hissediyorum. "Baban muhtemelen şu anda uyuyordur. Aşağı inip Elena ile kahvaltı yapmak ister misin?"

"Lay-na."

"Doğru, ben Elena. Senin adın ne? Rosie mi?" "Rosie."

"Sen Rosie'sin, ben de Elena."

"Lay-na."

Rosie'yi merdivenlerden aşağı taşıırken ikimiz de gülümsüyor ve bu karşılıklı sohbetin tadını çıkarıyoruz, ama kapıda donup kalıyorum.

Mutfakta, sadece kalçalarına kadar uzanan bir havlu giymiş yarı çıplak bir yabancı var. Bana sırtını dönmüş, tezgâhta bir şeyler yapıyor. Uzun boylu, geniş ve kaslı sırtı dövmelerle kaplı. Kollarında da daha fazla dövme var. Oda onun hakimiyetinde. Varlığı tehlike saçıyor.

Kollarımı Rosie'yi korumak için sıkıca sarıyorum. Bay Grant'ın evindeki güvenlik sistemi hakkındaki açıklaması aklıma geliyor. Duvarda, durduğum yere yakın bir yerde bir alarm paneli var. Panik düğmesine doğru koşuyorum, ama ayağım tabureye takılıyor, taburenin ayağı fayanslara sürtünüyor ve ben düşüyorum.

Yabancı adam arkasını döner ve onun hiç de yabancı olmadığını fark ederim. Bu Bay Grant. Göğsünde koyu renk saçlar ve daha da fazla dövme var. Onun böyle görüldüğünü hiç bilmiyordum. Kaslarını ve dövmelerini sıradan kıyafetlerin altında saklıyormuş.

"Elena!" Bay Grant bize doğru atılır ve düşmeden önce ikimizi de kollarına alır. Bizi dengeler ve sıcak nefesi saçlarımı karıştırır. Görüş alanımın tamamı Bay Grant'in geniş göğsüyle doludur. Biraz dumanlı, inanılmaz, derin ve zengin bir odunsu kokusu vardır.

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Bay Grant'in kollarında, vücudum onun ateş gibi sıcak vücuduna yapışmış durumda ve bebeğini taşıırken neredeyse düşüyordum. Bebeğin zarar görebilirdi. Ben gelmiş geçmiş en kötü bebek bakıcısıyım.

"Çok özür dilerim, Bay Grant. Rosie'yi tutarken neredeyse düşüyordum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım, söz veriyorum," diye yalvarırım.

Yavaşça beni bırakıp doğrulur. "Benim hatam. Benim burada olduğumu bilmiyordun ve seni korkuttum. Korkunca panik düğmesine basman doğru bir içgüdüydü. İyi misin? Bileğin incindi mi?"

Nereye bakacağımı bilmiyorum. Bay Grant'in neredeyse çıplak halini böyle hayal etmemiştim. Beklediğimden çok daha kaslı

ve vücudunu süsleyen dövmelemler ona dokunmak istememi sağlıyor.

Onunla ilgili rüyamı hatırlıyorum, beni sıkıca sarıyordu ve gözlerinde karanlık bir ışıltı vardı.

Güçlü ve koruyucu, ama içinde bir parça tehlike barındıran. Neden bu kadar seksi geliyor?

Şokun bir kısmı geçtikten sonra, her şeyden çok telaşlı hissediyorum. Utancımı gizlemek için Rosie'nin buklelerini geriye doğru düzeltiyorum. "İyiyim, teşekkürler Bay Grant. Çok özür dilerim."

"Önemli değil. Buraya geldiğimi sana mesaj atmalıydım, ama duştan çıktığımda kahve içmem gerekiyordu. Bir fincan ister misin?"

"Evet, lütfen."

Elini uzatıp Rosie'yi benden alır, ona gülümser ve Rosie-Posy diye seslenir. Rosie ise onun sert sakallı yanağını okşar ve kıkırdar. Onu kucaklayıp öptükten sonra, Rosie'yi bana geri verir ve kahve makinesine doğru döner.

Sabah ışığının, iki fincan kahve doldururken Bay Grant'in kaslı omuzlarına vurduğu görüntüsü gözlerimde kalır, ta ki çalışmam gerektiğini, patronuma bakmamam gerektiğini hatırlayana kadar.

Ben bir şişe süt hazırlayıp yulaf ezmesi yaparken, Rosie mutlu bir şekilde "Da-dee, Da-dee, Da-dee" diye şarkı söylüyor.

O benim kollarımdayken, Bay Grant kızının yanağını avuçlayıp eğilerek başının üstüne bir öpücük kondurur. O kadar yakındır ki, bu hareket o kadar samimidir ki, sanki beni öpüyormuş gibi hissedirim. Gözleri kapanır ve kalın kirpiklerinin kahverengi ve altın renginin farklı tonlarında olduğunu görebilirim.

Gözlerini açtığında, gözlerimiz buluştu ve midem bir anda boşaldı.

Birbimize bakıyoruz. Yüzümü inceliyor ve aniden, neden ona aptal gibi baktığımı merak ettiğini fark ediyorum ve hızla başka yere bakıyorum.

Bay Grant geri çekildi. "Gidip giyineyim. Havlu için özür dilerim. Sabahın bu saatlerinde sadece ben ve Rosie'nin olması alışkanlığımdır."

"Oh, sorun değil," diyorum, mutfaktan uzaklaşan geniş sırtını izlerken hissettiğim kadar telaşlı görünmemek umuduyla.

Tüm o dövmeleeri parmaklarımla okşarken cildinin kadifemsi bir yumuşaklıkta olup olmayacağını merak ediyorum.

Kendimi toparlayıp işime geri dönüyorum. Bu tür düşüncelere kapılmak tehlikelidir.

Rosie biberonunu ve yulaf ezmesini bitirdikten sonra onu giydiriyorum ve oyuncaklarıyla oynuyoruz. Rosie'nin minik kıyafetler giymiş keçe hayvan figürlerinin bulunduğu çok sevimli bir oyuncak evi var. Onun yaşındayken bununla oynamak için her şeyi yapardım ve şimdi de büyük bir heyecanla elimden geleni yapıyorum.

Dadısı geldi ve benim gitme vaktim geldi. Yakında akşam yemeği vardiyam başlayacak.

Rosie'yi kucağımda oturma odasına girdiğimde, Bay Grant orada duruyordu. Siyah pantolon ve siyah V yakalı kazak giymişti, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Göğsündeki dövmeleerin bir kısmını ve ön kollarındaki dövmeleeri görebiliyordum. Yılanlar, çiçekler ve kıvrımlı desenlerin arasında *Rosie* ve *Leon* isimleri yazıyordu. Onu hiç siyah giyinirken görmemiştım ve bugüne kadar dövmeleerini hiç göstermişti. Her zaman soluk renkler giyen, güvenilir ve yetenekli bir güvenlik görevlisi imajındaydı. Acaba bu gerçek Bay Grant mı diye merak ediyorum.

Bay Grant telefonunda bir şeyler karıştırıyor ve kendi kendine gülümsüyor. Beni görüyor ve telefonunu cebine koyuyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyorum düşünmeden. Sanki onun hakkında her şeyi bilmeye hakkım varmış gibi. Yanağımın içini ısıriyorum, umarım bana kendi işime bakmamı söylemez. Belki bir kız arkadaşı vardır ve onun fotoğraflarına bakıyordur.

Bay Grant, Rosie'yi benden alıp kucağında sallarken rahatsız görünmüyor. "Dün gece çektiğim Rosie'nin fotoğrafları. Onunla ilk gecen nasıldı?"

"Harikaydı, teşekkürler. Her anından keyif aldım. O çok sevimli bir kız."

"Onu tekrar bakmak ister misin?" "Tabii ki."

"Harika. Seni arayacağım. Bekar bir baba olarak, Elena'nın geri gelmesini ister misin, Rosie?" diye sorar kızına.

"Lay-na," diyor Rosie mutlu bir şekilde.

"Sanırım o da benim kadar geri dönmeni istiyor, Elena." Çocukların sevgiyle bakıldığı, Bay Grant'in bana gülümsediği ve o güzel derin sesiyle konuştuğu bu büyük, güzel, sevgi dolu eve dönmeyi şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum. Orada çocuklar seviliyor ve Bay Grant bana gülümsüyor ve o güzel, derin sesiyle konuşuyor. Karısına ne oldu acaba? Bay Grant gibi bir adamla evlenip ondan vazgeçmek isteyebileceğini hayal edemiyorum.

"Bu alışılmadık bir durum, değil mi? Babasının velayeti alması." Kahretsin. Yine düşünmeden meraklı sorular soruyorum. Kafamı sallıyorum. "Üzgünüm, sınırlara daha dikkat etmeliyim. Sizin oğlunuzla çıkıyor olmam, her şeyi bilmeye hakkım olduğu anlamına gelmez."

"Sorun değil, Elena. Rosie sürpriz bir bebektir ve eski karımı bebeği doğurmaya ikna ettim. Hala hamileyken boşanmaya karar verdik. O, daha fazla çocuğun yaşam tarzına uymayacağı konusunda her zaman kararlıydı. Bu yüzden tek velayeti istedim ve Rebecca kabul etti. Ayda birkaç gün Rosie'yi alıyor."

"Anlıyorum. Boşanma konusunda üzüldüm."

"Değilim. Her şey en iyi şekilde sonuçlandı." Dudakları eğlenerek seğirdi. "Eski sevgilim benim sıkıcı olduğumu düşünüyordu, belki de öyleyimdir. Ama benim de iyi yanlarım var."

"Öyle mi? Peki onlar ne zaman?" diye ilgiyle soruyorum. Bana sıkıcı gelmiyor. Güçlü ve istikrarlı görünüyor.

Bana gizemli bir gülümseme attı. "Belki bir ara sana anlatırım."

Görünüşe göre eski karısı yüzünden kalbi kırık değil. Nedense, bu durum beni gizlice memnun ediyor. Gözlerim uzun boylu, yakışıklı Bay Grant'in üzerinde dolaşıyor. Ona sevgiyle gülümsemesi ve Rosie'nin tombul küçük elinin onun büyük, nasırlı parmağını saran görüntüsü karşısında dizlerim biraz titriyor. Onun için savaştı. Onu elinde tutmak ve büyütmek için çok uğraştı ve Rosie'yi çok seviyor.

Tanrım, bu çok seksi.

Yani içimi ısıtan demek istedim. Ailesi için ne kadar güzel bir yuva kurmuş, onları her zaman sevecek ve koruyacak olması içimi ısıtıyor.

Bay Grant'e veda ediyorum. Lokantaya giderken, Rosie'ye bakıcılık yapmaya geri dönmeyi şimdiden iple çekiyorum. Bay Grant'in

Grant'in güvenli, sevgi dolu dünyasını birkaç saatliğine de olsa deneyimlemek kendimi şanslı hissettiriyor.

BAY GRANT dört gün sonra beni arıyor ve telefonumun ekranında onun adı belirdiğinde midemin biraz sıçradığını hissediyorum.

Aramayı cevaplıyorum, rahat ama sorumlu bir ses tonu takınmaya çalışarak.

"Bay

Grant, nasılsınız? Rosie nasıl?"

"İyiyiz, teşekkürler," diyor o sıcak, derin sesiyle. "Siz nasılsınız?"

Mola vermişim ve lokantanın arka merdiveninde, boş catering boy mayonez kavanozları ve bitkisel yağ tenekelerinin arasında oturuyorum. Pek rahatlatıcı bir yer sayılmaz, ama temiz hava almak için en uygun yer burası.

"Harikayım, teşekkürler," diyorum, neşeli bir ses tonu takınmaya çalışarak, Bay Grant'in bana geri dönüp Rosie'ye bakıcılık yapmamı isteyeceğini umarak. Rosie ile sadece bir gece geçirdim, ama onu şimdiden özledim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Dinle Elena. Bu cuma Rosie'ye bakıcılık yapabilir misin? Seni daha önce arayacaktım ama poker oyunumuzun tarihini belirlemek biraz zaman aldı."

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. "Çok isterim."

"Harika. Geçen hafta Cash App ile gönderdiğim parayı aldın mı?"

"Ödedim, teşekkürler." İki buçuk yıl önce kendi evime taşındığımdan beri ilk kez, teyzelerime ödeme yaptıktan sonra banka hesabımda biraz para kalmıştı. Sanki uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissettim. Teyzelerimle birlikte yaşasaydım, borçlarını ödemem daha kolay olurdu belki, ama onların keskin bakışları ve onaylamayan tavırları yüzünden mutsuz olurdum ve onların yemeğini yiyip elektriğini kullanırken borçlarım da giderek artardı.

Hayatımdaki her mutluluk parçası için mücadele etmek zorunda kaldım ve bunun için mücadele etmeye devam edeceğim.

"Rica ederim. Cuma günü vardiyandan sonra görüşürüz."

"Rosie uyumadan önce gelmek benim için sorun değil," diye hızlıca söylüyorum, o telefonu kapatmadan önce. "Onu yatırmak için orada olmak istiyorum, böylece gece uyanınca beni görünce şaşırmasın."

"Peki ya restoran? Çalışacağını sanıyordum." "Vardiyamı biriyle değiştirebilirim."

Bir an sessiz kaldı. "Kızımı bakarken para kaybetmeni istemem. Beşte gel, zamanın için sana ödeme yaparım."

Gerginleşiyorum, sırf ondan daha fazla para koparmak için teklif ettiğimi düşünmesinden korkuyorum. "Bunu yapmana gerek yok. Sadece ayrıldığın andan itibaren bana ödeme yap."

"Hayır, Rosie'yi yatırmanın sen olması gerektiği konusunda haklısın. Bunu ben kendim önermeliydim ve sana zamanın ve emeklerin için ödeme yapacağım. Onun mutluluğunu düşünmen hoşuma gitti."

"Ama gerçekten gerek yok..."

"Elena," dedi kararlı bir sesle. "Benimle tartışma."

Telefonumu elinden bırakıp nefes alıp, "Evet, Bay Grant," diyorum.

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Tamam. Cuma günü saat beşte görüşürüz. Rosie uyuduktan sonra yemek yaparım."

Ben veda etmeden telefonu kapattı, muhtemelen onunla tartışmamam için.

Telefonumu ellerimle sıkıca tutuyorum, artık kirli lokanta merdivenlerinde oturduğumun farkında değilim ve güneşli gökyüzüne gülümsüyorum. Bu Cuma. Sabırsızlanıyorum. Rosie'ye bakmak, uzun zamandır hissettiğim en mutlu şey.

"Yemek odası yerine burada yemek yediğimiz için umarım sakıncası yoktur," diyor Bay Grant, mutfak masasına bir salata ve biber ve otlarla pişirilmiş tavuk budu tabağı koyarken. Rosie beşiğinde, çok derin uyuyor, saatlerce bana ihtiyacı olmayacağını biliyorum.

Kafamı sallıyorum. "Hiç sorun değil. Yemekler harika görünüyor, teşekkürler."

Oturuyoruz ve Bay Grant bir tabak doldurup bana uzatıyor, sonra kendisi de servis yapıyor. Bir evde düzgün bir yemeğe oturmak çok hoş, mutfağı da çok rahat. Genelde vardiyam başlamadan önce lokantada bir şeyler atıştırırım.

Bay Grant akşam yemeğinin ortasında bir telefon alır ve bu akşamki maçla ilgili olduğunu söyleyerek masadan kalkar. Arka kapıyı kapatarak bahçeye çıkar. Konuşurken pencereden profilini görebiliyorum ve yüzü hiç görmediğim kadar sert ve kararlıdır. Poker hakkında konuşurken neden bu kadar ciddi görüldüğünü merak ederek, çatalımı yemeğimin içinde gezdiriyorum. Sanki hayat ve ölüm hakkında konuşuyormuş gibi.

İçeri girip oturduğunda, "Gerçekten çok seviyor olmalısın" diyorum.

Bay Grant şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne?"

"Poker."

Yüzü aydınlanıyor ve dudaklarının köşesi gülümsemeye dönüşüyor. "Oh, evet. Benim için bir takıntı haline geldi. Eskiden arkada durup izlerdim, ama şimdi ellerimi kirletmekten zevk alıyorum."

O saat dokuz buçukta çıkar ve ben de kitabımı alıp okumaya niyetlenirim, ama merdivenlere doğru yürürken duvardaki bir fotoğraf dikkatimi çeker. Leon ve Bay Grant'ın kollarını birbirlerine dolamış halde sahilde çekilmiş bir fotoğrafıdır. Leon yaklaşık on iki yaşında görünmektedir. Çocuk gibi görünen Leon'a gülümserim ve sonra gözlerim Bay Grant'a kayar. Vücudu zayıf ve kaslı, kolları ve göğsü çıplak. Her yeri dövmeyle kaplı değil. Fotoğrafa yakından bakıyorum, hangi dövmelelerin henüz vücuduna yapılmadığını anlayabilir miyim diye merak ediyorum. Sanırım kolunda eksik bir kuş kanadı ve pazısında süslü bir metal anahtar olduğunu hatırlıyorum...

Geri adım atıyorum, Bay Grant'ın cesedine saçma sapan bir süre bakmış olduğumu fark ediyorum. Erkek arkadaşımın babasına garip bir şekilde aşık mı oluyorum?

Aynı zamanda patronum olan erkek arkadaşımın babasına mı?

Her fırsatta Bay Grant'e bakmayı bırakmalıyım. Onun hakkında böyle düşüncelerim olduğunu bilse dehşete kapılırdı

ve muhtemelen işimi kaybederim. Bir gün gerçek ailemle tanışabilmek için borçlarımı ödemek için çabalıyorum ve yasak olan, benden yaşça büyük bir adama şehvetli düşünceler besleyerek bunu tehlikeye atamam. Tanrım, o benim yaşımın iki katı olmalı.

Misafir odasına gidip pijamalarımı giyerim, dişlerimi fırçalarım ve bir kitapla yatağa girerim. Uykuya dalarım ve saat on birden biraz sonra telefonumdaki bebek monitörü uygulaması beni uyandırır. Bebek odasına giderim ve ağlayan Rosie'yi kucağıma alırım.

"Sorun yok, Rosie. Ah, hadi, hadi," diye mırıldanıyorum, kollarımda ağlayan bebeği sırtını okşayarak ileri geri yürüyerek. Plastik bardaktan ona birkaç yudum ılık süt veriyorum ve yavaş yavaş sakinleşiyor.

Rosie'yi bebek odasındaki sandalyede kucaklarken cebimdeki telefonum çalıyor, telefonu çıkarıp ismi görüyorum ve cevap veriyorum.

"Bay Grant?"

Poker, müzik ve erkeklerin konuşma seslerinin gürültüsünü duymayı bekliyordum, ama Bay Grant'in olduğu her yer sessiz. Sanırım temiz hava almak için dışarı çıkmış olmalı.

Yumuşak bir sesle konuşuyor. "Elena. İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet, teşekkürler. Rosie uyandı, ama onu tekrar yatıştırıyorum."

"İkiniz o koltukta çok rahat görünüyorsunuz."

"Öyle mi?" diyorum, bir an için kafam karışıyor. Tabii ki, bebek monitörlerinden biri tam da bebek odasındaki koltuğa bakıyor. Kameraya gülümsüyor ve el sallıyorum.

Bay Grant'in hafif bir kıkırdamasını duyuyorum. "Poker oyunu nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Karmaşık. Ama başa çıkamayacağım bir şey değil."

Onun gece gökyüzüne baktığını hayal ediyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve onun da benimle aynı yıldızlara bakıp bakmadığını merak ediyorum.

"İkinizi evimde güvende görmek beni mutlu ediyor. Birkaç saat sonra evde olacağım. Biraz uyuyun."

"Uyarım," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Telefonuma sevgiyle gülümsediğimi fark ediyorum ve Bay Grant hala bebek monitöründen bana bakıyor olabilir, bu yüzden yüzümdeki gülümsemeyi hızla siliyorum.

On dakika sonra yatağıma döndüğümde, hala sesindeki sıcaklığı düşünüyorum. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık yayılıyor. Uykulu bir şekilde, elim pijamalarımın üzerinden kendime dokunmak için aşağı kayıyor ve Bay Grant hakkındaki düşüncelerim zihnimde daha da çarpıcı hale geliyor. Çıplak, kaslı göğsü. O kulağıma ağır ağır nefes alırken, ellerim onun dövmelerinin üzerinde dolaşıyor. Bileklerimi kavrayıp beni yatağa sabitliyor. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık bir acıya dönüşüyor ve elimi pijama şortumun içine sokuyorum. Parmaklarım kaygan ıslaklığın içinde kayıyor ve klitorisimi buluyor. Bay Grant buraya dokunuyor. Bay Grant bacaklarımı ayırıyor, böylece dilini cinsel organıma doğru kaydırabiliyor. Bay Grant elinde penisiyle ağır ağır nefes alıyor, içime girmek üzere. Penisinin şişmiş ucu iç dudaklarıma baskı yapıyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Nefesimi tutar ve elimi pantolonumdan çekerim. Karanlıkta gözlerimi açarım. Ne yapıyorum ben? Leon'u düşünerek mastürbasyon yapmam. Hiç cazip gelmemiştii bile, ama işte buradayım, babasını düşünerek çaresizce orgazm olmaya çalışıyorum. Sanırım bende ciddi bir sorun var.

Telefonumu kapıyorum, Leon'un çevrimiçi olduğunu görüyorum ve onu arıyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam bebeğim. Geç saatlere kadar ayaktasın. Uyuyamıyor musun?" "Kız kardeşine bakıyorum."

"Babam hala dışarıda mı? Gelmemi ister misin?" diye umutla soruyor.

"Sadece sesini duymak istedim." İhtiyacım olan şey, sevgimin hala erkek arkadaşına ait olduğundan ve aklımı kaçırmadığımdan emin olmak.

"Hala gelebilirim."

"Bay Grant, Rosie'ye bakıcılık yaptığım geceler annenin yanında kalman gerektiğini söyledi."

"Bana da öyle söyledi. Onun kurallarını siktir et."

"Leon," diye onu azarladım. "Seninle çıkıyor olabilirim, ama o benim patronum. Onun dediklerini yapmak zorundayız."

O derin bir nefes aldı. "Sen çok iyi birisin."

"Hayır, değilim," diye mırıldandım, ama Leon'un beni duyduğunu sanmıyorum. "Ne zaman randevuya çıkabilirsin?"

Bir an düşünürüm, programımı gözümün önüne getiririm. "Çarşamba. Saat üçte işim bitiyor."

"Vardıyan bittikten sonra evimde buluşalım, sonra dışarı çıkarız."

Daha önce Leon, beni dışarı çıkarmak istediğinde her zaman vardıyam bittikten sonra beni almaya gelirdi, ama ben bu konuda hiçbir şey söylemedim. Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra birbirimize iyi geceler diledik.

Kimi arzuladığımı ve kimi hayal etmeme izin verildiğini kafamda netleştirebildim mi, bilmiyorum. Uzun süre dönüp duruyorum, alt karnım ihtiyaç duyduğum şeyin getirdiği hayal kırıklığıyla gergin.

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA, güzel Gürcü tarzı evin yolunu tutuyorum.

Bay Grant kapıyı açar. Bugün bir toplantısı olmalı, çünkü omuzlarına ve pazılarına tam oturan, tertemiz beyaz bir gömlek giymiş. Beni görünce şaşkın ama memnun bir şekilde gülümser. "Elena, sana yanlış geceyi mi söyledim? Özür dilerim."

"Baba. O benim için burada. Tabii ki." Leon babasının yanından geçip elimi tutar ve beni Bay Grant'ın yanından içeri çeker.

Bay Grant'ın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Tamam. Anladım."

Leon beni koridordan geçerek oturma odasına götürür ve orada bırakır. "Anahtarlarımı alayım, sonra gidebiliriz."

Rosie, oturma odasındaki halının üzerinde bir yığın blokun arasında oturuyor. Üzerinde sevimli, fırfırlı bir bluz ve açık mavi şort var, altın rengi bukleleri parlıyor. Beni görünce gülümsüyor. "Lay-na!"

Dadısı Bayan Kerr, Rosie'nin odanın diğer ucuna doğru bana doğru emeklemesine yardım eder ve sonra küçük kız iki kolunu bana doğru uzatır. Onun sevimli gülümsemesine karşı koyamıyorum ve onu kucağıma alıp sarılmak için kaldırıyorum.

"Bak nasıl yürüyorsun. Çok güzel yürüyorsun," diyorum ona kocaman bir gülümsemeyle.

Bay Grant yanıma yaklaşıyor. "Rosie her geçen gün daha da güçleniyor."

"Öyle değil mi? Onu her gördüğümde, biraz daha büyümüş oluyor."

Ben Rosie'yi kucağımda tutarken, o kızın buklelerine öpücükler kondurur. O kadar yakınımda durur ki, eli koluma değdiğinde midem bir anda altüst olur.

"Salı gecesi bebek bakıcılığı yapabilir misin?" diye soruyor, gözleri benimkilere bakıyor.

O bana bu kadar yakın durduğunda düşünemiyorum. Programımı hatırlayamıyorum ve hatırlamaya da çalışmıyorum. Sadece gülümsüyorum ve "Boşum. Beşte görüşürüz." diyorum.

"Hadi Elena. Gidelim." Leon tekrar ortaya çıkıyor ve kolunu belime doluyor.

Rosie'yi dadıya geri vermek için arkamı döndüğümde, duvarda asılı olan aynada Bay Grant'in yansımasını görüyorum. Leon'un bana dokunduğu yere öfkeyle bakıyor, kaşları çatılmış. Bu ifadenin ne anlama geldiğini merak ederek onu inceliyorum.

Kıskanıyor mu?

Bu saçma düşüncüyü kafamdan atıyorum. Elbette Bay Grant kendi oğlunu kıskanmaz. Muhtemelen Leon'la çıkmam ve Rosie'ye bakıcılık yapmamın çok karmaşık olduğunu düşünüyor. Umarım bu işi kaybetmem.

Leon beni kapıya doğru götürürken, "Hoşça kalın Bay Grant," diyorum tereddütle. "Salı günü görüşürüz."

Kaşları düzelir ve gülümsememe karşılık verir. "Görüşürüz Elena. Rosie de sabırsızlıkla bekliyor olacak."

Leon'un arabasına binerken içimden küçük bir rahatlama çekerim. En azından şimdilik kovulmayacağım gibi görünüyor. İyi şeyler asla uzun sürmez gibi görünüyor.

Leon beni deniz kıyısında yürüyüşe çıkarır, ışıklarla süslenmiş manzara çok güzeldir, kumlu sahile vuran dalgaların sesi duyulur, sonra akşam yemeği için pizza alırız. Çok çalıştığım için Leon'a anlatacak pek haberim yok, ama arkadaşım Justine'in yeni dairesini ziyaret etmeyi ne kadar heyecanla beklediğimi ona anlatırım. O, işyerinde en yakın olduğum garson ve patronumuz bize kötü davrandığında her zaman bana destek oluyor. Archer'ın neden birdenbire fikrini değiştirip önemsiz nedenlerle çalışma saatlerimizi kesmeyi bıraktığını anlamıyor, ben de anlamıyorum.

İkimiz de, "hatasını" düzelttiğinde ve ek maaş zarflarını dağıttığında burnunun neden şiş ve kırmızı olduğunu merak ettik.

Rosie'ye bakmaktan bahsediyorum ve Leon'un kız kardeşi olduğu için ilgileneneğini düşünüyorum.

"Bay Grant çok nazik ve düşünceli biri," diyorum ona beni eve bırakırken. "Sen ve Rosie, onun gibi bir babanız olduğu için çok şanslısınız."

Leon omuz silkiyor ve ilgisinin azaldığını anlıyorum. "Evet, tabii. Ama bu konuyu uzatmana gerek yok."

Bu konuyu uzatıyor muyum? Sadece konuşuyordum sanırım. Belki Leon, insanların seni sevdiği ve desteklediği mutlu, güvenli bir yuvaya sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu ve bunun hafife alınmaması gerektiğini anlamıyor.

Dairemin dışında Leon bana doğru dönüyor ve birkaç dakika öpüşüyoruz. Göğüslerime uzanıyor ve gözlerim açılıyor. Gösterge panelindeki saat gece yarısını yirmi geçiyor.

Nefesimi tutarak ondan uzaklaşıyorum. "Saat nasıl bu kadar geç oldu? Yatmam lazım. Yarın erken vardiyam var. Görüşürüz Leon."

Arabadan inerim ve yolcu kapısını kapatırken onun iç çektiğini duyarım.

HER ŞEYİ MAHVETTİM.

Justine bana yeni dairesine nasıl gideceğimi ayrıntılı olarak anlatmıştı, ama yine de yanlış yola saptım. Şimdi, kolumun altında ev hediyesi olarak aldığı saksıdaki eğrelti otuyla, tanımadığım bir bölgede dolaşıyorum.

Metroyla güneye git ve Fenrick'te in. İstasyondan çıktığında ilk sola, sonra da yol ayrımında sağa dön...

İstasyonun dışına çıktığımda hiçbir yön tarifi mantıklı gelmedi, ama elimden geldiğince onları takip ettim ve şimdi tamamen yönümü kaybettim, nerede olduğumu bilmiyorum. Kapalı bir dükkanın üzerindeki tabelaya göz attım. Fenton Liquor.

Fenton, Fenrick değil.

Kalbim sıkışıyor. Yanlış yönde giden metroya binmiş olmalıyım. Yön duygum pek iyi değildir ve toplu taşıma araçlarını kullanmakta da pek iyi değilimdir.

Karanlık sokaklarda yürürken bana bakan erkekler olduğunu fark ettiğimde midemde bir panik hissi belirir. İkili ve üçlü gruplar halinde dururlar, arabalarına yaslanarak, köhne görünümlü barların önünde sigara içerler.

Cep telefonumu çıkarıp haritayı tekrar kontrol ediyorum, ama burada sinyal çok zayıf ve nerede olduğumu gösteren küçük mavi nokta sürekli yer değiştiriyor. Yerimde dönüp duruyorum, nerede olduğumu bulmaya çalışıyorum, ama hiçbir şey olmuyor ve herkese nerede olduğumu bilmediğimi belli ediyorum.

Justine'i arıyorum, metroya geri dönmeme yardım etmesini umuyorum, ama cevap vermiyor.

Gözümün ucuyla, caddenin karşı tarafından iki adamın bana doğru geldiğini görüyorum. Ellerini ceplerine o kadar derin sokmuşlar ki, bu ılık havada üşümüş olmaları mümkün olmadığına göre, silah mı taşıyorlar acaba diye merak ediyorum. Leon'u çağırırken paniğim artıyor.

"Merhaba bebeğim. Nasılsın?"

Araba sesi duyuyorum, demek ki araba kullanıyor olmalı. Sözlerim bir anda dökülüyor. "Sanırım metroda yanlış yere bindim. Fenrick'te inmek istedim ama Fenton'da indim."

"Fenton'da mısın? Evet, şehrin tamamen yanlış tarafındasın," diyor gülerek.

Korkmama rağmen, içimde bir öfke kıvılcımı hissediyorum. Korkmuş olduğumun açık olduğunu düşünüyordum, ama Leon bana gülüyor.

Leon'un yanındaki derin bir ses, "Elena az önce Fenton'da olduğunu mu söyledi?" diyor.

Bay Grant. Utançtan içim içime sığmıyor. Bay Grant'in beni zeki, yetenekli bir genç kadın olarak görmesini ve kızına bakacak kadar sorumlu olduğumu düşünmesini istiyorum. Muhtemelen yanlış metro istasyonunda inmek gibi aptalca ve dikkatsizce davranışlarda bulunan genç kadınlara hiç tahammülü yoktur.

"Evet, baba," diyor Leon derin bir nefes alarak. Bana dönüp, "Bebeğim, geri dön ve geldiğin yoldan git," diyor.

Leon, "bebeğim" diye çağrılmaktan hoşlanmadığımı bilir. Bu, dikkatsizce geliyor ve ben de tam olarak böyle davranılmaktan hoşlanmıyorum.

"Metro nerede bilmiyorum ve haritamdaki mavi nokta sürekli yer değiştiriyor." Sızlanıyor ve talepkar mı davranıyorum? Bana yaklaşan adamlar gittikçe yaklaşıyor ve hissettiğim korku çok gerçek.

Hattın diğer ucunda Bay Grant'in sesini duyuyorum. "Elena'yı gidip alacağız. Telefonu bana ver Leon."

Kalbimde küçük bir umut filizleniyor. "Baba, ciddi misin?"

"Telefonu ver dedim, Leon." "Ama maça gidiyoruz."

Bir kamyonun motorunun vites düşürdüğü sesi ve kavga sesleri geliyor. Leon, "Baba, ne oluyor..." diye bağıyor.

Bir araba kapısı çarpıyor ve sonra erkek arkadaşımın sesi olmayan bir ses kulağıma fısıldıyor. "Elena? Ben Cullan."

Leon'u kamyonetinden attı mı? Motor hızlanırken motorun sesini duyuyorum.

"Leon nerede?"

"Tartışmacı davranıp zamanımı boşa harcıyordu. Seni almaya geliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim," diye boğuk bir fısıltıyla söyledim.

"Konuşmaya devam et. Telefonu kapatma."

Bu can simidini bırakmam için beni zorla bile ikna edemezler. "İki adam bana doğru yürüyor. Bana gülümsüyorlar, ama gülümsemeleri hoş değil."

"Onlardan uzaklaş. Hangi yönde olduğu önemli değil. Işıklı bir yere git. Seni bulacağım."

Dediğini yapıyorum, adamlardan uzaklaşmak için bir yerleşim caddesinde hızla yürüyorum. "Neden *Elena'nın Fenton'da olmasını* kötü bir şeymiş gibi sordun?"

"Her şey yoluna girecek. Mümkün olduğunca çabuk geliyorum. Benimle konuşmaya devam et." Sesi sakın ve güven verici, bu da beni korkunç bir tehlike altında olup olmadığımı meraklandırıyor.

"Bay Grant, belki de polisi aramalıyım."

"Hayır," diyor keskin bir sesle. "Telefonu kapatma. Ve o adamlar senin polisle konuştuğunu duyamazlar."

Titrek bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Konum paylaşımı açık ve Leon'un telefonundan nerede olduğunu görebiliyorum. Seni metro istasyonuna geri götürebilirim. Bir sonraki soldan döneceksin. Topuklu ayakkabı giyiyor musun?"

Kaldırımda tıklama seslerini duyabiliyor olmalı. "Evet." "Çantanda biber gazı var mı?"

"Hayır."

Telefonun diğer ucundaki sessizlik kulakları sağır ediyor. Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum ve kendimi koruyacak hiçbir şeyim yok. Bay Grant benim naif olduğumu düşünüyor olmalı. Son birkaç yıldır birkaç kez kendimi savunmak için bir şeyler taşımam gerektiğini düşündüm, ama hiçbir zaman bir şey almaya vakit bulamadım. Aptal, aptal, aptal.

"Çok üzgünüm, geceni mahvediyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun Elena. Yürümeye ve benimle konuşmaya devam et."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda kendimi çok aptal hissediyorum." "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Özel bir şey yok. Arkadaşımla yeni dairesinde buluşacaktım. Ona hediye olarak bir eğretili otu aldım."

"Kulağa eğlenceli geliyor, Elena."

Adımı söyleme şeklini seviyorum. 911 operatörleri ve acil durum görevlilerinin korkmuş bir kişiyi sakinleştirmek için bunu yaptığını sanıyorum.

"Teyzelerim öyle düşünmeyecek. Bu akşam ayine gitmediğim için bana kızacaklar."

"Her zaman iyi çocuklar ve kızlar olamayız. Hâlâ takip ediliyor musun?"

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve iki adamın sadece birkaç metre arkamda olduğunu görüyorum. Panik içinde sesim yükseliyor. "Uzak mısınız, Bay Grant?"

"Uzak değilim."

"Nerede?"

Tereddüt eder. "Kinsey Köprüsü."

Kalbim sıkışır. Kinsey Köprüsü üç mil uzaktadır ve üzerindeki trafik çok yoğundur.

"Metro istasyonuna geri dön, merdivenlerden aşağı in ve turnikelerin yanında beni bekle. Etrafta çok insan olacak. Güvende olacaksın."

"Hey, sürtük. Kiminle konuşuyorsun?" Arkamdaki adamlardan biri seslenir.

"Sen buralı değilsin," diyor diğer adam. "O tatlı kışını hatırlardım."

Omzumun üzerinden bakınca üçüncü bir adamın da onlara katıldığını görüyorum. Hepsi yüzümde kazınmış olan korkuya gülüyorlar. Sokak bomboş.

"Bay Grant, ben... ne yapacağımı bilmiyorum."

Acil bir şekilde konuşuyor, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden ne dediğini anlayamıyorum.

Adamlardan biri beni yakaladı, ben de çılgılık attım ve telefonumu düşürdüm.

5

Cullan

"Elena. *Elena*?"

Sessizlik. Telefon kapandı, ama Elena'nın korku dolu ılığı kulaklarımda çınlıyor.

Gaza basıyorum ve iki aracı geçiyor. Karşıdan gelen araba bana kornaya basıyor ve yolumdan çekiliyor.

Son birkaç haftadır Fenton'da işler kötüye gidiyor. Bir dizi silahlı soygun ve cinayet işlendi ve yabancılar hoş karşılanmıyor. İnsanlar intikam peşinde. Sokaklarda kimliği bilinmeyen herkes dövölerek geldiğı yere geri gönderiliyor. Kadınlar karanlık evlere ve binalara sürüklenip, hiçbir kadının yaşamaması gereken acılar çekiyor.

Mümkün olduğunca hızlı sürerek Elena'nın son görüldüğü yere varıyorum. Kamyonetinden inerken koltuğumun altına sakladığım silahı alıyorum. Su birikintisinin içinde soluk mavi bir topuklu ayakkabı ve saksısından düşmüş bir eğretili otu görüyorum. Toprak yere dağılmış. Telefonu yolun ortasında duruyor. Onu alıp cebime atıyorum.

Yerimde dönerek, yumruklarımı sıkarak etrafta Elena'nın izini arıyorum. İçimde soğuk, kara bir korku yükseliyor. Bu genç kadını önemsiyorum. Benim için çalışıyor ve ben onu güvende tutamadım. Telefonuna, Fenton gibi tehlikeli bir yere vardığında beni uyaran bir takip cihazı takıp, her an nerede olduğunu izlemeliydim. Dikkatsiz davrandım ve şimdi o zarar görecek.

Yakındaki evlerden birinden bir ılık duyuyorum. Elena'ya benzeyen bir kadının ılığı.

Merdivenleri koşarak çıkıp n kapıyı deniyorum, ama kilitli. Kilidin yanına sert bir tekme atıyorum ve kapı açılıp içerdeki duvara çarparak gürültüyle kapanıyor.

Ev berbat bir halde. Elena'yı bulmak için çok uzağa bakmam gerekmiyor. n odada, onu kaçıran adamlardan korkarak saklanıyor. Giysileri yırtılmış, saçları dağınık. Adamların onu çevrelemesi ve üzerine atlamamalarının sebebi, Elena'nın elinde büyük, keskin bir bıçak olması ve onu adamlara doğrultması.

Odanın diğer ucunda gözlerimiz buluştu. Gözleri çok iri, çok mavi ve korkuyla doluydu.

Bana baktığında korkusu kaybolur. Çenesi sıkılaşır. Adamlardan biri ona uzanırsa, omzuna hızlı ve aşağı doğru bir darbe indirir. Adam ığlık atarak geriye savrulur ve Elena omzuna saplanan bıçağı bırakır. Diğer ikisi onu yakalamaya çalışır, ama Elena yan masadan porselen bir lamba alır ve en yakınındaki adamın kafasına iki eliyle vurur. Lamba porselen parçalarına ayrılır ve adam dizlerinin üzerine ker.

Vay canına.

Elena muhteşem.

Bana en yakın olan adam, sanki bir silaha uzanır gibi arkasına uzanır.

Silahımı kafasına doğrultuyorum. "Kıpırdama."

Adam ellerini kaldırır. Bıaklanan adam kolundan akan kana odaklanmışır. Diz çökmüş olan adam, eğlencelerini bozduğum için bana nefret dolu gözlerle bakar.

Odayı kontrolüm altında tutarken, Elena'ya iyice bakıyorum. Eğer ona zarar verdilerse, ben de onlara on kat daha fazla zarar vereceğim. st paramparça olduğu ve düşmek üzere olduğu için ellerini göğsünde kavuşturmuş. Görüş alanımın kenarlarında dünya kırmızıya dönüyor.

Bunun bedelini ödeyecekler.

"Bay Grant..." Elena uyarıcı bir şekilde nefesini keser, ama artık çok geç.

Biri arkamdan kafama vuruyor. İleriye doğru sendeliyorum, birkaç saniye boyunca dünya beyazlaşıyor. Silah elimden düşüyor. Bayılmamam lazım, yoksa Elena lecek.

Parmaklarımın altında bir kapı pervazını hissediyorum ve ona sıkıca tutunuyorum. İrademle ayakta kalmayı başarıyorum. Bulanık görüşümün köşesinden, parlak ve sivri bir şey sallayan bir adamın bana doğru geldiğini görüyorum.

Bıçak bana doğru saplanırken, adamın bileğini yakalayıp kolunu bükerek silahı elinden aldım. Dengemi kaybettim ve ikimiz de yere yuvarlandık, ben saldırganın üstüne düşmüştüm. Ben ön kolumu boğazına bastırırken o benimle mücadele etti.

Onu öldür.

Onu öldürmeme gerek yok. Sadece onu bayılttıktan sonra Elena'ya ulaşmam gerekiyor.

Onu öldür.

Elena çığlık atıyor. Bıçak elimde parıldıyor.

Elena için onu öldür.

Oda kan kokusuyla dolmuş. Neden onu öldürmüyorum?

Elena şiddetten korkmuyor. Onu öldürmemi istiyor.

Hepsini öldür.

Kadın, adamlardan birini kendi elleriyle bıçakladı. Şiddeti seviyor. Kan dökülmesini istiyor.

Kendini güvende hissetmesinin tek yolu, tüm bu adamların ölmesidir.

Güzel kızım, onun için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmeli.

Onu öldür.

Hayatım boyunca karşı koyduğum görünmez bir boğaz zinciri düşer ve sonunda nefes alabilirim. Derin ve serin bir nefes alıp, altımdaki adamın saçlarını tutarım. Bıçağı adamın boynuna dayayıp, çenesinin hemen altındaki boğazını keserim.

Parlak kırmızı kan her yere sıçırıyor.

Adam boğazından akan sıvının içinde boğulurken boğulma sesi çıkarıyor. İçimde neşeli bir duygu kabarıyor. Onun son anlarını tatmak istiyorum, ama etrafımda kaos var, Elena'yı korumam gerekiyor ve yok etmem gereken üç sıcak beden daha var. Ayağa kalkıyorum ve kafama vuran adamı görüyorum. Silahım onun elinde ve bana doğrultmak üzere. Silahı elinden alıp kafasına doğrultacak ve ateş edecek kadar yakınımda duruyor.

Beyninde bir kurşun. Kafası geriye doğru savrulur. Gözlerindeki ışık söner ve yere düşer.

Kırık lambadan kafasına yaralanan adam, kolunu Elena'nın boynuna dolamış ve bana uyarıda bulunurken onun vücudunu kalkan olarak kullanıyor. O panik ve çaresizken, ben çelik gibi sakin ve soğukkanlıyım. Atış poligonunda saatler geçirdim ve bu mesafeden onun kafası büyüklüğünde bir hedef sorun değil. Hatta zevkli bile. Nişan alıp ateş ediyorum. Bir patlama sesi duyuluyor ve gözlerinin arasında tatmin edici bir kırmızı daire belirliyor. Elena'yı bırakıp yere yığılıyor.

Geriye tek bir adam kaldı ve kaçmaya çalışıyor. Omzuna bıçak saplanmış adam. Kanıyor, her yere kan damlıyor ve kaçmaya çalışırken avdan farksız görünüyor.

Bir elimde tabanca, diğer elimde bıçak var. Tabanca daha hızlı olurdu, ama bu bıçağı gerçekten seviyorum. Ona doğru iki uzun adım atıyorum ve bıçağı sırtına saplıyorum. Bıçağı çıkardığımda çığlık atıyor. Kamburlaşmış ve sendeliyor, ama yine de kaçmaya çalışıyor. Bir an için, onun acınası çabalarını izlemekten zevk alıyorum. Orgazmın yaklaştığını hissettiğinizde duyduğunuz o duygu beni kaplıyor. Zihnim berraklaşır ve sadece zevke odaklanırım. Bıçağı bir kez daha kaldırıp adamı bana doğru çeviririm. Yüzünde şok, acı ve çok fazla korku vardır. Göğsüne hızlıca arka arkaya bir düzine kez bıçak saplarım. Belki daha fazla. Aşırıya kaçmış olabilirim, ama çok eğleniyorum. Bıçak eti ve kemiği delip geçer. Adam gevşer ve ben onu düşmesine izin veririm.

Bıçağı bir kenara atıyorum ve başımı geriye eğiyorum. Mutluluk beni sarıyor. Sanki Everest Dağı'na tırmanmışım ve dünyanın en yüksek zirvesinden aşağıya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Etrafımda cesetler dağılmış durumda ve sessizlikleri mükemmel.

Aşağıya bakıyorum ve üzerimin kanla kaplı olduğunu görüyorum. Ellerim kırmızıya boyanmış. Tırnaklarımın altında ve ayaklarımın dibinde kan birikmiş. Ne kadar güzel. Neden bu kadar uzun süre bekledim ki böyle bir zevki tatmak için?

Arkamda titrek bir nefes duyuyorum.

Elena.

Kahretsin, Elena.

Yaptığım şeyden sonra, çılgılık atmaya başlayacak. Arkanı dönüp baktığımda, kendini bir köşeye sıkıştırmış olduğunu görüyorum. Hissettiğim coşku buharlaşıyor.

Kavga sırasında, yırtık bluzu düşmüş ve sadece sütyen ve kot pantolonuyla orada duruyor. Bluzu bulup alıyorum ve ona yaklaşıyorum. Gözlerini kapatmam gerekiyor. Beni bu halde görmesine izin veremem. Beni bir canavar sanacak.

Ama gözlerini kapatmadan, Elena duvardan uzaklaşıp kollarıma atladı. İki koluyla bana sıkıca sarıldı ve yüzünü göğsüme dayadı.

"Çok üzgünüm, Bay Grant."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Özür mü diliyor?

Yüzünde çaresizlikle bana bakıyor. Sanki üzerimdeki kanı görmüyor ya da umursamıyor gibi. "Bir daha kızının yanımda olmamı istemeyeceksin. Aptaldım ve kendimi tehlikeye attım."

Onun güzel gözlerine bakarken kalbim hızla atıyor. "Sen aptal değilsin ve bu senin hatan değil. İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır, sadece korktum. Bay Grant, iyi misiniz? Kafanız..."

Elimi uzatıp, adamlardan birinin vurduğu kafamın arkasını dokunuyorum. Acıyor ama derim yırtılmamış ve beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum. "İyiyim. Benim için endişelenme."

Rahat bir nefes alır. "Benim yüzümden yaralanmış olsaydınız kendimi çok kötü hissederdim. Lütfen bu yüzden artık Rosie'ye bakmamı yasaklamayın."

Elena, onu kovacağımı mı düşünüyor? Dört adamı öldürdüğümü gördükten sonra aklından geçen bu mu? "Elena, iyi olduğundan emin misin?"

Göz yaşları kirpiklerine birikiyor. "Yanlış yola saptım. Şehrin tamamen yanlış tarafına. Yön duygun yok. Beni kurtarmak için ne yapmak zorunda kaldığına bak."

Zorunda mıydın?

Zorunda *kaldığını*
bilmiyorum. İstedi.

"Elena. Bu adamların öldüğünü biliyorsun, değil mi? Onları benim öldürdüğümü biliyorsun, değil mi?"

Kanla kaplı cesetlere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Yüzü sertleşiyor. "Bana ne yapacaklarını duymalıydın. Hak ettiler."

Hay sıçayım.

Başım Elena'nın üzerine eğilmiş, kanlı ellerimle yüzünü okşuyorum. Bakışlarım dudaklarına düşüyor. Kalbim çarpıyor, vücudumu sıcaklık ve arzu kaplıyor. Gözlerindeki meydan okuyan bakış ve etrafımızı saran kan kokusu, onu duvara itip sertçe öpmek istememe neden oluyor.

"Beni kurtarmak için yapmak zorunda kaldığın şeyi kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyor. "Leon'a bile."

İçimde bir ateş yanıyor. Leon onu ilk gören olabilir, ama tehlikeye düştüğünde peşinden giden bendim. Leon onu burada bırakıp tecavüze uğramasına ve muhtemelen öldürülmesine izin verirdi.

Krem rengi dantel sütyeninin içinden koyu ve koyu pembe renkli meme uçları görünüyor. Ağzımın suyunu akıtacak kadar güzel. Oğlumun Elena'yı çıplak görebilen tek kişi olması beni kışkandırıyor.

Gömleğimin düğmelerini açıp çıkarırım ve ona giymesine yardım ederim. Gömlek kanlıdır ama en azından tek parça halindedir. "Seni buradan çıkaralım."

Birkaç adım attıktan sonra Elena'nın dizleri titremeye başlar. Onu yakalar, kollarımın arasına alıp arabama taşıyım. Elena kollarını boynuma dolayarak, tüm gücüyle bana sarılır. Sanki ben onun dünyadaki tek güvenli yeriymişim gibi bana sıkıca tutunur. Adrenalin etkisi geçmeye başlar ve titremeye başlar.

Kamyonetin koltuğu baştan sona uzanıyor ve ben sürücü koltuğuna oturduğumda, o çıplak göğsüme yapışır ve sıkıca sarılır.

Kaldırımdan uzaklaşırken kendi kendime gülümsüyorum. Az önce dört adamı öldürdüm ve Elena hayatı pahasına bana sarılıyor.

Başını kaldırıp geri çekilmeye çalışıyor. "Üzgünüm, sürmeni bırakacağım."

"Sen orada otururken ben gayet iyi sürebilirim." Onu tekrar kendime doğru çekip yanıma tutuyorum. Eli göğsümün ortasına geliyor

buluyor.

Evime döndüğümüzde, motoru kapatıyorum ve karanlıkta oturuyoruz. Elena hala bana sarılıyor.

"Bir dakika burada oturmamızın sakıncası var mı?" diye soruyor gergin bir sesle, yanağını omzuma dayayarak.

"Hiç sorun değil." Elimi saçlarına sokup ensesini ovuşturarak vücudundaki gerginliği biraz olsun gidermeye çalışıyorum. O da hafifçe inleyerek göğsüme gömüldü.

"Senin yanında kendimi çok güvende hissediyorum," diye fısıldadı. "Elena, az önce dört adam öldürdüm."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Yumuşak bir inilti çıkarırım, içimi bir zevk dalgası kaplar. Dört adam öldürdüm ve o bana bağırıyor. Kaçmıyor. Bana teşekkür ediyor ve bana sarılıyor.

"O adamları senin öldürdüğünü kimse öğrenecek mi sence? Benim yüzümden başın belaya girsin istemem."

Elena başını kaldırıyor ve tatlı, yalvaran ifadesi doğrudan sikime gidiyor. Oğlumun kız arkadaşı acı verecek kadar güzel. Sadece bu da değil, aynı zamanda bir adamı bıçakladı ve bir diğerini lamba ile vurdu. Sanırım benim için mükemmel olabilir.

"Benim için endişelenme, hayatım," diye fısıldıyorum, dudaklarımı alnına değdirerek, onu yukarı taşıyıp doğrudan yatağıma götürebilmeyi dileyerek. Başım büyük belada ve bunun dört ölü adamla hiçbir ilgisi yok.

"Kaybolduğum için beni aptal sanıyor olmalısın. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

Fenwick yerine Fenton'da indiğinde bir hata yaptı, ama hatalar olur. Önemli olan, başı belaya girdiğinde ne yaptığı. Yardım çağırdı. Benimle telefonda kaldı. Mümkün olan en kısa sürede, elinden geldiğince direndi. Geçen hafta, evimde bir yabancı olduğunu düşündüğünde, mutfığımdaki panik düğmesine doğru koştu. Elena, farkında olduğundan daha iyi içgüdülere sahip.

Akıllıdır.

Hızlı düşünür. Çok güzel.

Onun yanağını okşuyorum. "Bence sen harikasin. Benim istediğim sensin." Onun, kızına bakmasını istediğim kişi olduğunu düşünmesini sağlıyorum.

"Kimsenin senin gibi beni kurtarmak için bu kadar önemseyeceğini hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim, Bay Grant."

Parmaklarıyla çenemi okşuyor. Dudaklarımı. Onun büyüüne kapılıyorum. Başkasının karısını arzulayan türden bir adam değilim, ama aramızda inkar edilemez bir gerilim var ve kendimi ondan uzaklaştıramıyorum.

"Bay Grant..." diye fısıldadı. "Bana Cullan de."

"Cullan."

Elena'nın adımı söylemesi, son kalan özdenetimimi de yok ediyor. İki elimle yüzünü okşuyorum. "Beni görüyor musun?"

Elena'nın gözleri üzerimde dolaşüyor, her ayrıntıyı inceliyor. Yanaklarımı kaplayan kan. Gözlerimdeki karanlık.

"Evet," diye fısıldadı.

"Benden korkuyor musun, sevgilim?" "Hayır, Cullan."

İnlerim ve ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. Dudakları yumuşak ve aralıktır, ağzı benim için daha da açılır, öpücüğe tamamen teslim olur. Parmakları saçlarımı okşar, vücudumu yakıp kavuran tatlı dokunuşlar. Bir kadının gerçekte kim olduğumu görüp yine de beni istemesini, tek ihtiyacım olan şey budur. Kan içme arzum her zaman sıkı bir kontrol altında tutmuşumdur, ama Elena'yı öpmeye devam ederken karanlığımın yükseldiğini ve kaslarını gerdiğini hissedebiliyorum. Dilim sevgiyle alt dudağını okşuyor ve o inliyor. Bu koltuğu geriye itip onu üstüme çekebilirim. Alt dudağını dişlerimle yakalayıp ısırırken ona olan özlemim artıyor.

O benim ağzıma doğru nefes nefese kalırken, koltuk kumandasını arıyorum.

Başımın yanındaki pencereye bir tıkırtı geliyor. "Baba. Elena. Siz misiniz? Her şey yolunda mı?"

Elena nefes nefese öpüşmemizi keser, yüzünde şok ve korku ifadesi vardır.

Kamyonumun camları buğulanmış, ama diğer tarafta Leon'u görebiliyorum, bize bakıyor.

Yumruklarımı sıkarak evimin etrafında dolaşıyorum. Göğsümde sıkı bir uğultu var ve bu uğultu, yumruğumu duvara vurmak istememe neden oluyor.

Kadınımı kurtardım.

Onun için

öldürdüm.

Ve başka bir adam onu benden aldı.

Onun oğlumun kız arkadaşı olduğunu ve oğlumun onunla yalnız kalmaya ve onu istediği yere götürmeye hakkı olduğunu çok iyi biliyorum, ama çok öfkeliyim. Başka bir adam benim kadınıma teselli ediyor.

Kadınımı kucaklıyor.

Kadınımı öpüyor.

Tanrı bilir *ne* yapıyorlar benim kadınıma.

Elena'ya cep telefonunu geri verdim ve dairesinde kendini güvende hissetmiyorsa kalabileceğini söyledim, ama Leon onu eve bırakmayı teklif ettiğinde, o uysalca başını salladı ve arabasına bindi.

Onların uzaklaşmasını izlerken midem bulandı.

Bir dahaki sefere Elena'ya ulaşmaya çalıştığımda, kafası netleşmiş olacak ve muhtemelen numaramı engellemiş ve beni polise şikayet etmiş olacak. Bir daha bana bakarsa, gözlerinde sadece korku ve tiksinti olacak.

Mutfakta olduğumu fark ediyorum ve tezgahın üzerine eğiliyorum, iki elim de soğuk mermere yaslanmış. Anladığım kadarıyla, Leon buğulu araba camından baktığında, Elena üzgünken onu teselli ettiğimi düşünmüş. Şimdi üst katta, Elena'nın dairesinde ve muhtemelen onu öpüyor. Muhtemelen Elena'nın yatağında.

Rosie'yi kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, ama o hala derin uykuda. Bayan Kerr onu bu gece yatırdı ve sonra evine gitti. Rosie bir saat kadar sonra uyanacak ve ona düzgün bakabilmek için sakinleşmem gerekiyor.

Ellerim ve kollarım kanla yapış yapış olduğundan, yukarı çıkıp duş alıyorum. Sıcak su altında çıplak dururken, yarı sertleşmiş penisime bakıyorum. Elena bir adamı bıçaklayıp diğerine lamba ile vurduğundan beri sertleşmiş durumdayım. Gözlerimi kapatıp, onun hala kollarımda olduğunu hayal ediyorum. Kanla kaplı olduğumu hayal ediyorum.

ona zarar vermeye çalışan adamlar ve cesetleri etrafımızda yatıyor. Sikimi elime alıp, ön kolumu duş duvarına dayayıp alnımı ona yaslayarak kendimi okşuyorum. Onu duvara dayadığımı, yüzünü bana doğru çevirip öpebildiğimi ve Elena'nın da beni istediğim kadar istediğini hayal ediyorum. O kadar tahrik olmuş ki, iç uylukları ıslaklıkla kaplanmış ve içindeki acılı arzuyu dindirmem için bana yalvarıyor.

Kadınım için her şeyi yaparım.

İlk itiştikten sonra, çekip çıkıyorum ve Elena'nın kanının benim penisimde görünmesinden zevk alıyorum. O bakire. Oğlumdan önce onu sahiplendim. Onun için tek erkek benim. Durmamam için bana yalvarıyor. Onun içine derinlemesine girmem için. Dudakları benimkine karşı yumuşak ve ıslak, ve sonsuza kadar benim olmak istediğini fısıldıyor.

O kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Kendimi duvardan itip yüzüme sıcak su püskürttüm. Tanrım, çok mahvoldum.

Yatağa girerken, o öpücüğü ve Leon bizi bölmeseydi ne olabileceğini bir kez daha düşünüyorum. Tavana bakarak, Elena'yı kucağıma oturtup, ona ne kadar iyi bir kız olduğunu söyleyerek, kollarımda boşalana kadar bana sürtünmesini sağlayabilir miydim diye merak ediyorum.

İnleyerek yüzüme bir yastık bastırıyorum. Elena'yı düşünmek işkence gibi.

Onu istiyorum, ama aynı zamanda Leon'a iyi bir baba olmak istiyorum ve çocuklarım her zaman benim için önceliklidir.

Sabah uyandığımda, gözlerimi kapalı olarak hareketsiz yatıyorum ve bir gecelik uyku dünün olaylarına yeni bir bakış açısı getirmiş mi diye merak ediyorum. Elena'yı öperken onun yumuşak, muhtaç iniltisini duyuyorum. Parmaklarımda sıcak, kaygan kanı ve ellerimde bıçak ve silahın hayaletini hissediyorum. Penisim kalın ve şişmiş.

Hiçbir şey değişmedi.

Hâlâ Elena'yı arzuluyorum.

Ve öldürmeye devam etmek istiyorum.

Gün boyu, Leon'dan kız arkadaşını neden öptüğümü öğrenmek için öfkeli bir telefon bekliyorum. Şimdiye kadar her şeyi ona anlatmıştır herhalde. Anlatmadıysa, belki de travma geçirdiği için konuşamıyordur. O şiddetin etkilerini atlatmaya çalışıyor mu, yoksa korkudan titriyor mu acaba?

Bir işim var ama öğle yemeği saatinde Archer's Diner'a uğrayabilirim. Karşılama görevlisi Elena'nın hasta olduğunu söyler ve bu beni endişeye boğar. Çünkü zorlu günün ardından yalnız başına ağladığını hayal ederim ve ona travma yaşatan kişinin ben olduğumu düşünürüm.

Kamyonetime doğru büyük adımlarla yürüdüm ve onun dairesine doğru koştum. Caddenin karşısına çift park ettim ve motoru çalışır halde bırakarak binaya bakıp onun dairesi hangisi diye merak ettim. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Onunki soluk sarı perdeleri olan mı? Yoksa pencere kenarında saksı bitkileri dizili olan mı? Tahminimce bitkileri olan daire, çünkü arkadaşına ev hediyesi olarak bir eğrelti otu götürüyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra onu arıyorum.

Telefon çalışıyor, sonra sesli mesaja geçiyor. Ona lokantayı aradığımı ve iyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderiyorum. Beş dakika bekliyorum, ama mesajı okumuyor ve cevap vermiyor.

Leon'dan ihtiyacı olan tüm rahatlığı zaten aldı.

Bu kasvetli düşünce eve kadar beni takip etti.

Öğleden sonra Rosie'yi en sevdiği parka götürdüm. Orada bir çeşme ve ördeklerin yüzdüğü küçük bir gölet var. O diğer çocuklarla oynarken ben onu salıncakta salladım, sonra onu kucağıma alıp birbirimize ördekleri gösterdik.

Güneşin tadını çıkarırken, kendi duygularımı inceliyorum. Tüm bu şiddetin ardından gelen etkileriyle başa çıkabiliyor muyum? Rosie kollarımda yatarken, her bir cinayeti yeniden yaşıyorum. Boğazını bıçakla kesmek. İki hızlı silah sesi. Öfkeli bıçaklamalar. Hangi cinayeti daha çok sevdiğime karar veremiyorum. Elena, o adamları öldürdüğümde yüzümdeki zevki görmüş müydü acaba? Gözlerimdeki coşkuyu.

"Ördekçik," diyor Rosie, göleti işaret ederek.

"Babacığın bir katil olmasından korkmuyorsun, değil mi?" diye kızıma fısıldıyorum.

Rosie bana gülümsüyor, ben de gülüyorum ve başının üstüne öpücük konduruyorum. Evde mutfakta Rosie'nin ayakkabılarını çıkarırken,

Leon sonunda ortaya çıktı. Onu inceledim, kız arkadaşını öptüğüm için bana bebek hırsızı pislik olduğumu söyleyecek mi diye merak ettim.

"Merhaba baba. Günün iyi geçti mi?" Doğruca buzdolabına gider ve kendine bir soda doldurur, yüzünde öfke, inanamama ya da tiksinti izi yoktur.

Elena ona hiçbir şey söylememiş. Bu bir rahatlama.

Ama bir an sonra kalbim sıkışıyor. Elena Leon'a öpücükten bahsetmediyse, bu, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor demektir. Leon, bizim ona verdiğimiz acıyı sindirirken, öfke ve ihanet fırtınasını atlatmak zor olurdu. Ama o fırtınadan ve kaçınılmaz ayrılıktan sonra, Elena'nın hayatında benim için yer olurdu.

Tüm o şiddet olayının ardından bana sarıldığında, belki biz...

Gözlerimi ovuşturuyorum. Tabii ki hayır. Aptal Cullan. Elena erkek arkadaşından ayrılıp onun babasıyla çıkmaya başlamayacak. İyi kızlar böyle çılgınca şeyler yapmazlar ve Elena gerçekten iyi bir kız.

"Baba?"

"Üzgünüm. Ani bir baş ağrısı." Gözlerimi açıyorum. Rosie önümdeki tezgahın üzerinde oturuyor, ben de onu tek elimle tutuyorum ve her şeye rağmen, onun coşkuyla zıplamasına gülümsüyorum. İki çocuğum da evde ve ben bunun tadını çıkarmak istiyorum. Mercer beni Blackport'un karanlık dünyasına geri çektiğinden beri onlarla yeterince zaman geçiremedim.

"Leon, dün maçı kaçırdık, üçümüz akşam yemeğine çıkmaya ne dersin? Yeri sen seçebilirsin."

"Ben mi seçeceğim?" diye soruyor Leon, yüzü aydınlanarak.

"Dün seni kamyonetimden attığım için telafi etmek için," diyorum uzlaştırmacı bir tonla. Oğlumun Elena'nın durumunu ciddiye almadığı için ödüllendirilmesi gerektiğini düşünmüyorum, ama o, Elena'nın yaşadığı zorlu deneyimin ardından onu teselli etti.

Leon bir kaburga ve biftek restoranı seçer ve üçümüz yola çıkarız.

Rosie'yi mama sandalyesine oturtup masaya oturduğumuzda, oğlum komik suratlar yapıp onunla oynuyor. Onun karnını gıdıklıyor ve biz yemeğimizi beklerken o gülüyor. Bu, Leon için alışılmadık bir davranış. Belki de Elena'nın Rosie'ye karşı gösterdiği sabır ve şefkat ona da yansımıştır.

Bir acı hissediyorum. Elena oğlumu mutlu ediyor ve ona olumlu bir etkisi var. Birlikte olmaları muhtemelen en iyisi.

Yemeğimiz geldi ve Leon patates kızartmasını ısırdı. "Dün Elena'yı almaya gittiğinde ne oldu? Muhtemelen epik bir kavga olmuştur."

"Elena sana anlatmadı mı?" Penne makarnamdan bir kısmını Rosie'ye ayırdım.

"Fazla bir şey söylemedi. Sadece yakalandığını ve senin adamları kovduğunu söyledi."

Elena olayları belirsiz bıraktı. Aferin ona. Cinayetlerden ve etrafımızda cesetler varken birbirlerine sarıldıklarından bahsetmedi. "Temelde öyle."

"Onu almaya gittiğin için teşekkürler. Olanlar yüzünden oldukça sarsılmıştı."

Rosie bacaklarını tekmeleyerek daha fazla makarna isteyene kadar yemeğime kaşlarımı çatarak bakıyorum. Ona makarna yediriyorum. Bütün bunlar ne anlama geliyor? Saldırı, cinayetler ve öpücük?

"Bana teşekkür etmene gerek yok. O çok sevimli bir kız. Çok şanslısın." "Evet, ayrıca çok da seksi," diyor Leon sırıtarak.

Kaşlarımın altından oğluma sert bir bakış atarım. Seksi. Elena hakkında ne kadar kaba bir ifade.

Leon hamburgerini ısıırıyor, ama ben iştahımı kaybetmişim. Elena benim değil ve aralarında olanlara aldırmamam gerek, ama göğsüm sıkışıyor ve ağızımda acı bir tat var.

Çatalımı masaya bırakıyorum. "Leon, Elena ile yatıyor musun?" Leon ağızındaki lokmayı boğazına kaçırıyor. "Baba, ne diyorsun sen?"

"Anlamadım?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Çocuklarım bana küfür etmezler.

Leon ağızını peçeteyle siler. "Ne oluyor lan? Baba, ben yirmi bir yaşındayım. Yıllar önce 'konuşmayı' yaptık."

"Benim çatımın altında yaşıyorsun." "Bazen."

"Çoğu zaman. Soruma cevap ver." "Bu özel bir konu," diye mırıldanır.

Gözlerimi kısarak, içimde şüpheler dolaşıyor. Elena'ya olan duygularımı, başka hiç kimsenin benim arzuladığım şeye sahip olmadığını bildiğim sürece görmezden gelebilirim. "Annen ve ben evlenene kadar bekledik." Bu bir yalan. "Senin için dikkatlice plan yaptık." Hiç de doğru değil. Rebecca hamile olduğunu öğrendiğinde ben de o da şaşırmiştık. Geriye dönüp baktığımda, onun şaşkınlıktan çok yıkılmış olduğunu düşünüyorum. "Cinsel perhiz, tek güvenli doğum kontrol yöntemidir." Yüzde yüz doğru.

"Şu anda çok dindar konuşuyorsun baba. Biz dindar insanlar değiliz."

"Hayır, ama Elena öyle. O Katolik. Katolikler için doğum kontrolü ahlaki olarak yanlıştır."

Leon'un yüzü düştü. "Bunu düşünmemiştim."

"Umarım şimdi bunu düşünürsün," diyorum ve çatalımı tekrar elime alıyorum. "Elena evlenmeyi bekleyecek." Elena'nın evlenip onu hamile bırakmak için tam zamanlı bir işe ihtiyacı varsa, ben o adam olabilirim. O adam olmak için dağları bile taşıyım. Leon gibi bir çocuk bu tür bir sorumluluğa hazır değil.

"Aslında bu birçok şeyi açıklıyor," diyor Leon.

Bu ne anlama geliyor? Elena doğum kontrol hapi almayı ya da onunla yatmayı reddetti mi? Onların ilişkisi hakkında sormaya hakkım olmayan yüzlerce sorunun cevabını istiyorum. Elena hakkında konuşmaya devam edersem Leon şüphelenir, bu yüzden ağızma biraz penne tıktırıp sanki bana kişisel bir kötülük yapmış gibi çiğniyorum. Makarna lezzetli ama iştahım yok, bitiremiyorum.

Akşam yemeğinden sonra Elena'ya gönderdiğim mesajı kontrol ediyorum ve mavi tikler görüyorum ama cevap yok. Elena mesajımı okumuş ama cevap vermemiş.

Elena'nın bir sonraki bebek bakıcılığı randevusuna geleceğini sanmıyorum çünkü ondan hiç haber almadım, ama Salı akşamı saat beşte tam zamanında geliyor.

Onu kapı zili uygulamasında gördüğümde, neredeyse kapıya uçarak gidip açıyorum.

Yüzünü bana doğru kaldırdığında, mavi gözleri duygu dolu. Yaz gökyüzü kadar büyük mavi gözler. "Bay Grant." Tekrar konuşmak için ağzını açıyor, ama ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

Kalbim sıkışıyor. Yine Bay Grant olarak çağırılıyorum.

Elena buraya sadece istifa etmek için gelmemiş olsa iyi olur. Onu içeri almak için geri çekiliyorum ve kapıyı kapatır kapatmaz, elini göğsüme koyuyor.

"İyi misiniz, Bay Grant?" diye fısıldıyor.

Şaşkınlıkla eline bakarım. Leon üst katta, Bayan Kerr de hâlâ buralarda bir yerde. Etrafa bakınırım, elimi omzuna koyarım ve onu oturma odasına yönlendiririm. Kapıyı aralık bırakırım, ama odada baş başa kalırız.

"Ben mi? Benim için endişelenme. Sen nasılsın?" diye soruyorum ona.

Kafasını sallar. "Ertesi gün çok yorgundum, ama onun dışında iyiyim sanırım. Bana doğruyu söyle. Yaptığın onca şeyden sonra iyi olacağını düşünüyor musun?"

Ağzımın seğirdiğini hissediyorum, ama gülmemi bastırıyorum. Bu tatlı kız, onun için yaptığım şiddet yüzünden acı çektiğimden mi endişeleniyor? Yıllardır bu kadar canlı hissetmemiştim. "Ben gayet iyiyim, Elena. Sen iyi olduğun sürece, benim için önemli olan tek şey bu."

Gülümser ve rahat bir nefes alır. "Sana mesaj atmadığım için özür dilerim. Sana söylemek istediğim çok şey vardı, ama hiçbirini yazıya dökmememin daha güvenli olacağını düşündüm."

Çok akıllıca. Her zamanki gibi Elena'nın içgüdüleri çok iyi. "Muhtemelen en iyisi buydu."

"Polisin olanları öğrenip seni tutuklayacağından korkuyordum. Benim yüzümden hapisane hücresinde olduğunu hayal edip duruyorum. Bunun olmasını engellemek için

bunu engellemek için her şeyi yaparım."

O bir rüya değil mi? Cinayetlerimin suç ortağı. Suçlarımın komplocusu. Düşündüğünüzde oldukça samimi geliyor. Polis, Fenton'da dört serserinin cinayetini soruşturmaya zahmet ederse, bu işe en iyi memurlarını görevlendirmeyecektir ve tanıklar da çenelerini kapalı tutacaktır. Fenton'da kimse ispiyoncu olmaz. "Bilmiyorum. Muhtemelen teslim olmalıyım. Dürüst olan bu."

Elena'nın gözleri dehşetle büyüdü. Elini uzattı ve parmakları omuz kaslarımı kavradı. "Bay Grant, hayır. Hayatınızın geri kalanını hapiste geçireceksiniz. Buna dayanamam."

Onun beni sıkıca tutmasını ve o bebek mavisi gözleriyle bana yalvarmasını keyifle izlerken, konuyu düşünüyormuş gibi yaparım.

"Yanlış olduğunu biliyorum, ama o adamların bana yapmak istediklerini düşündüğümde, onların öldüklerine ve sizin özgür olduğunuza seviniyorum."

Parmak eklemlerimin arkasıyla yanağını okşuyorum. "Benden korkmuyor musun? Senin gözünün önünde adam öldürdüm."

"Neden senden korkayım ki? Beni kurtaran sensin."

."

Oh, lanet olsun. Gözlerim onun ağzına kayıyor. Ben kan dökme arzusuna yenik düştüm

ve Elena minnettar. Bu, bir kadının bana söylediği en seksi şey.

Elena'nın bakışları da dudaklarıma takılıyor. Paylaştığımız öpücüğü düşünmemeliyim, ama görünüşe göre, bunu düşünen tek kişi ben değilim.

İki çocuğuma da iyi bir baba olmaya çalışıyorum. Onları besliyor, koruyor, annelerinin ilgisizliğini telafi etmek için iki kat daha fazla seviyorum. Oğlumun kız arkadaşını çalmak, iyi bir babanın asla yapmayacağı şeyler listesinde oldukça üst sıralarda yer alıyor.

Ama ya söz konusu kız benim dört adamı öldürdüğümü görmüş ve sonra bensiz nefes alamıyormuş gibi beni öpmüşse? Şimdi ortalık sakinleşti, ama o hala bana, içimdeki ve dışımdaki her şeyi arzuluyormuş gibi bakıyor.

Ellerimi Elena'nın beline koyup onu nazikçe kitaplığa doğru ittim. Yavaş hareket ediyorum, çünkü o benden korkup kaçabilecek vahşi bir geyik yavrusu gibi. Eğer kaçarsa, onu kovalamaktan, sıkıca tutup duvara itmekten kendimi alıkoyamayacağımı düşünüyorum.

onu kovalamaktan, sıkıca yakalamaktan ve duvara itmekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum. Şu anda ona karşı çok nazik olmaya çalışıyorum.

Yüzünü okşayarak fısıldıyorum, "Leon'a aramızda olanları anlatmadın mı? Öpüşmeyi bile mi?"

Elena başını sallar. Başımı ona eğmiş, kollarımın arasında güvende.

"Neden ona söylemedin?"

"Yoğun durum yüzünden bir hata yaptık." Ama çelişkili görünüyor. Ne istediğini bilmediği için mi, yoksa ona sahip olmaya hakkı olup olmadığını bilmediği için mi?

Başımı onun dudaklarına doğru eğip fısıldıyorum, "Bir hata mıydı?"

Leon'u istemediği ve onun yerine beni istediği ihtimali var mı?

Ağzı aralık ve gözleri özlemle dolu. Leon'a da böyle mi bakıyor, yoksa bu özlem dolu ifade sadece benim için mi? O kadar yakınız ki yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Elimi başının yanındaki kitaplığa koyuyorum. Tek yapması gereken çenesini kaldırmak, ben de onu öpebilirim.

"Elena, oğluma ne kadar bağlısın?"

Oğlumla çıkmasaydı ne diyeceğimi biliyorum. *Uslu bir kız ol ve o güzel dudaklarını öpücük için yukarı kaldır. Ama önce onun ne hissettiğini bilmeliyim.*

"Cullan..." diye fısıldadı.

Çenesini avuçlarım ve başparmağımı dolgun dudakları üzerinde gezdiririm. Elena gözlerini kapatır ve dokunduğumda boynunu geriye doğru eğerek arzuyu içime akıtır. Eğer benden uzak durmamı istiyorsa, adımı öyle söylememeli ve dokunuşuma öyle tepki vermemelidir. Onunla bir şansım olup olmadığını bilmeliyim.

"Söyle bana. Oğlumu gerçekten ne kadar

istiyorsun?" "Ben..." diye yumuşak bir sesle başlar.

Koridorda ayak sesleri duyulur ve Leon, "Elena?" diye seslenir.

Elena nefesini tutar ve beni bırakır. Gözleri karışıklıkla fırtınalıdır ve benden uzaklaşıp mutfığa koşar.

Yumruğumu tahtaya bastırıp dişlerimi sıkıyorum. Çok yakındım lan.

Leon koridordan içeri girer. "Baba? Elena'nın burada olduğunu duydum galiba."

Raftan bir kitap alıp sayfaları karıştırdıktan sonra oğluma döndüm. "Elena mı? Hayır, onu görmedim."

6

Elena

Dizlerimin altındaki kilise sırası sert ve bacaklarım ağrıyor. Kanı çekilmiş parmaklarımı sıkıca birbirine kenetleyip aynı duayı tekrar tekrar fısıldıyorum.

Bu gece teyzelerim beni kiliseye gitmeye zorladığında, günah çıkarma odasında gözyaşlarına boğuldum. Vardığımda, midemde dolaşan tüm suçluluk ve kafa karışıklığı nedeniyle çok tedirgindim. Kilisenin kutsal, aziz sessizliğinde, Frieda teyze ve Astrid teyzenin bana her zaman söylediği gibi, ne kadar kötü bir insan olduğumu derinden hissettim.

Peder Connell benim ıstırabımdan memnun görünüyordu ve sonunda bana kefareti verdi. İtiraf odasında ağladığımı duymuş olmalı ki, teyzelerim odadan çıktığımda yüzlerinde sert bir gülümseme vardı. İçim sanki bir blenderde parçalanmış gibi hissediyordum.

Şimdi ıssız kilisede tek başıma, tüm vücudum titrerken dizlerimin üzerinde defalarca dua ediyorum. Kendimi tamamen kontrolsüz hissediyorum.

Erkek arkadaşımın babası dört adamı öldürdü.

Onu hayranlıkla izledim ve sonra onu öptüm.

Cullan Grant'ı düşünmeden duramıyorum.

Beni tekrar öpmesini istiyorum.

Bana çok daha fazlasını yapmasını istiyorum.

Bay Grant'in kamyonetinde yaşadığımız anları kafamda binlerce kez tekrar ettim, senaryolar binlerce farklı şekilde sona erdi. Bu varyasyonların çoğunda Leon bizi bölmüyor ve ben Bay Grant'le çıplak kalıyorum. Sadece korkunç bir insan böyle düşünür.

Böyle. Bay Grant'ı şehvet ve cinayete kışkırttım ve ne yapmam gerektiği konusunda kimseye danışmam, rahibime bile. Peder Connell'a anlattıklarımın gerçekten sadece Tanrı ile benim aramda kalacağına inanmıyorum. O kadar güvenilmez biri ki, ne kadar yemin etse de kaçıp polise Bay Grant'ın yaptıklarını anlatabilir.

"Muhtemelen teslim olmalıyım."

Bay Grant dün gece yalnız kaldığımızda bana böyle dedi ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

"Lütfen, lütfen Bay Grant'ın teslim olmasına izin vermeyin," diye fısıldıyorum, ellerimi sıkıca birleştirerek. "Onu korumak için her şeyi yaparım. Bundan sonra iyi bir insan olacağım. En iyi insan. Tek bir günahkar düşünce bile olmayacak."

İnanıp inanmadığım bir Tanrı ile ateşli bir pazarlık yapıyorum. Etrafımda İsa, Meryem ve azizlerin vitray resimleri var. Onların beni suçlayıcı parmaklarıyla işaret ettiklerini hissedebiliyorum.

Fahişe.

Günahkar.

Baştan

çıkarıcı.

Yeterince iyi değilim. Asla yeterince iyi olamayacağım. Teyzelerim yaptıklarını öğrenirlerse, annemin kim olduğunu bana asla söylemeyecekler.

Fenton'daki o oturma odasında, gülerek giysilerimi yırtan adamlar tarafından çevriliyken, bir bıçak ele geçirmeyi başardım, ama ağlayıp durmalarını yalvarmaktan başka bir şey yapamadım. Sonra Bay Grant içeri daldı ve yüzünde bana olanlara karşı büyük bir öfke vardı. O öfkeleniği için, ben de sonunda öfkelenebildim. Hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Kendimi güçlü hissettim.

Keşke o duyguyu koruyup hiç bırakmasaydım, ama günler geçtikçe, o duygu elimden kayıp gitti. Dün gece saatlerce uyuyamadım ve sonunda uyuduğumda kabuslar gördüm. Bay Grant'ın güçlü kolları beni sarıyordu ve ben onun vücudundan yayılan sıcaklığı ve sevgiyi içime çekiyordum. Onun ela gözlerinde kendimi kaybettim ve dudaklarıma dokunduğunda, sanki tek ihtiyacım olan şey oymuş gibi adını fısıldadım.

Ama sonra Leon'un beni çağırdığını duydum, sesi üzgün ve çaresiz geliyordu. Leon. Erkek arkadaşım. Ve ben onun babasına sarılıyordum. Kendimi Bay Grant'ın kollarından çekmek bana acı verdi, ama yaptım.

Ve sonra doğrudan cehenneme düştüm.

Nefes nefese yatakta oturdum, gözlerimde cehennem ateşinin görüntüleri dans ediyordu.

Vücudumda çok fazla çarpık arzu dolaşıyor. Karnımdaki bu kemiren duygudan kurtulmak için her şeyi yapardım.

Ellerimi sıkıca kavrayarak, en son ne zaman karmaşık olmayan bir mutluluk yaşadığımı düşünmeye çalışıyorum.

Bu çok kolay.

Rosie'yle birlikte olduğum zamanlar.

Onu haftada sadece bir kez görüyorum, ama her gördüğümde yeni şeyleri ne kadar hızlı öğrendiğine hayret ediyorum. Tek kelimelerle konuşabiliyor, ama çok şey anlıyor ve oyuncaklarıyla oynama şekli ve zeki parmaklarıyla kendi kendine yemek yeme şekli kalbimi ısıtıyor. Keşke istediğim zaman Bay Grant'ın evine gidip onu görebilseydim, ama onunla geçirdiğim zamanlar nadir ve değerli, ve benim kontrolüm dışında.

Peki hayatımdaki en iyi şey nedir?

Bu, erkek arkadaşım Leon olur. Akıllı, yakışıklı Leon, babası hakkında şehvetli düşünceler besleyerek ona çok kötü davrandım ve onu öperek kötü davrandığım Leon. Bankada biraz param olmasına rağmen Leon'u bir randevuya çıkarmayı ihmal ettim. O aramızda daha fazla yakınlık istiyor, ama ben onu sürekli reddediyorum. Nankör ve duygusal ve fiziksel olarak ulaşılmaz olduğum için beni terk etmemesi şaşırtıcı. Leon, saldırıya uğradıktan sonra saatlerce beni kucakladı, benimle birlikte kanepede oturup televizyon izledi. Bunun için ona teşekkür etmedim. Günlerdir ona sabah ve gece iyi dileklerimi içeren mesajlar göndermedim. Leon için daha iyi bir kız arkadaş olabilirim.

Leon için *en iyi* kız arkadaş olabilirim.

Bu ikimizi de mutlu edecek ve umarım karnımdaki ağır yükten kurtulmamı sağlayacak. Sıkı çalışmak, Leon'a iyi bir kız arkadaş olmak, borcumu ödemek, annemin kim olduğunu bulmak. Evet, işte bu. Yeni planım bu. Bunların hepsini başardığımda, annesinin kim olduğunu bilmeye layık iyi bir insan olduğumu anlayacağım.

Kararımdan güç alarak ayağa kalkıp kiliseden hızla çıkıyorum.

Kafam, Leon ve benim için yapabileceğim randevu fikirleri ve ona daha destekleyici, düşünceli ve ulaşılabilir olmanın yolları ile dolu. İlk yaptığım şey, ona neşeli, sevgi dolu bir mesaj göndermek, kendimi çok daha iyi hissettiğimi, onu görmek için sabırsızlandığımı söylemek ve ertesi günün akşamı onu bir randevuya çıkarabilir miyim diye sormak. Akşam yemeği ve sinema, benden size hediye.

Eve dönerken yol boyunca telefonumu kontrol edip onun cevabını bekliyorum. Binama girdiğimde, bitki çayı hazırlarken, dişlerimi fırçalarken hala cevap yok.

Sonunda, yatağıma girerken, telefonum onun cevabıyla titrer.

Harika, bebeğim.

Bir anlık hayal kırıklığı hissediyorum. Bana "bebeğim" dedi ve fikrimden sıkılmış gibi geliyor. Leon'un bana daha düşünceli bir mesaj göndermediğine kızarak birkaç dakika boyunca dönüp duruyorum, ama sanırım Leon son zamanlarda ona gösterdiğim düşüncesizliği yansıtıyor ve ona daha düşünceli davranırsam, o da bana daha düşünceli davranacaktır.

Ona tatlı ve sevgi dolu bir iyi geceler mesajı gönderiyorum ve sonunda uykuya dalıyorum. Neyse ki kabus görmüyorum.

Ertesi sabah, ilk işim Leon'a günaydın mesajı göndermek. Yatakta uzanıp Bay Grant'ın beni öpüşünü ya da Rosie'yi çıplak, dövmeli göğsüne yatırırken nasıl görüneceğini hayal etmiyorum.

Öğle vardiyam bittikten sonra lokantadan çıkarken, aynı gün randevu veren bir klinik önünden geçiyorum ve adımlarımı yavaşlatıyorum. Aklımda bir fikir oluşuyor, bu beni biraz tedirgin ediyor ama çok büyük bir fırsat. İyi bir kız arkadaş olmak ve Leon'a bağlı kalmak mı istiyorum, yoksa ondan kirli sırları saklayarak korku içinde yaşamak mı?

Kliniğe doğru dönüp içeri giriyorum.

7

Cullan

Bir kurulum işinden sonra kamyonumu toplarken, telefonumda giriş uyarısı sesi duyuyorum. İş geç saatlere kadar sürdü, hava karardı ve gökyüzü yoğun bulutlarla kaplı. Neyse ki, bugün eski eşim Rosie'yi aldığı ayda dört günden biri.

Eve kimin girdiğini kontrol etmek için uygulamayı açtım. Hareket sensörlü kameralar Leon'un ön kapıyı kapattığını gösteriyordu, ama yalnız değildi. Elena'nın elinden tutmuş, onu koridordan geçiriyordu.

Hoşnutsuzlukla kaşlarımı çatıyorum. Elena bu gece bebek bakıcılığı yapmadığı için teknik olarak kurallarımı çiğnemiyorlar, ama bu oğlumun lehine taktiksel bir hareket gibi geliyor. Evde olmadığımı biliyor. Daha önce ona işim uzayacağı için geç döneceğimi mesajla bildirmiştim.

Son eşyalarımı hızla kamyonetin arkasına koyup sürücü koltuğuna oturuyorum, gözlerim ekrana kilitlenmiş, o kadar etkilenmişim ki motoru bile çalıştıramıyorum. Gizli hareket sensörlü kameralar onların oturma odasına geçtiklerini gösteriyor. Leon iki bardak kola getiriyor ve ikisi birlikte kanepeye oturuyorlar.

Telefonumu bırakıyorum. Bunu izlememeliyim. Oğlum ve kız arkadaşını gizlice izliyorum.

Ama ya bugün Elena'ya bir şey olduysa? Ya bana ihtiyacı varsa?

Telefonumu tekrar elime alıyorum.

Birkaç dakikalık sohbetin ardından Elena çantasından küçük bir kutu çıkarır ve Leon'a gösterir. "Bak bugün ne aldım."

"O ne?"

Elena ona gergin bir gülümsemeyle cevap verir. "Doğum kontrol bandı."

Bacağımı o kadar sıkı kavrarım ki, kendimi morarttığımı hissedirim. Hayır, *Hayır.* hayır.

Leon şoktan ağzı açık kalır. Onu öperken gözleri zevkle parlar.
"Ciddi misin? Birlikte yatmak mı istiyorsun?"

Elena başını sallayarak gülümsemesine karşılık verir. Sonra aceleyle ekler: "Bugün değil. Haftaya da değil. Ama yakında. Bizim düzgün bir ilişkimiz olmasını istiyorum."

Kıskançlık içimi kaplar. Elena Katoliktir. Doğum kontrol hapi kullanamaz ya da evlilik öncesi seks isteyemez. Oğlumun benim çaresizce istediğim şeyi elde edemeyeceği düşüncesi beni ayakta tutan tek şeydi.

"Yama yapıştırmama yardım eder misin?" diye Leon'a sorar.

Bu özel, samimi anı izlememeliyim, ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Elena bluzunun kolunu aşağı çekip ondan yarı dönüyor ve o da yamayı omzuna yapıştırıyor.

Leon ve Elena birkaç dakika öpüşüyorlar, sonra Leon ona "Bu gece kalır mısın?" diye soruyor.

Elena kararsız görünüyor. "Olmaz. Baban bundan hoşlanmaz."

Hayır, hoşlanmaz tabii ki. Aferin Elena.

"Boş ver onu. Burada olduğunu bilmeyecek. Sabah seni gizlice dışarı çıkarırım."

"Baban güvenlik görevlisi. Her şeyi fark eder. Bulaşık makinesinde iki kirli bardak bile onun kurallarını çiğnediğimizi anlaması için yeterli olur. Bak, benimkine ruj izi bile bıraktım." Kahve masasındaki bardakları işaret eder.

Birkaç dakika daha tartışırlar, sonunda Leon pes eder. "Tamam, neyse ne."

Biraz daha öpüşüyorlar ve ben izlemeye dayanamıyorum. Kıskançlık ve kızgınlıktan midem bulanıyor.

"Seni seviyorum," diye
fısıldıyor Elena. "Ben de seni
seviyorum."

Kalbim küle dönüşüyor ve uygulamayı kapatıyorum.

Elimin topuğuyla gözlerimin arasına bastırarak uzun süre oturuyorum. On yıllardır böyle bir reddedilme hissetmemiştim, eski karıma ilk kez suçlu tarafımı gösterdiğim zamandan beri. O kadar emin bir şekilde benim öngörülebilir ve heyecansız bir hayat sürdürdüğümü düşünüyordu ki...

ona aksini göstermeye hazırdım. Ne yazık ki, Rebecca söylediklerimi beğenmedi. Kocanın bir suçlu olduğunu öğrenmek kabul edilmesi zor bir şeydi, ama yine de yıkılmıştım. Rebecca çılgına döndü ve bir daha asla kanunları çiğnememeye yemin ettirdi, ben de onu kaybetmek istemediğim için duymak istediği şeyi söyledim. Zaten onun içki içmesi ve oğlumuz olan ilgisizliği yüzünden kavga ediyorduk. Sarhoşken, Leon'u gizlice ortadan kaldırmaya çalıştığını itiraf etti ve bu benim kalbimi kırdı. Ayıldığında, öyle demek istemediğine yemin etti, ama bunu söylemiş olması ve Leon'un bunu duymuş olabileceği gerçeği beni derinden sarstı. Geriye dönüp bakınca, evliliğimizi bitirmeliydim, ama ailemizi bir arada tutmak için inatla direndim.

Eski sevgilimin önünde birini öldürseydim, o da çılgılık atarak ortalığı birbirine katardı. Anlaşılabilir mi? Elbette. Bunu anlayabiliyorum.

Ama ben bunu istemiyorum.

Elena, kanla ıslanmış şiddetimi minnettar bir kalple ve kollarını açarak kabul etti. Sadece hayalini kurduğum türden bir kabul.

Ama Elena beni istemiyor. Oğlumu istiyor.

İç çekip başımı sallıyorum. Ne kadar aptalım. Elena benim yarı yaşımda. Beni patronu olarak görüyor. Tamamen cinsel olmayan, romantik olmayan bir varlık.

Telefonumu açıp Tyrant Mercer'a mesaj atıyorum.

Cullan: Orta yaş krizi yaşıyorum. Lanet olası bir utanç kaynağıyım.

Tyrant: Sen Batı Kıyısı'nın en iyi sızma uzmanımsın, ama sanırım bu işle ilgili değil.

Cullan: Bir kadın. Onu istiyorum, ama o beni istemiyor.

Tyrant: Buraya gel. Kendi adını bile hatırlayamayana kadar burbon içelim, onun adını hatırlamayı bırak.

Cullan: Yola çıkıyorum.

Kaldırımdan uzaklaşırken, yanımda yürüyen birini fark ettim. Otuzlu yaşlarında, koyu renkli bir trençkot giyen bir adamdı. Arabamla onun yanından geçtim ve dikiz aynamda yansımamı kontrol ettim. Yüzü, arka lambalarımın ışığında zar zor görünüyordu.

Ne ilginç. Ne kadar ilginç.

Üç yıl önce, bu adam evine güvenlik sistemi kurmamı istemişti. Potansiyel müşterilerime her zaman yaptığım gibi, onun hakkında biraz araştırma yaptım ve bir tanıdığım, onun bir kızı, bir uyuşturucu satıcısının on dört yaşındaki kızını tecavüz ettiğini söyledi. Onun gibi bir aile polise gitmez, bu yüzden olay hiç bildirilmedi.

Adama neden yeni bir güvenlik sistemine ihtiyacı olduğunu sorduğumda, bir adamın peşinde olduğunu ve kendini güvende hissetmediğini mırıldandı. Bu adamın kızın babası olduğunu tahmin edebiliyorum. Kurbanının fotoğraflarını gördüm. Tanrı bilir neden bu fotoğraflar ortalıkta dolaşıyordu, ama bu zavallı kızın zaten çok acı çekmişken özel acısını görmek zorunda kalmasaydım keşke. Ama gördüm ve onu direnmekten vazgeçirmek için yüzünü morartarak mahvettiği hali beynime kazındı. Tiksinierek işten ayrıldım, ama yeterince şey yapmadığım hissi içimi kemiriyordu.

Bu adamı bu gece görmek bir işaret gibi geliyor. Elena'nın Tanrısından değil, benim koruyucu şeytanımdan. İşler kötü olabilir, ama umutsuz değil. Fenton'daki o evde kendimin bir parçasını açığa çıkardım ve onu keşfetmeye daha yeni başladım.

Yanımdaki koltukta, birinin boynuna sıkıca dolanıp onu boğarak öldürebilecek kadar uzun bir elektrik teli parçası duruyor.

Bir heyecan dalgası içimi kaplıyor. Park yerine girerken adamı gözümün önünden ayırmıyorum. Telefonumu çıkarıp Mercer'a mesaj atıyorum.

Cullan: Plan değişikliği. Haftaya görüşürüz.

Tyrant: Neden?

Cullan: Hayallerimin peşinden gidiyorum.

Tyrant: Bayat herif. Bunu duyduğuma sevindim. Yakında görüşürüz.

Mercer'ı tanırıysam, bu gece ne yapacağını bilseydi, memnun olurdu. Elena'nın saldırganlarını öldürdükten sonra hissettiğim kadar canlı hissetmeyi arzuluyorum.

Karanlıkta oturup adamın kamyonumu geçmesini bekliyorum. Bundan emin olmalıyım. Yakalanırsam her şeyi kaybederim. Çocuklarımı. Özgürlüğümü. Suç işlemek benim için yeni bir şey değil. Tüm suçlarım ortaya çıkarsa, yüzlerce yıl hapis cezasına çarptırılırım. Ama bu suç farklı geliyor. Daha görünür. Sansasyonel. Son zamanlarda işlediğim suçlar gazetelere yansımadı, ama bu muhtemelen yansıyacak.

Hata yapıp yakalanmamak için çok dikkatli olmalıyım. Eğer bunu yaparsam ve şüpheli durumuna düşersen, mazeretim olmaz. Hata yapmamak için ilk cinayeti titizlikle planlamalıyım. Geçmişte tüm suçlarımı bu şekilde işledim. "Gerçek" Cullan Grant spontane biri değildir. "Gerçek" Cullan Grant, sadece amacına ulaşmak için kanunları çiğneyen sorumlu bir aile babasıdır. Kan ve karanlık düşünceleriyle geceleri gizlice dolaşan biri değildir. "Gerçek" Cullan Grant kuralları çiğneyebilir, ama bunu iş için yapar ve bundan zevk almaz.

Ama bu adam gerçek Cullan Grant mı, yoksa ruhumdaki karanlık, şiddet içeren dürtüleri maskeleyerek için mi bu adam oldum?

Elektrik kablosuna tekrar bakıyorum, ama ona uzanmıyorum. Onu alıp yanımda götürmek, hayatımın en büyük ve en dikkatsiz hatası olurdu. Polis, katilin bir tür esnaf olduğunu çabucak anladı.

Sade siyah bir beyzbol şapkasını gözlerimin üzerine indiriyorum, eldivenlerimi giyiyorum ve tamamen silahsız bir şekilde kamyonetimden iniyorum.

Gerçek Cullan Grant'ın kim olduğunu öğrenme zamanı geldi.

Blackport'un bazı mahallelerinde sokak lambaları düzensiz çalışıyor ve burası da onlardan biri. Burası sessiz, eski bir bölge ve bazı evlerin arasında bir konut caddesinden diğerine giden kestirme yollar var ve bunlar yarı aydınlatılmış caddelerden bile daha karanlık.

Adımlarımın sesi çıkmasın diye yolun yanındaki dar çim şeridinde yürüyorum ve adamı hızla yakalıyorum. Sonunda arkasında olduğumu fark ediyor. Bana doğru yarı dönüyor ve ağzını açmaya başlıyor, ama çok geç. Elimle kafasını tutup çit direğine vuruyorum. Dizleri bükülüyor. Onu yakalayıp bir geçide sürüklüyorum.

Adam, darbe sonrası gözlerini kırıştırıyor ve kafasını toplamaya çalışıyor. Sonra direnmeye başlıyor. Trençkotundan kemerini alıp boynuna doluyorum ve sıkıca çekiyorum.

"Kendini hiç affettin mi?" diye kulağına fısıldıyorum. "Ben affetmedim."

Kemerini gittikçe daha sıkı sıkıyorum, boğulduğunu duyuyorum. Bacakları çakıl taşlarına vuruyor. Bileklerimi tutmaya çalışıyor ama eldivenlerim ve uzun kollu giysilerim var. Gözleri şişiyor ve sonunda nefes almayı bırakıp gevşiyor. Boynundaki ipi çözmüyorum. Kalbi henüz durmamış olabilir ve ben uzaklaşırsam kendiliğinden canlanabilir. Kemerini boynuna tanıdık bir düğümle sıkıca bağlıyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum.

Uzaklardan geçen arabaların sesi dışında, etrafımdaki gece sessizdir.

Zevk dalgası içime çarptığında, botlu ayaklarımın altındaki zemin kayıyor. Düşünmeden hareket ettim ve kaotik özgürlük, cinayet kadar mutluluk verici.

Adam karanlıkta yolun üzerinde uzanıyor. Onun bulunmasını ve öldüğü haberinin yayılmasını istiyorum, ama henüz değil. Onu bir tarafta yolun kenarındaki çalılıklara sürükleyip orada bırakıyorum. Çakıl taşları muhtemelen ayak izlerini göstermez, ama emin olmak için kısa, kuru bir dal bulup dallı ucuyla orada olduğuma dair tüm izleri siliyorum.

Üç dakika sonra, kamyonetime geri dönüp sokağa çıkıyorum, vücudumdaki adrenalin nedeniyle biraz nefes nefeseyim. İki dakika sonra, ana yolda bir trafik ışığında duruyorum. Etrafımda arabalarında insanlar var. Kimse

Az önce yaptığım şeyin ilk ipucunu. Trençkotun kemerini sıkıca bağlarken, kemerin yakıcı acısını hissedebiliyorum. Birini boğmak çok samimi bir şey. Kısa ve şiddetli bıçak darbelerinden mi, yoksa yavaş ve sürekli boğulma acısından mı daha çok hoşlandığımı karar veremiyorum. Her ikisi de, beynine uzak ve soğukkanlı bir kurşun sıkmaktan çok daha tatmin edici.

Eve döndüğümde, sakinleşmem uzun zaman alıyor. Leon odasında video oyunu oynuyor, ben ise karanlıkta alt katta dolaşıp cinayetin her anını canlı ve ayrıntılı bir şekilde yeniden yaşıyorum. Keşke o trençkot kemerini ya da adamın parmaklarından birini yanıma alsaydım. Onun ölümünün değerli bir hatırası olurdu, ama bu çok aptalca bir davranış olurdu ve beni suçla ilişkilendirirdi. Daha fazla cinayet işlemek istiyorsam disiplinli olmalıyım.

Ve bunu istiyorum çünkü onu öldürmek iyi geldi.

Sakinleşmeye başladıkça, bir dahaki sefere neyi farklı yapacağımı düşünüyorum. Cinayet mükemmeldi. Fenton'da kafama vurulan önceki seferin aksine, bu sefer yaralanmadım. Yaralanmamam, etrafa DNA kanıtı saçılmaması anlamına geliyor. Değiştireceğim tek şey, işimi bitirdiğim yere bu kadar yakın birini öldürmekti, ama bu gece ihtiyacım olan baharat, biraz pervasızlıktı.

Oturma odamda Leon ve Elena'nın kaydını çıkarıyorum, gerçek Cullan Grant'a daha yakın olduğum için şimdi farklı hissedecek miyim diye merak ediyorum.

Video oynatılırken, görüntüyü inceliyorum. Bu benim hayal gücümün bir ürünü mü, yoksa Elena doğum kontrol bandına ilk başta düşündüğüm kadar hevesli görünmüyor mu? Yüz ifadesinde neşe ve açıklık var, ama vücut dili kapalı ve isteksiz. Öpüşürken, Elena rahatsızmış gibi sürekli hareket ediyor ve Leon elini bluzunun içine sokmaya çalıştığında onu durdurup kalkıp gitmek istiyor. Leon onu eve bırakmayı teklif ediyor ve bir dakika sonra ikisi de dışarıda, Leon'un arabasındalar.

Az önce gördüklerimi düşünüyorum. Bu, partneriyle seks yapmaktan heyecan duyan bir kadın değildi, ama

güçlü eller onu okşarken öpülmekten hoşlandığını biliyorum.

Karanlık, aç bir düşünce beni yatağa kadar takip ediyor.

Öpüştüğümüzde, tepkisi ateşli bir arzu ile doluydu ve benden doyamıyordu. Ya Elena oğlumu istemiyorsa?

Ertesi sabah mutfaktaki tezgahta otururken, tabletimden haberleri açtım ve gece yarısı yaptığım şeyin haberini ne kadar çabuk göreceğimi merak ettim. Kahvem dirseğimin yanında buharlaşırken, gözlerimi manşetlere gezdirdim. Belediye başkanının ofisinde yolsuzluk. Yükselen faiz oranları. Yeni bir otoyol için teklif. Boğulmuş bir adamla ilgili hiçbir şey yoktu, bu yüzden belki ceset henüz bulunmamıştı ya da daha büyük olasılıkla, Blackport'ta rastgele bir cinayet manşetlere taşınacak kadar önemli değildi. Herhangi bir yerde haber yapıp yapılmadığını öğrenmek istedim, ama şifrelenmemiş bir cihazda işlediğim bir cinayeti internetten aramamın iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Sanırım daha fazla cinayet işlemedikçe ve polis bunları birbirine bağlamaya başlamadıkça manşetlere çıkmayacağım. Bunun için bir MO'ya ihtiyacım var. Bir modus operandi, kendi özel öldürme yöntemim. Şöhret istemiyorum. Tanınmaya ihtiyacım yok. Ama "Seri Katil Serbest!" diye bağırان manşetler Blackport'u tedirgin ederdi.

Pencereden dışarı bakarken kısa sakalımın kıllarını parmaklarımla okşuyorum. Düşmanlarımla beni görmeden çok önce benden korkmalarının sesini seviyorum.

Kahvemi yudumlarken, "kontraseptif yama"yı aratıp bu konuda bilgi toplamaya başlıyorum. Yama yedi gün içinde etkisini göstermeye başlayacak ve Elena onu çıkarsa bile, doğurganlığı bir ila üç ay boyunca normale dönmeyecek.

Bu sözlere tiksintiyle bakıyorum, Elena'nın gebe kalma yeteneğini bozan bir şey olduğu için kırgınım. Onun değerli vücudu kimyasal ve hormonal olarak bozuluyor. Şu anda onun dairesine gidip, derisinden yamayı söküp, ona sertçe konuşmayı hayal ediyorum.

ona sert bir şekilde konuşmayı hayal ediyorum. Bunu ayrıntılı olarak hayal ediyorum, kollarını sıkıca ama sevgiyle başının üzerine tutturup, benimle birlikteyse yamaya gerek olmadığını söylüyorum. Benden bir bebek sahibi olursa çok mutlu olurum.

Bu ne kadar tatmin edici olsa da, onu koruyan, anlayışlı erkek arkadaşının babası ve işvereni olarak kimliğim açığa çıkacak ve benden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçacaktır.

Evde Rosie'ye bakıcılık yapmak için hazırlanırken, biri kapımızı çaldı. Kaşlarımı çatarak, kim olduğunu görmek için gözetleme deliğinden baktım ve neden aşağıdaki zili kullanmadıklarını merak ettim.

Balık gözü camdan, ellili yaşlarının sonlarında, çok çirkin ve çok gösterişli bir gömlek giyen tanıdık bir adam görüyorum. Ev sahibimiz. İçimden irkilirim ve kapıyı açarım.

"Merhaba Bay Smythe, bugün sizin için ne yapabilirim?" diyorum, dudaklarımda müşteri hizmetleri gülümsemesi ile.

Elinde bir mektup tutuyor ve onu havada sallıyor. "Bunu size getirdim. Kira artışı. Bunları şahsen teslim ediyorum, böylece kimse 'Kira günü olduğunu *bilmiyordum'* demesin." Tiz, sersem bir sesle konuşuyor ve sonra muhtemelen beni ve oda arkadaşımı taklit ederek gülüyor.

Sunulan zarfı alıp açtım ve okudum. Kalbim sıkıştı. Bu çöplük için bu kadar para mı? Bu şehirde bir şey alabilecek kadar param olduğu için minnettarım, ama burası Four Seasons değil ki. Mutfak ve banyo onlarca yıllık ve yenilenmesi gerekiyor, bazı elektrik tesisatı çalışmıyor ve koridorlarda birden fazla fare koştururken gördüm. Cullan birkaç hafta önce beni eve bıraktığında, binanın güvenliğini tiksintiyle incelediğini fark ettim.

"Bu kira artışı hiç adil görünmüyor. Bu maliyeti haklı çıkarmak için binayı iyileştirmek için ne yapıyorsunuz?"

"Fiyat bu," diyor Bay Smythe neşeyle. "Yaşam maliyeti giderek artıyor. Ama bu fiyat size ve birlikte kaldığınız o güzel kıza fazla geliyorsa

birlikte yaşadığınız o güzel kız için çok fazlaysa, belki bir tür anlaşmaya varabiliriz."

Yarı şaka yarı ciddi bir tonla ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, ama iğrenç teklifini kabul etmem ihtimaline karşı gözlerinde umut dolu bir parıltı var.

"Alexandra'ya kira artışını haber vereceğim," diyorum ona, kapıyı yüzüne kapatıp mektubu mutfak masasına koymadan önce.

Kira artışı yüzde otuz civarında görünüyor ve Alexandra'yı arayıp kötü haberi veriyorum. Cevap vermiyor, ben de telefonu kapatıp hazırlanmaya devam ediyorum.

Tasarruf hesabımdaki az miktardaki param zaten tehlike altında ve bu da ikinci ve daha iyi maaşlı işimde çok dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor. Patronumla flört etmek yok, onun yakışıklılığını takdir etmek yok ve kesinlikle öpmek yok. Çok sevdiğim ve ciddi bir ilişki kurmak istediğim bir erkek arkadaşım var.

Onun için yama bile yaptırdım.

O akşam Cullan bana kapıyı açtığında, ona hızlıca gülümsedim ve sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim, yoksa her zamanki gibi onun giydiği kıyafetleri, kıyafetlerin ona ne kadar yakıştığını, gözlerinin ne kadar ela rengi olduğunu ve saçlarının ne kadar dokunulması görüldüğünü incelemeye başlayacaktım. "Merhaba, Bay Grant." Onun yanından geçip oturma odasına girdim ve gülümseyerek, "İşte benim Rosie'm. Bugün nasılsın?" diye bağırdım.

Küçük kıza koşarak yanına giderim ve ona sarılırken, önündeki oyuncaklar hakkında her şeyi sorarım. Cullan bir an arkamda kalır ve ben yüzüme bir gülümseme takılıp kalırken ensem karıncalanır. Onun uzaklaştığını duyuyorum ve küçük, mutsuz bir iç çekiş bırakıyorum. Onu dışlamak kabalık ve bundan hoşlanmıyorum, ama bu işi korumak için başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Akşam yemeği gergin geçer ve pek iştahım yok, ama neyse ki Cullan sürekli telefonlar alır ve bahçeye çıkar. Poker garip bir şekilde karmaşık görünüyor.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, Rosie'ye gülümseyerek dönüyorum. "Yatma vakti mi geldi, Rosie? Yukarı çıkıp hikaye okuyalım mı?"

Çocuğu kucağıma alıp yukarı kaçıyorum, banyo ve yatma zamanı rutinlerinin telaşında kendimi kaybediyorum.

Rosie uykuya daldıktan sonra, cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum ve Rosie'nin oyuncaklarını toplarken, boş oturma odasına inip telefonu açıyorum. Alexandra beni geri arıyor ve kira artışıyla ilgili kötü haberi ona veriyorum. Onunla birlikte üzülüyor ve ev sahibimizin iğrenç önerisini anlatıyorum.

"İğrenç bir adam," diye mırıldanır Alexandra. "O fiyata taciz mi? Taşınmalıyız. Daha iyi bir yer bulmalıyız."

Daha iyi bir yer demek, daha fazla para ödemek demek, ki ikimizin de bunu karşılayabilecek durumu yok. "Deneyebiliriz. Salı veya Çarşamba günü bakalım, tamam mı?" Ama pek umutlu değilim.

"Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve Cullan'ın yakışıklı yüzünde endişeyle kapıda beklediğini fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Ona hızlıca gülümsüyorum. "Her şey yolunda. Sadece oda arkadaşı meseleleri. Rosie uyuyor."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Acaba benim ürkütücü ev sahibim hakkında konuştuğumu duymuş mu? Ona her şeyi anlatmak çok cazip geliyor, çünkü eminim ki o da Bay Smythe ile yüzleşecek ve onu yerine oturtacak kadar kızacaktır. Bunu görmek ne kadar hoşuma gitse de, kira artışını değiştirmeyecek ve beni daha da sorunlu bir çalışan haline getirecektir.

"Zaten benim için çok şey yapıyorsun. Her şeyi hallederim. Endişelenme."

Yavaşça başını sallar, ancak çekinceleri varmış gibi görünür. Bu gece ilk kez ona bakma hatasına düşerim. Onu gerçekten incelerim. Gömleğinin kollarını dirseklerinin ötesine kadar sıvamış, ön kollarındaki dövmeleri, kasları ve damarları ortaya çıkarmıştır. Gömleksiz halinin ne kadar yakışıklı olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Üzerimdeyken, tırnaklarımla göğsünü tırmalarken ne kadar yakışıklı görünürdü?

Aklıma aniden bir düşünce gelir. Erkek arkadaşım için isteksizce doğum kontrol hapi kullanmaya başlamıştım, ama Cullan için seve seve kullanırdım.

Kimi kandırıyorum ki? Cullan için doğum kontrolünü seve seve *bırakırım*. Omzumdaki bu bandı hemen çıkar ve kendimi kollarına atarım

kollarının arasına atlardım. Acaba daha fazla çocuk istiyor mu? Geçen hafta beni kitaplığa dayadığında, benden hoşlandığını hissettim. Birlikte cinayet işlemeyi göze almamızın yoğunluğu bizi öpüşmeye itmedi. Acaba kazara hamile kalsam sevinir mi?

Ya da kaza eseri olmasa bile.

Bu lezzetli yasadışı düşünce zihnimde dolaşıp duruyor. Cullan'dan bir bebek. Benim ve çocukları için her şeyi yapabilecek bir adamla gerçek, sevgi dolu bir aile kurma şansı. Geceleri yatakta dönüp durmama neden olan, kalbimi çarptıran, muhteşem bir adam.

Tanrı aşkına, Elena, kendimi azarlıyorum. Bu işte sadece profesyonelce düşünme ve davranma kararlılığım ne oldu? Bende tehlikeli bir sorun var.

Rosie'yi kontrol edeceğimi mırıldanarak yukarı çıkıyorum. Ellerimi beşiğin üzerine koyup uyuyan yüzüne bakarken, Cullan Grant'ın sevimli kızları olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Saat dokuz buçuktan biraz sonra Cullan'a veda ediyorum ve kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki duş alıp doğruca yatağa gitmeye karar veriyorum. Önce Rosie'ye bakıyorum, battaniyesinin bir köşesini düzeltiyorum ve bir süre onu izleyip kendi kendime gülümsüyorum. Rosie'nin odasındaki her şeyin yerinde ve düzenli olduğunu kontrol ettikten sonra duşa giriyorum.

Beyaz şort ve küçük beyaz bir kaşkorse giyiyorum, saçımı havluyla kuruluyorum. Aniden yatak odamın kapısı açılır ve erkeksi bir figür belirir.

Panik boğazıma kadar yükselir. Çığlık atmak için ağzımı açarım.

"Hey, bebeğim." Leon gülümsüyor silahsızlandırıcı gülümser yüzünde bedenime benim vücuduma takdir dolu bir bakış atarken.

Omuzlarım çöküyor, içimden bir iç çekiyorum, kalbim hızla atıyor. "Leon, beni çok korkuttun. Burada ne yapıyorsun?"

Yüzünde masumiyet dolu bir ifade var. "Sadece kız arkadaşşıma merhaba diyorum. Bu yasak mı?"

Cullan

Normalde, iyi planlanmış, ustaca bir hırsızlık beklentisi beni iyi bir ruh haline sokar, ama bu gece kalbim bu işte değil.

Ekibimi beklerken kamyonetimde otururken telefonum çalıyor ve birinin evime girdiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Evimde biri var ve Elena ile Rosie yalnız ve korumasızlar. Alarm zili çalar ve sonra giriş için girilen şifreyi fark ederim. Leon, oğlum. Orada ne işi var? Üç gün önce Leon'a bu gece annesinde kalması gerektiğini söyledim ve öğleden sonra ona bir mesajla bunu teyit ettim. O da başparmağını kaldırarak cevap verdi. Oğlum kasten kurallarımı çiğniyor.

Öfkeyle dizüstü bilgisayarımı alıp direksiyonun üzerine açıyorum. Birkaç tuşa bastıktan sonra, evimdeki güvenlik kamerası görüntüsü ekrana geliyor ve ortak alanlardaki farklı kameralar arasında geçiş yapıyorum, ancak ne o ne de Elena görünürde yok.

Sadece Elena'nın yatak odası kalıyor, ama giyinik mi değil mi bilmeden o odanın tuşuna basmaya tereddüt ediyorum.

Koridordaki mikrofon, onun belirsiz sesini yakaladı. "...çalışırken burada olmamalıyım."

Bir zevk dalgası hissediyorum. Aferin Elena. Leon'u evimden kovmasını izleyebilmek için yatak odası kamerasına geçiyorum. Yatmak üzereymiş gibi pijamalarını giymiş.

Leon, Elena'nın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Güzel kız arkadaşına rastgele uğrayıp merhaba diyemez miyim?"

Öylece mi? Leon'un tek düşündüğü, kız arkadaşının doğum kontrol hapının etkisini göstermeye başlaması. Elena da bu "sürpriz" ziyarete kanmaz.

"Sana hazır olmadığımı söyledim Leon," diye yalvarır. "Yavaş yavaş ilerleyemez miyiz?"

Leon gülümser ve kollarını Elena'nın omuzlarına dolandır. "Tabii ki yavaştan alabiliriz."

Elena yüzünü ona doğru kaldırır ve öpüşürken ellerini Leon'un omuzlarına koyar. Ekranı bırakıp pencereden dışarıya bakarım. Göğsümde dolaşan kıskançlık duygusuyla sakinleşmek için nefes almaya çalışırım. Evet, Leon benim kurallarımı çiğnedi, ama birbirine bağlı iki yetişkinin birbirleriyle ne yaptığı beni ilgilendirmez.

Bunu damarlarımda dolaşan kıskanç canavara söyle.

"Ya ben sana oral seks yapсам? Kendim için hiçbir şey istemiyorum," diyor Leon.

Gözlerim tekrar ekrana kayıyor. "Ona gitmesini söyle Elena. Hemen söyle," diye fısıldayarak ısrar ediyorum.

Ama bu sözde özverili teklif Elena'yı tereddüt ettirir.

"Buna kanma, Elena." Dizüstü bilgisayarımın ekranının kenarlarını sıkıca tutuyorum. Bu sadece oral seksle kalmayacak. O orgazm olduktan sonra, Leon "Sadece ucu" diyecek ve Elena ne olduğunu anlamadan seks yapacaklar. Elena seks için hazır olmadığını zaten söylemişti. Onun için kalbim acıyor.

"Peki, tamam," diyor kararsız bir şekilde ve Leon onu kollarına alıp tekrar öpüyor, onu yatağa doğru itiyor.

Siktir. Rosie'yi kontrol ediyorum, uyanıp onları durduracağını umuyorum, ama kızım derin uykuda. *Siktir.*

Elimi saçlarıma arasına sokuyorum. Bunu izleyemem. İzleyemem. Seçeneklerim, dizüstü bilgisayarımı kapatıp görmemem gereken şeyi görmemiş gibi davranmak ya da eve gidip Leon'u evimden kovmak. İstediğim şey ile doğru olan şey arasında kalmış hissediyorum ve bu yüzden olduğum yerde donup kalmış, dizüstü bilgisayar ekranına bakıyorum.

Elena Leon'u öpüyor, ama vücudu gergin ve dudakları kapalı. Leon'u mutlu etmek için kendini korkunç bir duruma sokuyor ve ben buna dayanamıyorum.

Bu iş yeterince uzadı.

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara koyup ekibime bir mesaj gönderdim ve kamyonetimi çalıştırdım. Bu gecenin planları iptal oldu.

Eve koşarak giderim ve garaja park ederim. Kamyonetimden inmeden önce dizüstü bilgisayarımdaki yayını kontrol ederim. Gördüğüm şey beni koltuğuma çiviler. Leon ve Elena yataktalar ve Leon, Elena'nın pijama şortunu bacaklarından aşağı çekiyor. Elena belden aşağısı tamamen çıplak. Yüzü kısmen Leon'dan başka yöne dönük ve elleri çarşafı gergin bir şekilde tutunmuş. Leon ona oral seks yaparken, Elena tavana bakıyor ve kafası karışık ve rahatsız görünüyor. Sanki başka bir yerde olmak ve bunun bir an önce bitmesini dilemek gibi.

"Bu iyi mi?" Leon, aşağıda ne halt ediyorsa onu yaparken mırıldanıyor.

"Uh, evet," diye yanıtlar Elena tereddütle.

Bir kadını orgazma ulaştırmaya çalışırken bu tonda bir ses duysaydım, kendimi en yakın binadan aşağı atardım. Leon bir sorun olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. Elena her zamankinden daha mutsuz görünüyor.

Sonunda, Leon sinirli bir iç çekişle oturur. "Bir şeyler yapman gerekiyor. İnle. Daha ıslak ol. Sorun ne?"

"Üzgünüm..." Yüzündeki yıkım yürek burkan cinsten. Buradaki sorun, Elena hazır olmadan aralarındaki yakınlığı zorlayan oğlum. Sessizce birbirlerine bakıyorlar.

"Bir dakika sonra dönerim." Leon odadan çıkar ve cebinden elektronik sigarasını çıkarır. Bu da benden sakladığı başka bir şey. Sigara içmeyi onaylamıyorum, ama şu anda başka önceliklerim var. O odadan çıkarken, Elena bir tarafa yuvarlanır ve top gibi kıvrılır. İçgüdülerim ona gidip onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylememi istiyor, ama bunu yapamam.

Yoksa yapabilir miyim?

Aklımda bir plan oluşur ve bu plan aklıma gelir gelmez, ruhumun karanlık tarafı uyanır. Mırıldanır. *Açlık duyar.*

Sonuçta, neden yapmayayım ki? Elena için. Elena için her şeyi yaparım.

Kamyonetimden inip eve giriyorum, sessizce karanlık mutfığa doğru ilerliyorum. Leon beni görmeden koridordan geçiyor ve arkasından ön kapının kapandığını duyar duymaz, tüm kapıları elektronik olarak kilitliyorum, evin erişim kodunu değiştiriyorum

ve kapı zilini geçici olarak devre dışı bırakıyorum. Böylece oğlumun işi hallolmuş oluyor. Ben onun şifresini eskisine geri çevirene kadar içeri girmesi mümkün değil. Başka kimse de içeri giremez veya dışarı çıkamaz.

Elena muhtemelen orada yatıyor ve Leon'un beklentilerini karşılayamadığı için onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Onu bu kadar mutsuz bırakmayacağım.

Yukarıda, Rosie'nin hala derin uykuda olduğunu kontrol ettikten sonra Leon'un odasına girerim, yerden onun attığı kapüşonlu sweatshirt'lerinden birini alıp giyerim. Leon'un vücut spreyi kokuyor ve daha açık renkli saçlarımı gizlemek için kapüşonu başıma geçiririm.

Sessizce Elena'nın yatak odasının kapısını açıyorum, içeri uzanıp ışığı kapatıyorum. İçeri girdiğimde, karanlıkta beni görmemek için yan dönmüş ve battaniyeye sarılmış halini zar zor seçebiliyorum. Pijama şortu yerde duruyor. Uyumadığını biliyorum. Bunun için çok fazla üzgün.

Telefonu komodinin üzerinde. Leon vaping'i bitirip içeri girmeye çalışıp onu aramaya başlamadan önce, uzanıp güç düğmesine basarak telefonu kapatıyorum.

Sonra Elena'nın yanına yatakta oturup ona bakıyorum. Gözleri kapalı ve tüm vücudu gergin bir şekilde benden uzaklaşmış durumda. Zavallı kızım, muhtemelen Leon'un onu nasıl daha da küçük düşüreceğini merak ediyordur.

Nazikçe, duştan sonra hala hafif nemli olan ipeksi saçlarını parmaklarımla okşuyorum. Kaşlarının arasındaki çizgi yavaş yavaş düzeleneye kadar okşamaya devam ediyorum. Omuzlarını kısa bir süre okşadıktan sonra ayaklarına uzanıyorum. Uzun vardiyalarından dolayı ağrıyan bacaklarını masaj yaparak ayak bileklerini ovuyorum. Elena derin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça gevşeyerek derin bir nefes veriyor. Birkaç dakika boyunca bacaklarını okşayıp ovmaya devam ediyorum, onun ne kadar çok çalıştığını önemsemişimi gösteriyorum. Elena gerinip sırt üstü yatar, gözleri kapalı ve yüzü artık huzurlu.

"Bu çok güzel..." diye fısıldadı.

Karanlıkta ona gülümsedim.

Battaniyenin altında, bacaklarının üst kısmını, önce baldırlarını, sonra dizlerinin hemen üstünü masaj yapıyorum. Cildi yumuşak ve pürüzsüz. Umarım ona dokunduğum için ne kadar minnettar olduğumu hissedebiliyordur.

"Uyumak ister misin?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini açmadan başını sallıyor. "Kal."

Uyluklarını nazikçe sıkıyorum. Kalırsam, oğlumun başarısız bir şekilde yapmaya çalıştığı şeyi yapmaya dayanamayacağım. Acaba o da bunu istiyor mu?

Yavaşça, beni durdurması için ona zaman tanıyarak, çıplak alt kısmını örten battaniyeleri geri çekiyorum. Elena'nın sadece kaşkorse giymiş güzel vücudu gözlerimin önüne seriliyor. Karnı sıcak ve yumuşak görünüyor. Kalçaları dolgun bir kıvrıma sahip. Uylukları yuvarlak ve tepesinde cinsel organının yarığı var. Kan, sertleşen penisime akıyor ve dilim o kıvrımların arasına girip onu tatmak için can atıyor. Elena'ya ne kadar güzel olduğunu ve onu ne kadar uzun zamandır istediğimi söylemek üzereydim. Onunla konuşmak için can atıyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç susmadan anlatmak istiyorum, ama tam zamanında kendimi durduruyorum.

Bacaklarını omuzlarıma doluyorum ve kalçalarını okşarken karnına yumuşak öpücükler konduruyorum. Elimini uzatıp göğüslerini hafifçe sıkıyorum ve başparmaklarımla meme uçlarını okşuyorum. Oğlumun Elena'dan hak etmeden talep ettiği şeyi duyuyorum.

Yumuşak, tahrik olmuş bir inilti.

Onu sıkıca sıkıştırıyorum, yüzümü belinin kıvrımına bastırıyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Onun inilti sesini tekrar duymak istiyorum. Burada olmamalıyım. Bu sınırı aşmadan önce, battaniyeleri ona örtüp odadan çıkmam daha iyi olur.

Elena'nın eli benim elimi bulur ve sıkıca tutar. "Lütfen," diye fısıldar. "Bunu istiyorum."

Tereddütlerim bir sıcaklık dalgasıyla yok olur. Elena için her şeyi yaparım.

Karnını öpüyorum, dilimi yarıklarına sokuyorum ve klitorisine doğru kaydırıyorum. Yine iniliyor, bu sefer daha yüksek sesle. Tadı harika. Elena zevkten nefes nefese kalırken parmaklarını omuzlarıma geçiriyor. Dilimle yavaşça amını okşarken, hissettiği her zevkli duygu karşısında şok olmuş ve şaşırmış gibi sesler çıkarıyor. Kafamı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemiyorum, çünkü gözlerime bakıp, ona oral seks yapan kişinin erkek arkadaşı olmadığını fark ederse ne yapacağını bilmiyorum. Kim olduğumu anlarsa ne yapacak? Çılgılık atacak mı? Kaçacak mı?

Karanlık bir düşünce aklımdan geçer. Ben izin vermeden dışarı çıkamaz. Her kapıyı ve pencereyi kilitledim. Elena, istediğim kadar benimdir.

Çıgıllıkları gittikçe yükseliyor ve klitorisi dilimin altında şişiyor. Tüm dikkatimi onu orgazma ulaştırmaya veriyorum, en çok hoşuna giden dil hareketlerine odaklanıyorum. Uylukları omuzlarımı sıkıyor. Ben de karşılık olarak kalçalarını sıkıca kavriyorum, ona söylemek istediğim sözleri söylemeden iletişim kurmaya çalışıyorum.

Ateşle oynuyorum, ama kendimi tutamıyorum. Dilimin hareketleri arasında, ona yumuşakça fısıldıyorum. "Aferin kızım. Çok yaklaştığını hissedebiliyorum. Seni yakaladım. O güzel çıgıllıklarını duymama izin ver."

Elena'nın vücudu dilimin altında ısınır ve aniden çıgık atar, tüm vücudu benim kollarımda gerilir. Orgazmının onu sarstığını hissedince inlerim. Dilimle onu masaj yapmaya devam ederim, gevşeyene kadar ondan her damla zevki sıkarım.

Oturuyorum ve içimi karanlık bir açlık dalgası kaplıyor. Elena'nın bacakları benim için açılmış ve amı ıslak bir şekilde parlıyor. Sikim pantolonumun içinde gerginleşiyor. Elena'yı sonsuza kadar istiyorum. İsteyerek yatağımda. Oturma odasının zemininde. Mutfak tezgahının üzerinde. Onu tattığım için, onu benim yapmalıyım.

Elena'nın kirpikleri titriyor. Her an gözlerini açabilir ve başıma geçirdiğim kapüşonlu sweatshirt'e rağmen, kılık değiştirmem kimliğimi uzun süre gizleyemeyecek.

Karnına bir öpücük konduruyorum, yataktan kalkıp çantasını alıyorum ve odadan çıkıyorum.

Koridorda, giydiğim kapüşonu geri çekip derin bir nefes alıyorum. Az önce olanlara inanamıyorum. Yatak odasının kapısına son bir kez özlemle bakıp kapüşonu çıkarıyorum ve Leon'un odasına geri atıyorum.

Aşağıda dizüstü bilgisayarımı alıp kanepeye oturuyorum. Gece görüş modunun yeşilimsi ışığında Elena sırt üstü yatmış, sersemlemiş bir halde, bir kolunu başının üzerine atmış. Sanırım ona yaşattığım ilk orgazmı çok sevdi.

Leon'u görmek için dış kameraları kontrol ediyorum ama hiçbir yerde izine rastlamıyorum ve arabası da yok. Kodunun neden çalışmadığını sormak için bana mesaj atma riskini almamış. Ya sistemimde bir hata olduğunu düşünecek ya da onun geldiğini fark ettiğimi ve onu dışarıda bıraktığımı tahmin edecek.

Elena'nın uyumasını izlerken, şimdi ne yapacağım diye düşünüyorum. Sabah kahve içerken, ona o kadar zevk veren gece ziyaretçisinin aslında ben olduğumu söyleyeyim mi? Yoksa işleri olduğu gibi devam ettirip, onun koruyucusu ve arkadaşı olarak yavaş yavaş onu kendime çekmeye devam edip, onu benim yapma fırsatını mı bekleyeyim?

Bunun hiç olmamış gibi davranmak mümkün değil, yani oğlumun kız arkadaşını çalmayı planlıyorum. Benim gibi bir katil ve suçlu için bile oldukça alçakça bir davranış, ama onların birbirlerine derinden bağlı olduklarına ya da Leon'un onu korumak için her şeyi yapacağına dair pek bir işaret görmedim. Elena, ihtiyaçlarına daha duyarlı birini hak ediyor. Leon'un ise onu hatalarından dolayı uyaran birine ihtiyacı var. Onlar birbirlerine uygun değiller.

Elena'nın çantasını alıp içindeki doğum kontrol bandı kutusunu çıkarıyorum. Hafta başında bir düzine eczane ve sağlık mağazasını dolaşıp bulabildiğim her tür vitamin bandını satın aldım. Çok çeşitli seçenekler vardı ve evde, Elena'nın satın aldığı bantların neredeyse fiziksel bir kopyası olan bir tane bulana kadar hepsini tek tek inceledim. Ancak bu bantlar, Elena'nın kan dolaşımına östrojen ve progesteron vermek yerine, vücudunu beslemek için vitaminler verecek.

Elena seks için hazır olana kadar istediği kadar bekleyebilirim, ama doğum kontrolü başka bir mesele. Onun doğum kontrol bantlarını çöpe atıp yerine kutuya vitamin bantlarını koyuyorum. Yakında Elena'nın doğurganlığı geri dönecek ve zamanı geldiğinde, hazır olduğunda, vücudunun tamamen bana ait olduğunu bilerek onunla sevişeceğim. Bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Bu gece rahatça uyuyabilmem için yapmam gereken son bir şey var. Fenton'da yaşananlar gibi bir olay bir daha tekrarlanmamalı. Bu şehir genç bir kadın için tehlikeli bir yer, özellikle de yön duygusu pek iyi olmayan biri için. Elena'nın güvende olduğunu bilmem gerekiyor. İhtiyacı olduğunda ona ulaşabilmem gerekiyor ve bunu yapmanın tek bir kesin yolu var. Başka bir çekmecedan adaptörlü bir USB bellek aldıktan sonra, Elena'nın çantasını odasına geri götürüyorum. O uyurken, telefonunu tekrar açıp USB'yi takıyorum. Bu, telefonuna virüsü bulaştırmak için sadece bir dakika sürüyor.

casus yazılım. Artık onun hayatına erişimim var ve o benim olduğunu fark etmeden bile onu güvende tutabilirim.

Elena'ya son bir kez bakıp, onunla yatağa girip güzel vücudunu kollarımın arasına alabilmeyi dileyerek, odasından sessizce çıkıp bebek odasına giriyorum. Gece lambası yanıyor ve Rosie derin uykuda. Muhtemelen yakında uyanacaktır, bu yüzden bebek odasındaki sandalyeye oturuyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Rosie'nin huysuzlanması ve Elena'nın, bir bornozla sarılmış halde, beşiğinin üzerine eğilip onu kaldırması. Bebek odasındaki sandalyeden kalkmaya başlıyorum, ama Elena beni durduruyor.

"Orada kalın Bay Grant. Ben hallederim."

Tekrar oturdum ve Elena'yı kucağında kızımla, ona yumuşak bir sesle konuşurken ve bebek odasında onu sallarken izledim. O benim kadınımla olduğunda, uyluğumu okşayıp onu kucağıma almaya davet edebileceğim. Bana sokulup, onu korumama izin verecek. Onu seveceğim. Ona hayran olacağım.

Elena, onu izlediğimi fark edince bana meraklı bir gülümseme attı. "Mutlu görünüyorsunuz Bay Grant. Bu gece büyük bir kazanç mı elde ettiniz?"

"Büyük ödül değil. O hala benden kaçıyor, ama onu alacağım. Kararlıyım."

BİRKAÇ GÜN SONRA, Leon'u arayıp akşam yemeği için ne zaman eve geleceğini soruyorum. Konuşurken, hattın diğer ucunda Leon'un hemen yanında duran birinden gelen gibi bir kadın kahkahası duyuyorum.

Kaşlarımı çattım. "Kiminle birliktesin?" "Elena," dedi Leon çabucak.

Çok hızlıydı ve bu Elena'nın sesi gibi gelmedi. Konumunu kontrol ettim ve o lokantada. En azından telefonu orada. Telefonunu mu unuttu, yoksa başka bir şey mi var?

"Elena'yı telefona alabilir misin lütfen? Rosie hakkında onunla konuşmak istiyorum."

"Az önce çıktı, baba. Gitmem gerek, sonra konuşuruz." "Leon..."
Ama Leon telefonu kapattı.

Boş telefon ekranına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bu da neydi böyle?

Bir hafta sonra, Çarşamba günü, Elena bebek bakıcılığı için bize geliyor. Onu oksijen gibi özlemişim. Ayrı olduğumuz her saat onun hareketlerini takip ediyorum ve telefon ekranımda onu temsil eden noktanın evime yaklaştığını izliyorum. Ayrı olduğumuz her an işkence gibi.

"Akşam yemeğinde ne var?" Leon mutfığa girerken soruyor. Annesi evine gitmeden önce onu akşam yemeğine davet ettim.

Telefonumu kilitleyip cebime koyuyorum ve oğluma dönüyorum. "Lazanya. Bu salatayı masaya koyar mısın lütfen?"

Elena yatma vaktinde burada olamadı, bu yüzden Rosie çoktan uykuya daldı. Elena'nın kapıyı çaldığını duyuyorum ve Leon kapıyı açmaya giderken, mutfaktan çıkıp çalışma odama giden koridora adım atıyorum, ama çalışma odama gitmiyorum. Görünmeyecek bir yerde durup bekliyorum.

Önümüzdeki bir saat zor geçecek. Elena için bu kadar acı verici olmasa keşke, ama yapılması gerekiyor. Ben olsam bilmek isterdim.

Leon ve Elena mutfığa girerler ve Leon, Elena'ya bir kola getirirken, onun dersleri ve Elena'nın lokantadaki günü hakkında sohbet ederler. Oğlumun Elena'ya yalan söyleyip, öğleden sonra saatlerce kütüphanede olduğunu söylediğini dinlerken öfkeden yanıyorum.

Onlar konuşurken, Elena'nın numarasına anonim bir kullan-at telefondan bir mesaj ve bir dizi fotoğraf gönderiyorum.

Merhaba Elena. Beni tanıımıyorsun ama benim adım Angie ve erkek arkadaşın Leon'u tanıyorum...

Elena'nın telefonu tekrar tekrar titriyor. Konuşmaya devam ediyor, ama bir an sonra sesi kesiliyor.

"Leon, bu ne?" Elena titrek bir sesle sorar. "Angie kim?" Sırtımı duvara dayayarak gözlerimi kapatırım. Elena'nın acı çekmesini duymaktan nefret ediyorum.

Elena'nın acı çekmesini duymaktan nefret ediyorum.

"Angie mi?" diye cevaplar Leon. "Angie kim demek istiyorsun?"

Bir an sessizlik olur ve Leon'un telefonu ondan alıp Elena'ya gönderdiğim düzinelerce fotoğraf ve ekran görüntüsünü incelediğini hayal ederim. Fotoğrafların çoğu Leon ve Angie'nin yatakta birlikte çekilmiş fotoğraflarıdır, ancak Elena'nın hatırı için çıplaklık içeren kısımları kııptım. Bir sürü seks mesajı ve Leon'un bu diğer kadınla Elena'yı karşılaştırdığı birçok mesaj var. Mesajlar, Leon'un hangi dersleri aldığı ve programı gibi Elena'nın aşına olduğu Leon'un hayatıyla ilgili ayrıntılar içeriyor. Bunların gerçek olduğu şüphe götürmez. Biliyorum, çünkü hepsini Leon'un telefonunda buldum.

Leon, küçümseyen bir tonla, "Önemli değil. Sadece seninle dalga geçen biri. Aldırma" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Oğlum her şeyin üstüne bir de yalancı.

"Ama bu fotoğraflardaki sensin," diye ağlıyor Elena.

"Onlar eski fotoğraflar."

"Bu fotoğrafta giydiğin tişörtü iki hafta önce satın aldın," diye işaret eder. "Bizi randevularımızdan birinde giymiştin." Elena, öğrendiği şeyin büyüklüğünün farkına varır ve ağlayarak yıkılır. "Beni gördüğün gün bu kadınla mıydın?"

"Yemin ederim, önemli bir şey değil," der Leon çaresizce. "Mesajları sil gitsin. O kızla eskiden arkadaştık ve şimdi beni kötü göstermeye çalışıyor."

"Yatakta birlikte olan arkadaşlar mı? Birbirlerine böyle şeyler söyleyen arkadaşlar mı?"

Sanırım özellikle müstehcen bir seks mesajını kastediyor.

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor Elena. Benim istediğim sensin."

Leon ve arkadaşları arasındaki mesajlardan, Angie'ye karşı hiçbir şey hissetmediğini biliyorum. Ona aşık değil ve kalbinin hangi kadına ait olduğu konusunda kafası karışık değil. Leon, Elena'yı önemsiyor gibi görünüyor

Elena'yı önemsiyor gibi görünüyor, ama Elena onunla yatmadığı için hayal kırıklığına uğramış ve kızgın. Bu, onun davranışını mazur göstermez. Onu aldatmak yerine ondan ayrılmalıydı, çünkü şimdi onu incitti.

Telefonumdan mutfaktaki güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ediyorum, böylece ne yaptıklarını görebiliyorum. Leon Elena'yı teselli etmiyor. Sadece orada durmuş onun ağlamasını izliyor.

"Hepimiz hata yaparız. Kimse mükemmel değildir," diye mırıldanıyor, huysuz bir çocuk gibi.

"Haklısın." Elena yüzünü siler ve derin bir nefes alır. "Leon, sana da söylemem gereken bir şey var."

İçimde bir alarm çalmaya başlıyor. Ona öpüştüğümüzü mu söyleyecek? Şimdi karşılıklı ruhtarımızı açığa vurmanın ve Leon'un üstünlük kurma fırsatını yakalamamanın zamanı değil. Onun, kız arkadaşının babasını öperek ihanet ettiğini ve tüm suçu ona yükleyip kendi incinmişliğini ön plana çıkaracağını şimdiden duyabiliyorum. Yaptıklarımız eşit değil. Elena ile öpüşmem benim hatamdı, onun değil. Elena'nın hak ettiği kadar sevildiğini hissetmesini istiyorum. Leon sadece azgındı.

Telefonumu cebime koyup odaya giriyorum. "Burada neler oluyor?"

Elena'nın ağlaması dışında, oda çok sessizleşir. İleri adım atıp Elena'nın telefonunu elinden alırım ve fotoğrafları ve mesajları kaydırırım.

"Anlıyorum," diyorum soğuk bir sesle. Leon ve bu diğer genç kadının fotoğraflarına bakmak beni yeniden tiksindiriyor. Keşke Elena'yı bu manzaradan kurtarabilseydim, ama kısa ve keskin bir şok, uzun ve sürüncemeli bir ayrılıktan daha iyidir. "Aynı anda iki kadınla çıkmak utanç verici bir davranış, Leon. Senden hayal kırıklığına uğradım."

"Çıkmıyorduk," diye patlar Leon. "Yani sadece seks miydi? Bu daha mı iyi?" Elena daha da fazla ağlar.

Ona uzanıp kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarılmak istiyorum. Yanaklarındaki her gözyaşını öpmek istiyorum. Ona bu kadar yakın olup da onu teselli edememek işkence gibi.

Oğluma dönüyorum. "Bence annene gitmelisin ve Elena'ya biraz zaman tanımalısın."

Leon, Elena'ya bakar ve onun gitmesini istemediğini söylemesini bekler, ama Elena hala ağlamakta ve yere bakmaktadır.

"Her neyse," diye mırıldanır ve mutfaktan fırlayarak çıkar.

Elena'nın telefonunu ona geri verip bir mendil uzatırım. "Çok üzgünüm Elena. Oğlumdan utanıyorum. Böyle davranılmayı hak etmiyorsun."

Elena mendille yüzünü siler. "Önemli değil. Ben iyiyim." Sonra tekrar hıçkırarak ağlamaya başlar. "Aramızdaki ilişkilerin düzeldiğini sanıyordum."

İki elimi nazikçe omuzlarına koyup başparmaklarımla okşuyorum. Onu kendime çekip göğsüme yaslamamak için tüm irademi kullanıyorum. "Poker oyunumu iptal edeceğim."

"Hayır, lütfen benim için geceni mahvetme."

"Söz veriyorum, mahvetmeyeceksin. Burada kal, konuşalım. Ama önce Leon'la konuşmam lazım."

Eline bir bardak su verip onu oturma odasına götürdüm ve nazikçe kanepeye oturttum. "Rosie yukarıda uyuyor, ama hemen döneceğim. En fazla otuz dakika sürer."

Bardağı avuçlayıp içine bakarak, küçük bir sesle "Tamam" dedi.

Sesindeki çaresizlik, benim kendimi kontrol etmemi engelledi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzünü avuçlarımla kavradım. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Her şeyi yoluna koyacağım."

Ama önce Leon'u onun hayatından tamamen çıkarmam gerekiyor.

On dakika sonra, eski karımın kapısında durmuş, zili çalıyorum.

Rebecca kapıyı açıyor. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyor.

Saçlarını düzeltiyor, yüzünde gülümseme yok. Ben de ona gülümsemiyorum. "Leon'la konuşabilir miyim lütfen?" diyorum.

"Sana da merhaba. Ne hakkında?"

"Leon biliyor."

Rebecca tereddüt ediyor, sonra beni içeri alıyor. "Birkaç dakika önce yukarı koştu. Bir şeye üzölmüş gibiydi."

"Leon," diye bağırırım eve girerken. "Hemen aşağı gel."

Leon yavaşça, somurtarak merdivenlerden iner ve oturma odasında benimle buluşur.

"Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey, baba," der Leon, haksız yere suçlanmış gibi ellerini havaya kaldırarak.

Açıkça söylenen yalanlardan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Elena ile çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra, sınıfından bir kadınla yatmaya başladı ve haftada birkaç öğleden sonrasını, Elena çalışırken, ders çalışması gerekirken onunla geçiriyor.

"Mesajları gördüm. Seninle o kadının birlikte çekilmiş fotoğraflarını. Geçen hafta seni aradığımda, telefonda bir kadın sesi duydum. O kadındı, değil mi? Bana bir daha yalan söyleme, Leon," onun ifadesinden sadece daha fazla mazeret sunacağını anladığımda sert bir şekilde söylüyorum. Sırf şehvetini tatmin etmek için Elena'yı defalarca aldatması kesinlikle affedilemez.

"Şey, ben sadece..." Omuzlarını silkiyor.

Onun söyleyeceklerine pek ilgi duymuyorum. Gerçeği zaten biliyorum ve sadece formalite icabı konuşuyorum ki neden ayrıntıları sormadığımı merak etmesin. Sonunda, hiçbir şey söylemiyor.

"Senden hayal kırıklığına uğradım Leon. Neden yaptın bunu?"

Leon omzumun üzerinden bakarak çenesini sıkıyor. "Elena sadece yarı kız arkadaşımdı. Keşiş gibi yaşamaktan bıkmıştım."

"Eğer böyle hissediyorsan, Elena'dan saygılı bir şekilde ayrılmalıydın, onun arkasından ihanet etmemeliydin. En acı verici yolu seçtin."

"Elena'yı gerçekten seviyordum. Ayrılmak istemedim. O çok güzel ve nazik bir kız."

"Bir kadına böyle davranıp sonra onu gerçekten sevdiğini iddia edemezsin. Şimdi ne yapacaksın, Angie'ye mi geçeceksin?"

Yüzünü buruşturdu. "İğrenç, hayır. O sadece bir yan kız."

Oğlum böyle konuşmayı nereden öğrendi? *Yan kız* kelimesini dikkatsizce kullanmasından nefret ediyorum. Arkadaşlarıyla yaptığı sohbetlerde bu kelimeyi sık sık kullanıyordu. İki kadını birden elde etmekten çok gurur duyuyordu.

Rebecca kapıda belirir ve kapıya yaslanarak, içinde buz ve bir santim kadar berrak sıvı olan bir bardak tutar. Belki sudur. Muhtemelen votkadır.

Onun konuşmamızı dinlediğini biliyorum, bu yüzden ona soruyorum: "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Rebecca tereddüt eder. "Aldatmak korkunç bir davranış, Leon. Ben de hayal kırıklığına uğradım. Kimdi o, bir fahişe mi?"

"Rebecca," diye uyarıcı bir şekilde homurdandım ve o gözlerini devirdi.

"Bazı kadın çok pisliktir, Cullan," diyor mırıldanıyor nefesini içkisini yudumlarken.

"Elena'dan yaptığın şey için özür dile ve sonra onu rahat bırak," diyorum Leon'a.

"Özür dilemek istemiyorum. Asla öğrenmemeliyim. Angie ne düşünüyordu ki?"

"Elena'ya özür dileme nezaketini göster ve sonra onun hayatından uzak dur."

Leon dönüp tek kelime etmeden merdivenlere doğru koşar. "Özür dilemek bedava, Leon," diye bağıır Rebecca arkasından.

"Leon'un yatak odasının kapısı arkasından kapanır. yatağının kapısı arkasında çarptıktan sonra ona "Beni desteklediğin için teşekkür ederim" derim

Gözlerinde hoşnutsuzluk belirir ve ben anında bir şey söylediğime pişman olurum.

"Onun bakış açısını anlıyorum," diye mırıldanır Rebecca. "Sadece yarı bir partnerin olması acı verici. Beni hiç aldatmadın, ama beni hiç sevmedin de."

Rebecca'ya kabul edeceği her şeyimi verdim. İçki içmesine ve çocuklarımıza ilgisizliğine rağmen onu sevmeye çalıştım. Bu sözlere dişimi sıkıyorum, çünkü bu tartışmayı binlerce kez yaptık ve hayatım boyunca bir daha yapmak istemiyorum. Arkanı dönüp kapıya doğru yöneliyorum. Eve, Elena'nın yanına gitmem gerekiyor. Elena'nın yanına gitmem gerekiyor.

Kanepede kıvrılmış yatıyorum ve yanağımın altındaki yastık gözyaşlarımla ıslanmış. Bay Grant beni kanepeye oturtup onu beklememi söylediğinden beri kıpırdamadım. Şoktan dolayı kendimi boş ve hasta hissediyorum. Erkek arkadaşımın başka bir kadının fotoğraflarını kafamdan atamıyorum. Ne zaman başka bir kız arkadaşı, sevgilisi ya da her neyse onu buldu? Ben kendime beş dakika oturmak için bile zaman bulamıyorum.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Leon bu yüzden mi beni aldattı? Çünkü ben çok sıkıcı ve her zaman yorgunum diye mi?

Telefonum titriyor. Leon'dan bir mesaj gelmiş. Oturup yüzümü sildim ve mesajı okudum.

■

Leon: Benim istediğim sensin. Sadece bir hata yaptım.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Hata mı? Bir an için kalbim hafifliyor. Belki de hepsi korkunç bir hatadır. Leon'dan gelen mesajlar telefonumu aydınlatıyor.

■

Leon: O benim için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor.

■

Leon: Mesele şu ki, sen sekse hiç ilgi duymuyormuşsun gibi görünüyordu. Başka biriyle olursam umursamayacağını düşündüm.

■

Leon: Bir hata yaptım, ama bu seni umursamadığım anlamına gelmez.

Leon: Kafam karıştı.

Leon, bir şeylerin işe yarayacağını umarak her türlü mazereti öne sürüyor. Kafan mı karıştı? Kafanın karışık olmasının nasıl bir his olduğunu bilirim ve bu, biriyle yatakta çıplakken mutlu selfieler çekmek değildir. Kafanın karışık olması, bir kilise sırasına diz çöküp, yeterince iyi olmadığın için sonsuza kadar cehennemde yanmayacağını tekrar tekrar dua etmektir. İyi bir kız arkadaş olmaya çalışmak ve sonra erkek arkadaşının babası hakkında sonsuz ateşli rüyalar görmektir. Bir cinayet serisini ve karanlıkta gizli bir öpücünü saklamaktır. Bay Grant'in saldırganlarımı öldürdüğünü ve benim onun bu olaya karıştığını sakladığımı biri öğrenirse, ben de Bay Grant da hapse girebiliriz. Erkek arkadaşımın babası, travma sonrası stres bozukluğu yaşamıyor ve ellerindeki kan için pişmanlık duymuyor gibi görünüyor. Dört kişiyi öldürdüğünü gördüğüm bu adamdan hiç korkmadım. *Bu kafa karıştırıcı.*

Sonraki iki mesaj hızlıca geliyor, sanki Leon sinirlendiği için hızlı yazıyormuş gibi.

Leon: Ve ben de hayal kırıklığına uğramıştım.

Leon: Seni seks için zorlamanın yanlış olduğunu düşündüm.

Leon: Seks için sana baskı yapmamı istemiyordun, değil mi? İhtiyacımız olanı alamamak ikimizi de kızdırıyordu.

Telefon parmaklarımdan yere düştü ve kalbim de onunla birlikte düştü. Bana kızgın mıydı? Ben ona hiç kızmamıştım. Leon'a onunla yatma fikrine giderek daha fazla alıştığımı açıkça belli etmeme rağmen, onun için beklemeye değmediğim açıkça ortadaydı. Kontraseptif yama bunu kanıtlamıştı, değil mi?

O gece bana yaptığı şey felaketle sonuçlanabilirdi, ama o sakinleşti, bana geri döndü ve yavaşça ve sevgiyle yeniden başladı. Bana dokunma ve öpme şekli... İkinci denemesi

ilkinden tamamen farklıydı. Daha sonra, sabırlı ve düşünceli davranarak rahatlama yardımcı olduğu ve beni *çok* iyi hissettirdiği için ne kadar minnettar olduğumu söylemeye çalıştım, ama o kızardı ve ben üç kelime bile söyleyemeden sözümü kesti. Neden benimle o harika anı yeniden yaşamak istemediğini anlamıyorum.

Ne zaman bu Angie ile yatmaya başladı? Ne zaman başladığını bilirsem, belki onun sadakatsizliğine neden olan şeyin ne olduğunu anlayabilirim. İş yerinde çok fazla vardiya aldığım hafta mıydı? Üstümü çıkardığı için ağlayarak kendimi örtmeye başladığımdan hemen sonra mıydı?

Telefonumu alıp cevap veriyorum.

Elena: Onunla kaç kez yattın? Ne zaman başladı?

Leon: Yemin ederim, sadece bir kez oldu.

Yatakta birlikte çekilmiş bir düzine fotoğraf var. Çarşafların rengi değişiyor, Angie'nin iç çamaşırları da öyle. Sinirlenmeye başlıyorum.

Elena: Beni aptal mı sanıyorsun?

Üç nokta belirir ve birkaç dakika boyunca orada kalır. Ya bir deneme yazıyor ya da silip yeniden yazıyor. Sonunda mesaj gelir.

Leon: Bence sen soğuksun.

Leon: Bu konuda birine danışmalısın.

Göğsüm acı ile doluyor. Sözlerindeki suçlama açık. Yeterince iyi değilim. Bu, benim zaten bilmediğim bir şey değil.

Yine hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Birkaç dakika sonra, ön kapının kapandığını duyuyorum, sonra güçlü kollar beni kucaklıyor ve

sıcak bir göğse doğru çekiliyorum. Bay Grant beni kucağına alıyor, saçlarıma yumuşak sözler fısıldıyor ve alnımı nazikçe okşuyor.

"Bu kadar acı çekmene çok üzülüyorum. Çok üzgünüm, Elena. Ben buradayım. Ağla, ağla."

Görünüşe göre ağlamam gerekiyor, çünkü durduramıyorum. Bay Grant'in pazısına sarılıyorum ve beni sıkıca kucaklayan kollarında titriyorum.

"Onu gerçekten çok sevmiş olmalısın," diye mırıldanıyor.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum ve oturuyorum. "Bu acıyı, onu sevdiğim için mi yoksa gerçekten çabaladığım halde yine de yetmediğim için mi duyuyorum, bilmiyorum."

Leon bana oral seks yaptıktan sonra, birlikte bir dönüm noktasına geldiğimizi ummaya başladım. İlk başta hiç iyi gitmiyordu ve Leon benden çok sinirlenerek odadan çıkmak zorunda kaldı. Bir şeyler hissetmeye çalıştım ama kafam karışmıştı ve zevk alamıyordum. Sonra geri geldi ve her şey değişti. Bana dokunuşlarında sıcaklık ve sevgi hissedebiliyordum. Uyluklarıma ve karnıma bastırıldığı öpücükler beni eritti. Ve sonra dili...

Leon ile tahrik olmak benim için her zaman zor olmuştur ve sonunda onunla orgazma ulaşmak benim için büyük bir başarı gibi geldi. Bizim için. Bizimle gurur duydum.

Aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Yatakta birlikte olduğumuz süre boyunca, beni o diğer kadınla karşılaştırıyor olmalıydı. Eksik olduğum tüm yönleri düşündüğümde içim sızlıyor. Eminim Angie, muhteşem oral seks yaparken ve arka arkaya orgazm olurken hiçbir sorun yaşamıyordu.

"İş ve aile yükümlülükleri arasında denge kurmaya çalışırken, hiçbir zaman yeterince iyi olamadığımı hissediyorum. İyi bir insan olmaya çalışmak beni pek eğlenceli bir kız arkadaş yapmadı sanırım."

Bay Grant omuzlarımı tuttu ve bana bakmamı sağladı. "Beni dinle Elena. Senin bir eksikliğin yok. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Beni duyuyor musun?"

Kesinlikle benim hatam gibi geliyor. İyi bir insan olsaydım, hala bir erkek arkadaşım olurdu ve şimdiye kadar annemin kim olduğunu bilirdim.

Kafamda teyzelerimin soğuk seslerini duyabiliyorum, bu yeni gelişme yüzünden beni azarlıyorlar.

Ona oyun alanı gibi davranması için vücudunu verdin ve şimdi yapayalnız mısın? Tabii ki seni terk etti ve arkasını bile dönmedi. Hiçbir erkek fahişeleri sevmez, Elena.

Tıpkı annen kadar iğrenç ve sorumsuz. Gerçek babanın kim olduğu kimsenin bilmediği bir sır. Eminim annen bile bilmiyordur.

Bay Grant'in ısrarcı sesi onların seslerini bastırıyor. "Saygı görmeyi hak ediyorsun. Sen fazlasıyla yeterlisin, Elena." Gözleri, kızarmış yüzlü bir dağınıklık değil, güzel birini izler gibi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü tarıyor. "Olduğun gibi, istediğin her şeyi hak ediyorsun."

Ona bakarken alt dudağım titriyor. Ama ben hiçbir zaman yeterli olmadım. Her zaman yetersiz bulunmuşumdur. Daha önce kimse bana bu kadar güzel şeyler söylememişti.

"Leon beni sıkıcı olduğum için terk etti galiba."

Bay Grant gülümsememek için kendini zor tutuyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Başını sallar. "Üzgünüm. Sana gülmüyorum. Sadece..." Parıldayan gözlerini benimkilere çevirir. "Seninle birlikte yaşadıklarımızdan sonra, kendini nasıl sıkıcı olarak nitelendirebilirsin?"

Cinayetler.

Öpücük.

Hayır, cinayetleri kastediyor. Elbette öyle. "Başım belaya girdiğinde beni kurtaran sendin. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Öyle mi?" Yumruğunu şakağına dayayıp bana baktı, yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme vardı. "O lambayı alıp saldırganın yüzüne vurduğunu hiç düşündün mü? Onlardan birini bıçakladığını düşündün mü? Ben düşündüm. Çok düşündüm."

Bu bilinçli bir karar değildi. Cullan odaya girdiğinde gözlerinde vahşi, öfkeli bir ifade vardı ve ben aniden enerji dolmuştum. İhtiyacım olduğunda beni kurtarmaya gelmişti.

Bay Grant saçımı kulağımın arkasına koydu. "*Sen yeterlisin* dediğimde, seni özel bir kritere göre değerlendirdiğim anlamına gelmez. Bu, sadece kendin olduğun için, nazik, tatlı Elena, sana hayran olduğum anlamına gelir."

Nefesimi tutuyorum. Belki Cullan sadece beni rahatlatmaya çalışıyor, ama bir an için ona inanıyorum. Yeterli olma fikrini o kadar duyarlı bir şekilde dile getiriyor ki, acaba o da aynı şeyden endişe duyuyor mu diye merak ediyorum.

"Sanki bu senin de mücadele ettiğin bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Birisi için yeterli olmak."

Yüzünü buruşturur. "Eski sevgilim beni aldatmadı, ama benim gibi bir erkekten çok hayal kırıklığına uğradığını söyledi."

Elini sıkıca tutuyorum, içimi bir acı kaplıyor. "Bu çok kötü. Çok üzüldüm."

Bay Grant, parmaklarımı saran parmaklarına bakıyor. "Aşıyorum."

Bay Grant'in geçmişi hakkında çok merak ediyorum. Onun hakkında çok az şey biliyorum. "Bana ondan bahsedebilir misiniz?"

Elini ters çevirip avucunu bana doğru çevirerek, nazikçe elimi tuttu. "Ne bilmek istersiniz?"

"Neden aranızdaki ilişki yürümedi?"

Bir an düşündü, başparmağımı parmağıyla okşayarak. "Farklı şeyler istiyorduk. Ben daha fazla çocuk istiyordum, o ise daha fazla özgürlük. Onun yanında gerçek ben olamıyordum, bu yüzden onu yavaş yavaş kendimden uzaklaştırdım ve bu onu incitti."

"Gerçek Cullan Grant kimdir?"

Gülümser ve başparmağının ucuyla avucumu okşar. "Asıl soru da bu, değil mi? Sanırım daha önce hiç tam olarak kendim olamadım, ama şimdi ona yaklaşıyorum gibi hissediyorum."

Nadiren gözlerimi Bay Grant'in üzerinde gezdiririm, çünkü aksi takdirde onun yakışıklı yüzüne durmadan bakakalırım. Onun sıcak ve rahat evinde, kanepesinde birbirimize çok yakın otururken, o benim elimi tutarken, kendime onu içime çekme izni veririm.

Bay Grant ile ilk tanıştığımda, ciddi ve solgun bir görünümü vardı. Sade, soluk renkler giyiyordu. Arka planda kaybolmaya çalışan bir adam havası vardı.

Şimdi ise ışık saçıyor. Daha sık siyah giyiyor, bu çarpıcı renk onun yakışıklı özelliklerini daha da öne çıkarıyor. Dövmelerini saklamaya o kadar dikkat etmiyor ve yeni kazandığı özgüven ve otoriteyle hareket ediyor.

Bay Grant, onu incelediğimi fark etti. "Beni nasıl buluyorsun, Elena?" Adımı söylediğinde içimde sıcak bir ısıltı hissediyorum. "İlk tanıştığımız zamankinden farklısın."

"Öyle miyim?"

"Seni o lokantada ilk gördüğümde, dünya sana artık mutluluk vermiyor gibi görünüyordun. Boşanman çok acı verici olmalı, ama bence bunu atlatıyorsun."

"Belki de öyledir." Yüzümü avuçları arasına alıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Kızıma her zaman bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim, hayatım."

Birbirimizin gözlerine bakarken içimi heyecan kaplıyor. Darlin'. Kamyonetinde beni öpmeden hemen önce bana böyle seslendi. *Benden korkuyor musun, darlin'?* Hala bunun neden olduğunu bilmiyorum, ya da neden bu kadar hoşuma gittiğini. Bay Grant benden yirmi yaş büyük. Kesinlikle benim için çok yaşlı, onu seksi bulmam ya da onunla yatmak istemem için. Hayatlarımız çok farklı. Ben berbat durumdayım, o ise sorumlulukları ve önemli bir işi var. En azından bazı zamanlar benim patronum. Bay Grant'ı romantik veya cinsel bir şekilde düşünmem ne uygun ne de gerçekçi.

Ve yine de.

Bunu kendime itiraf etmekten çok korkuyordum, ama Leon'un babası beni çok etkiliyor. Utangaçlık hissederek, parmaklarımız birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum. Gözlerim yavaşça koluna, omzuna, boğazına ve sonra yüzüne kayıyor. Onun da benim ona baktığım kadar yoğun bir şekilde bana baktığını fark ettiğimde bir sarsıntı hissediyorum.

Elena. Oğlumu gerçekten ne kadar istiyorsun?

Gözlerim dudaklarına kayıyor. Alt dudağı çok dolgun. Hassas görünümlü bir ağız. Onun tarafından öpülmenin ne kadar güzel bir his olduğunu çok net hatırlıyorum.

Hafifçe öne eğildim, aramızdaki mesafeyi biraz kapattım. Gözlerimi kapattım ve ağzımı onun ağzına doğru eğdim.

"Elena..." diye fısıldayarak, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı.

"Evet?" diye nefes nefese fısıldıyorum. İşte burada bana, öpüşmemizi aklımdan çıkaramadığını söyleyecek. Ya da daha iyisi, yüzümü ellerinin arasına alıp beni öpecek. Sonunda tatmin edebileceğimiz çaresizlikle dolu, talepkar bir öpücük.

"Onu kontrol etmeliyim, Elena."

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Uzaklardan gelen tiz bir ses duyuyorum ve bunun, ikimizin telefonundaki bebek monitörü uygulaması aracılığıyla Rosie'nin ağlaması olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Gözlerim birden açılır. Bay Grant, kaşlarının arasında derin bir çizgiyle bana bakıyor.

"Aman Tanrım. Rosie." Nefes nefese oturuyorum. "Çok üzgünüm."

Ayağa kalkar. Yüzündeki kaşlarını çatmış hali, ciddi bir hoşnutsuzluk anlamına geliyor olmalı. "Sorun değil, Elena. Ben giderim."

"Lütfen, ben yapabilirim." Yüzüm kızarıken onun peşinden koşuyorum. Buraya gelmemin tek nedeni Rosie'ye bakmak. Bebeği görmezden gelip seksi babayı öpmeye çalışmak mı? Ben gelmiş geçmiş en kötü bebek bakıcısıyım. Ne yazık ki, Bay Grant benden önce bebek odasına varıyor.

Ağlayan, yüzü kızarmış küçük kızı kucağına alırken, yüzünde çok nazik bir ifade belirir ve ona yatıştırıcı sözler fısıldar. Ben onun yanında durur, parmaklarımı birbirine dolayarak, kendimi işe yaramaz hissederim ama buraya geldiğim için artık onun yanından ayrılamam.

Rosie'nin ağlaması dinince, Bay Grant bana dönüyor. "Sen kanepeye dön, Elena. Bu gece çok kötü bir şok yaşadın."

Erkek arkadaşımın babasını öpmeye çalışırken, bakmakla yükümlü olduğum kızını ihmal ettiğim için yeni bir yıkıma uğradım. Leon'dan ikinci kez ayrılmayı tercih ederim. "Çok üzgünüm, onun ağladığını duyup hemen gelmeliydim."

"Geçirdiğin geceden sonra özür dilenecek bir şey yok. Oğlum adına senden özür dilemesi gereken kişi benim."

Uzaklaşıp sırtımı kapı çerçevesine dayıyorum, Rosie'yi kucağında tutan görüntüsünün ve bunun bana verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Güçlü kollarında bebek varken daha da seksi görünüyor.

Merdivenlere doğru bakıyorum. Bu çılgın düşünceleri kafamdan atamıyorum. "Sizin için rahatsızlık veriyorum. Akşamınızı mahvettiğime göre, eve gitsem iyi olacak. Tabii poker oynamak istemiyorsanız?"

Bay Grant kızını beşiğe geri koyar ve büyük elleriyle onu kucaklar. Babasının kollarının rahatlığı sayesinde, küçük kız gözlerini kapatır ve tekrar uykuya dalar. Babası nazikçe

bebeği battaniyeyle örter ve bana döner. "Seni eve bırakırdım ama Rosie uyuyor. Burada kal ve misafir odasında uyu. Ona ben bakarım. Zaten şu anda poker oynayacak havamda değilim."

Hayal gücüm mü, yoksa gözleri bir anlığına ağzıma mı kaydı?

Acı veren bir utanç dalgası hissediyorum. Elbette Bay Grant ağzıma bakmıyor. Hızla arkanı dönüp kapıya doğru yöneliyorum. "Gideceğim. Eve gitmek istiyorum."

Elini uzatıp bileğimi tuttu. "Elena. Kalmak istemiyorsan, sana bir araba çağırırım. Geceleri tek başına dışarıda dolaşman güvenli değil."

Sessizce başımı sallıyorum.

Beş dakika sonra bir araba yanaşır. Ona veda ederken gözlerine bakamıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sefil hissetmemiştim.

"ALIN. Normalde ödediğimin iki katı."

Astrid teyze, Frieda teyze ve ben, eskiden evim dediğim evin mutfak masasında oturuyoruz. Astrid teyze, verdiğim zarftan her zamanki buruşuk banknotlar yerine yeni basılmış banknotlar çıkarıyor ve ben onun parayı sayışını izlerken kanımın kaydadığını hissediyorum.

Leon'un beni aldattığını öğreneli üç gün oldu. Lokantada kendimi tutuyorum ama erkek arkadaşımdan, eski erkek arkadaşımdan haber almadım ve kendimi bir tür belirsizlik içinde hissediyorum. Sanki ayrılmışız gibi hissediyorum ama o bana soğuk olduğunu söylediğinden beri aramızda hiçbir şey konuşulmadı.

Bay Grant'ı öpmeye çalıştığımdan beri görmedim. Beni iki kez aradı, ama onunla konuşacak cesareti bulamadım. Gözlerimi kapatıp, adeta dudaklarını yalvarırcasına beklediğim o anı her hatırladığımda, alev alıp yok olmak istiyorum. Leon beni istemedi çünkü ona yetmiyordum. Bay Grant da onu öpmeye çalıştığım için benden tiksindiğine eminim. Hem babamı hem de oğlunu kendime attım. Kim böyle bir şey yapar ki?

. Kim böyle bir şey *yapar* ki? Cildim rahatsız edici bir şekilde ısınır ve koltuğumda kıpırdanırım.

Cullan'ın beni kovmak için aradığını sanıyorum. Rosie'yi bir daha göremeyeceğimi düşününce boğazım ağrıyor. Ona bağlanmaya başlamıştım ve sanırım o da beni seviyordu. Bir bebek bakıcısı olarak bağlanmamalıydın, ama o çok sevimliydi. O kadar çok seviliyor ki, ben de o sevgiye kapılıp onu sevmekten kendimi alamıyorum.

Astrid teyze bana sert ve şüpheli bir bakışla bakıyor. "Elena, bu parayı nereden buldun?"

Böyle olumsuz bir tepki beklemiyordum.

"Çalışarak," diyorum, kendime güvenim kayboluyor. Çift ödeme yapıldığından memnun olacaklarını sanmıştım. Bir kez olsun bana gülümseyip benimle gurur duyduklarını söyleyeceklerini sanmıştım.

Frieda teyze çayından bir yudum alır. "Yeni ayakkabılar. Fark ettin mi, Astrid?"

"Oh, fark ettim," diye cevapladı Astrid teyze, sanki kötü bir şey tartışıyorlarmış gibi karanlık bir ses tonuyla.

"İyi maaşlı ikinci bir işte çalışıyorum. İyi maaşlı," diye düzeltiyorum. Bay Grant'tan bir daha iş alabileceğimi sanmıyorum. Dün iş için yeni spor ayakkabı aldım. Markalı değil. Ucuz ama rahat.

"Öyle mi?" Astrid teyze sesinde bir keskinlikle sorar. Parayı elinde sallayarak gösterir. "Bu miktarı ödemek senin için kolay mı?"

"Şey, bu hafta öyleydi," diye cevap veriyorum, bunun bir tuzak olduğunu düşünerek. "Ama bilmiyorum, ben..."

"O zaman gelecek hafta iki katına çıkarabilirsin," diyor Astrid teyze. "Bir kez iki katına çıkardıysan, bir kez daha iki katına çıkarabilirsin."

"Ne?" diye hayretle öne doğru eğildim. "Neden?"

Frieda teyzenin gözleri, kız kardeşinin talebinden etkilenmiş gibi parıldıyor.

"Parayı saklarsan sadece boşa harcarsın," diyor Frieda teyze.

"Evet, bu senin için bu kadar *kolaysa* bize iki katı ödeyebilirsin," diye ekler Astrid teyze.

"Ama kalan parayı bankaya yatırıyorum. Neredeyse 21 yaşındayım ve hiç birikimim yok." Yaşamın önemli aşamalarında akranlarımdan çok geride kaldığım

son birkaç gündür daha da güçlendi. Leon'un hayatımdaki varlığı bu korkularımın çoğunu gizliyordu çünkü en azından bir erkek arkadaşım olduğunu söyleyebiliyordum kendime.

Frieda teyze öne doğru eğildi. "Yani annenle tanışmak istemiyorsun? Öyle mi diyorsun?"

Yüzüme tokat atmış gibi hissediyorum.

Masada yanımda, Fenton'da saldırgana karşı kullandığım lambanın şeklini alan bir porselen vazo var. Onu alıp teyzelerimin açgözlü kafalarına vurmaya hayal ediyorum. Keşke şiddet bu sorunu da çözebilseydi.

Onlar benim tembelliğimi, nankörlüğümü ve sorumsuzluğumu azarlarken, ben donuk gri çayımı izliyorum. Söz verdiğim gibi iffetli olup olmadığımı sorup duruyorlar ve yüzüm kızarak beni ele veriyor.

Astrid teyze ve Frieda teyze skandal bir bakışlaşıp başlarını sallıyorlar, ama gözleri sanki beni iğrenç ve ahlaksız bulmaktan zevk alıyormuş gibi parlak ve geniş.

Onların evinden, mutsuzluk ve kendinden nefret duygusuyla yüklü bir şekilde ayrılıyorum. Her gün, onların acımasız ve cimri sevgisini hak etmediğimi kanıtlamak için bir fırsat, ama her gün başarısız oluyorum.

Eve geldiğimde doğruca yatağa gitmek istiyorum, ama asansörden çıktığımda ayaklarım ıslak halıda çamurlu sesler çıkarıyor. Dairemin kapısının altından su akıyor ve koridoru dolduruyor. Bir an bu anlaşılmaz manzaraya bakıyorum, sonra anahtarımı çıkarıp kapımı açıyorum.

Su ayaklarımın üzerine akıyor.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldayarak sırlıklam daireme giriyorum. Lavabonun altından su fışkırıyor. Suyun basıncı dolap kapaklarını açmış. Kırık bir boru görüyorum ve suyu durdurmaya çalışırken sırlıklam oluyorum.

Koridora geri dönüp ev sahibimi ve ardından Alexandra'yı arıyorum. İki numarayı da tekrar tekrar arıyorum, ikisi arasında gidip geliyorum, ama ikisi de cevap vermiyor. Bu arada, koridordaki su baskını daha da kötüleşiyor. Aşağıdaki dairelerdeki insanların tavanlarından su damladığını, hatta fışkırdığını tahmin edebiliyorum.

Bir süre ileri geri yürüyüp sonra Alexandra'yı tekrar arıyorum.
Telefonu kapatır kapatmaz, telefonum çalıyor ve kimin aradığına
bakmadan cevap veriyorum. "Alexandra, buna inanmayacaksın." Arayan
değil Alexandra'nın ses duyduğum duyduğum
içinde kulak kulak ama a derin,
erkeksi olan.
"Elena? Ben Cullan."

Elena'nın sesindeki gerginliği duyunca kaşlarını çattım. "Her şey yolunda mı?" "Pek sayılmaz, Bay Grant." Sesi titriyordu. "Aramalarınıza

"

Elena'yı iki kez aradım ama cevap vermedi. İki kez.

Sadece meşgul olmadığını bildiğim zaman arıyorum. Telefonundaki casus yazılım sayesinde programını biliyorum ve gönderdiği her e-postayı, kısa mesajı, uygulama etkileşimini ve tarayıcı aramasını elimizde tutuyorum. Dün gece *Bridgerton'ın*  bölümünü izlediğini biliyorum. Adet döneminin ne zaman başlayacağını biliyorum. Onun hakkında her şeyi biliyorum, ama ona sahip değilim.

İşleri kendi ellerime almak zorunda kaldım.

Garajımda, kamyonetimin kasasına bir aleti geri koyuyordum. Telefonumdaki takip cihazı çaldı ve Elena'nın eve vardığını bildirdi, ben de onu tekrar aramayı deneyeyim dedim. "Ne oldu?"

"Tam emin değilim. Eve yeni geldim ve dairem su basmış."

Dairenin kirası, ahlaksız bir ev sahibi tarafından saçma sapan bir şekilde artırılmıştı. Elena orada ne güvende ne de mutluydu.

"Oh, hayır. Bu çok kötü," dedim, elimdeki İngiliz anahtarını hayranlıkla inceleyerek. "Nasıl olmuş acaba?"

"Ev sahibim telefonuna cevap vermiyor, oda arkadaşım da yle. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kamyonetin kasasını kapatıp kilitliyorum. "Oraya geliyorum. Elektrik tesisatı, su tesisatından daha iyi anlarım ama ne yapabileceğime bir bakayım.

En azından ev sahibin gelene kadar güvenli olduğunu garanti edebilirim." "Bay Grant, meşgulsünüz. Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Daireye girme. Elektrik çarpabilir." O benimle tartışmaya başlamadan telefonu kapatıyorum.

Elena elektrik çarpmasına maruz kalmayacak. Lavabonun altındaki boruyu gevşetmeden önce daireesindeki sigortayı attım, ama yine de ıslak zeminde kayıp düşebilir.

Alet kutumu taşıyarak asansörden çıktığımda, Elena koridorda bekliyor, güzel yüzü gergin ve endişeli.

Ona yaklaşip ellerimi omuzlarına koydum. "Merak etme. Her şey yoluna girecek."

Bugün montaj işi yapıyordum, bu yüzden Henley tişörtün üzerine bir gömlek giydim, kot pantolon ve çelik burunlu botlarımı giydim. Hava sıcak olduğu için kollarımı dirseklerimin ötesine kadar sıvadım ve üzerimde hafif bir talaş kokusu var.

O başını salladı ve ben içeri girdim. Valften dairesinin suyunu kapatmak sadece bir dakika sürdü. Lavabonun altından fışkıran su yavaş yavaş azaldı ve sonra durdu. Duvarlardan damlayan suyu izleyerek yavaşça etrafa baktım. Islak kanepeler ve suyla dolu halı.

Koridora geri dönüp alet çantamı yere bırakıyorum.

"Kırık bir boruydu," diyorum Elena'ya. "İzolasyon vanasını buldum ve suyu kapattım. Bir tesisatçı boruyu tamir edebilir." Dudaklarımı sıkıştırıp kaşlarımı çatıyorum.

"Teşekkürler, Bay Grant. Sorun ne?"

"Üzgünüm Elena. Her yer su içinde. Su, oturma odasının her yerine sıçramış. Yatak odalarındaki halılar sıırılsıklam. Bir süre kimse burada yaşayamayacak galiba."

Elena yıkılmış görünüyor ve ben onu teselli etmek için omzuna elimi koyuyorum. Bir şey söylemek üzereyken asansör kapısı açılıyor ve Elena'nın oda arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın, Alexandra, dairenin kapısına gidip yüzünü buruşturuyor.

"Hay aksi." Elena'ya döner. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Elena çaresizce. "Şu anda burada yaşayamayız. Her şey sıırılsıklam."

"Ne berbat bir yer. Annemin evine gideceğim, beni deli etse de." Elena'ya özür dilercesine bakar. "Üzgünüm, keşke sana da yer olsaydı."

Elena alnını ovuşturur. "Sorun değil. Bir çaresini bulurum." "Elena benimle kalacak," derim Alexandra'ya.

Gözümün ucuyla Elena'nın başını kaldırdığını görüyorum. Alexandra bana "*Sen de kimsin?*" der gibi bakıyor.

Ona gülümserim. "Ben Leon'un babasıyım."

Genç kadın neşelenir. "Oh! Harika. O zaman her şey halloldu, Elena. Birkaç gün sonra görüşürüz." Daireden birkaç eşya aldıktan sonra asansörü çağırır ve bize el sallayarak veda eder.

Islak halı Elena'nın ayakkabılarının etrafında şapır şapır sesler çıkarıyor. "Beni evinize davet etmek zorunda değilsiniz Bay Grant. Leon ile aranızda sorun çıkarmak istemem. İki teyzem var. Onlara gidebilirim."

Anladığım kadarıyla Elena ve "teyzeleri" pek yakın değiller. Aralarında hiçbir e-posta veya mesaj bulamadım. Telefonunda doğum günü veya Noel fotoğrafları yok. Onlar dünyadaki en sevgi dolu teyzeler olsalar bile, bunu onu benden uzaklaştırırken izlemek için yapmadım.

"Senden sorumlu hissediyorum, Elena. Leon annesinin yanında kalıyor. Benimle eve geleceksin, Rosie sana sarılacak ve ben bize akşam yemeği hazırlayacağım. Yarın senin için her şeyi halledebiliriz."

"Bana karşı çok naziksiniz, Bay Grant." Bunu, insanların yaptığı gibi, "*oh, çok naziksiniz*" diye küstahça söylemiyor. Bunu içtenlikle söylüyor. Ben çok nazik davranıyorum ve o bunu hak etmediğini düşünüyor.

"Sen söz konusu olduğunda fazla nazik diye bir şey yoktur," diyorum kararlı bir şekilde. "İçeride senin için alabileceğim önemli bir şey var mı? Giysi, tuvalet malzemeleri."

"Hâlâ sizin evinizde bazı eşyalarım var. Birkaç gün idare ederim."

"O zaman gidelim."

Elena daireyi kilitler. Asansörde, elini tutar ve soğuk parmaklarını rahatlatıcı bir şekilde sıkarım. Bir an için birleşen parmaklarımıza bakar ve sonra tereddütle bana gülümser.

"Teşekkür ederim, Bay Grant."

"Önemli değil. Bana teyzelerinden bahset. Daha önce aileden hiç bahsettiğini duymadım."

"Karmaşık bir durum. Çok yakın değiliz. Gerçek bir ailem yok. Gerçekten ait olduğum bir yer yok."

Bunu bana itiraf ederken gözlerindeki hüznün, kalbimi parçalıyor.

Elena'nın iyi bir şekilde dinlenebilmesi için bebek monitörü uygulamasına erişimini kapatıyorum. Geceleyin Rosie ile uyanırken, onu sakinleştirip tekrar uyuturken, telefonumdan güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ediyorum. Elena derin bir uykuda.

Sabah altıdan biraz sonra, huysuz bir çocukla bebek odasında, Elena kapıda bornozuyla belirir. "Günaydın, Bay Grant."

"Günaydın, Elena." Ağlayan çocuğu kucağımda, stresli bir bekar babanın tipik haliyle odada bir aşağı bir yukarı yürüyordum. "Buna inanmayacaksın. Dadım az önce istifa etti. Hiç haber vermeden, üstelik bu hafta programım çok yoğun."

"Bayan Kerr mi? Ama o çok güvenilir birine benziyordu."

"Biliyorum. Zamanlama daha kötü olamazdı. Müşterilerimden birinin evine dün hırsız girmiş ve hırsızlar, eski kocası onu öldürmekle tehdit ettikten sonra geçen yaz kurduğum sistemi parçalamışlar. Sistem tamamen kullanılamaz hale gelmiş ve müşterim, çalışan bir güvenlik sistemi olmadan evinde kalmaktan çok korkuyor. Bu sabah önce ona gidebilmek için her şeyi ayarladım, ama şimdi onu arayıp gidemeyeceğimi söylemek zorundayım."

Elena üzgün görünüyor. "İptal etme. O zavallı kadının yardımına ihtiyacı var. Bugün Rosie'ye ben bakarım. Bana güveniyorsan tabii."

"Sana güvenmek mi? Elena, elbette güveniyorum, ve bu gece müvekkilimin rahat uyuyabilmesinin sebebi sensin. Ama burada olmandan faydalanıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu yapamam. Muhtemelen bugün çalışıyorsun."

Bugün ve yarın çalışmıyor. Bu planı mükemmel bir şekilde hazırladım.

"Bugün izin günüm. O kadına kendini güvende hissettirmeni istiyorum. Bu senin en iyi yaptığın şey, Bay Grant."

Elena'nın yanağına dokunuyorum. "Sen tanıdığım en nazik insansın, Elena."

Kafasını salladı. "Kızını bana emanet ettiğin için mutluyum."

Kızımın başına bir öpücük kondurup, başparmağımın ucuyla gözyaşlarını sildim. "Neden güvenmeyeyim ki?"

"Birçok nedeni var sanırım." Nefesi kesilmiş ve temkinli, gözleri yere düşmüş.

Bir nedeni var ve ben bunun ne olduğunu biliyorum. Çünkü o bana öpücük için kendini sundu ve ben bunu kabul etmedim. Şimdi benim onu utanç verici, kaotik, sürtük olarak gördüğümünden endişeleniyor. Ben o anı çok değerli buluyorum ama o bu yüzden kendini paramparça ediyor.

"Elena, şu anda kızımın yanında güvendiğim tek kişi sensin. Bugün çalışırken Rosie'nin yanında olacağını bilmek benim için ne kadar önemli, anlatamam."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor, yüzünde umut ışığı parlıyor.

Geçen gece, onun tatlı tatlı istediği öpücüğü ona vermekten başka bir şey istemiyordum, ama doğru zaman değildi. Erkek arkadaşının onu aldattığını öğrendikten bir saat sonra erkek arkadaşının babasını öpmek mi? Daha sonra bunu bir hata olarak görmezden gelirdi ve bu onu benden daha da uzaklaştırırdı.

Elena'yı bir dahaki sefere öptüğümde, her şey mükemmel olacak. Kafası karışmayacak. Sadece teslim olacak.

"Layna bugün sana bakacak," diye ağlamayı kesip tişörtümün yakasına tutunan Rosie'ye söylüyorum.

"Lay-na," diye tekrarlar Rosie. Sonra gülümser ve mutlu bir şekilde "Lay-na, Lay-na, Layna" diye tekrarlar.

Elena gülümser, güzel ve samimi bir gülümsemeyle. Elena ile kızım arasındaki sevgiyi çok seviyorum.

"Doğru, bebeğim. Heyecanlı mısınız?" Rosie'nin buklelerine öpücük kondurup Elena'ya gülümsüyorum. Babacık çok heyecanlı. Babacık Elena'yı neredeyse anladı.

onun istediği yerde. Sadece birkaç parça daha yerine oturması gerekiyor, sonra o tamamen benim olacak.

Elena ve Leon'u ayırmak kolaydı. Onu benim evime taşınmak basit bir işti. Onu lokantadaki işinden kovmak ve tamamen bana bağımlı hale getirmek mi? Daha zorlu bir proje.

Archer Dermott'un bilgisayar kayıtlarına erişip telefon görüşmelerini dinledikten sonra, işin pratik kısmı oldukça kolay. Zor olan, Elena'nın bir hafta içinde hayatının her yönünün neden birdenbire altüst olduğunu sorgulamasına neden olmayacak şekilde planı uygulamak. Arkada ipleri çeken biri olup olmadığını merak etmesini istemiyorum.

Pazartesi ve Salı günleri Rosie'ye bakıyor, ben de ona zamanı için ödeme yapıyorum ve onu övgü ve minnetle yağmurluyorum. Onun yanaklarının zevkten pembeye dönmesini görmek kanımı kaynatıyor. Onun ensesini tutup kendime çekip öpmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Çarşamba günü geç saatlerde Elena lokantaya gider, ben de evden çalışırım. O çıkmadan önce, yeni dadıların başvurularını incelemem gerektiğini söylerim.

O öğleden sonra, Elena çantasını tezgahın üzerine sertçe bırakır, yüzünde şok olmuş bir ifade vardır. Vardiyası akşam dokuzda bitmesi gerekirken, saat daha beştir.

"Erken geldin," diyorum Rosie için havuç ve elma parçalarını doğrayarak. Kızım mama sandalyesinde oturmuş, parmaklarıyla tereyağlı makarna yiyor.

"Patronum az önce tutuklandı," diyor Elena, sesi inanamama duygusuyla dolu.

Kesmeyi bırakıp ona bakıyorum. "Şaka yapıyorsun. Neden?"

"Görünüşe göre bir çete orayı para aklamak için kullanıyormuş ve hatta patronun ofisindeki kasada uyuşturucu bile bulmuşlar. İnanabiliyor musun?"

"Şok oldum."

Elena saçlarını elleriyle tarıyor ve bir saat önce öğleden sonra sakin saatlerde restorana akın eden polisleri anlatarak odada bir aşığı bir yukarı yürüyor.

Rosie'nin önüne havuç ve elma parçaları koydum. Tereyağı parmaklarıyla bir havuç parçası aldı ve bana gülümsedi. Elena arkasını döndüğünde, kızına sanki benim suç ortağımış gibi göz kırptım.

Bugün erken saatlerde Rosie'ye Elena'nın yeni dadısı ve babasının yeni eşi olmasını isteyip istemediğini sordum ve o bu fikre çok hevesli göründü. Belki de sadece bloklarıyla oynamaktan heyecanlanmıştı, ama ben bunun gerçekten güzel, sevgi dolu bir anne ve oynamak için birkaç yeni kardeş sahibi olma ihtimalinden kaynaklandığını düşünmek istiyorum.

"Ve şimdi restoran kapandı," diye bitiriyor Elena. "Tekrar açılıp açılmayacağı belli değil. Son zamanlarda olanlara inanamıyorum. Bütün bu felaketlere yetişemiyorum."

Düşünüyormuş gibi yapıp ellerimi havluyla siliyorum. "Biliyor musun Elena, bugün dadı başvurularına baktım ve şunu söylemeliyim ki, bu insanları kızımın yanına yaklaştırmazdım. Deneyimleri çok az ve referanslarına baktığımda çoğunun sahte veya abartılı olduğunu gördüm." Tezgâhın etrafından Elena'ya doğru yaklaşıyorum. "Rosie bu öğleden sonra sürekli seni sordu."

"Lay-na," kızım havuç çubuğunu çiğneyerek tekrarlar. Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Kızım rolünü o kadar iyi oynuyor ki, ücretli bir oyuncu olabilir, ama o da benim kadar Elena'yı çok seviyor.

Şaşkın bir ifadeyle Elena kızımdan bana bakıyor. "Ne demek istiyorsunuz Bay Grant?"

"Rosie'nin dadısı olur musunuz diye soruyorum. Burada yaşayıp ona bakarsınız bakın."

"*Burada yaşamak mı?* Rosie'nin dadısı olmak mı?" İnanamıyormuş gibi geliyor.

"Mantıklı, değil mi? Bir işe ve kalacak bir yere ihtiyacınız var.

Canlı. Güvenebileceğim bir dadıya çok ihtiyacım var. Doğru geliyor.

"Ama Leon burada yaşıyor. Muhtemelen ondan birkaç gün uzak durmasını istemiştir, bu çok nazik bir davranış, ama sonsuza kadar uzak duramaz ve ben kesinlikle onunla yaşayamam."

"Leon, kendine bir ev bulana kadar şimdilik annesinin yanında kalmaya karar verdi."

"Şey, deneyimim var mı bilmiyorum..."

Kızım yine kendinden şüphe ediyor. Onun özgüvenini bu kadar zedeleyen kim olduğunu bilmeyi isterdim. "İki haftalık deneme süresi nasıl olur? Eğer işe yaramadığını düşünürsen, o zamana kadar dairenize taşınmış olursunuz. Tam zamanlı bir dadıya ödediğim ücret makul bence." Ona aylık ücreti söylüyorum.

Kafasını sallar. "Bu çok fazla."

"Ben Bayan Kerr'e bu kadar ödüyordum." Bayan Kerr'i kovduğumda, ona hizmetleri için çok teşekkür ettiğim, mükemmel bir referans verdiğim ve altı aylık tazminat ödediğim nazik bir e-posta gönderdim. Aniden ona neden ihtiyacım kalmadığını anlamamış olmalı, ama o iyi bir dadı ve başka bir iş bulacaktır. "Ara sıra poker oynamaya çıktığım gecelerde maaşını artıracam, ama bunun dışında Rosie için geceleri kalkan ben olacağım. Senin 24 saat çalışmanı beklemiyorum."

Elena'nın zihninin hızla çalıştığını görebiliyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Eski erkek arkadaşının babasının yanında kalıcı dadı olacak. Onun için dört adamı öldüren bir adam. Onu öpen bir adam. Kabul etmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor.

Ben evet demezdim. Bu açıkça bir tuzak, ama onun güzel kafesinin kapısının kapanmakta olduğunu fark etmemesini umuyorum.

Oynamam gereken bir kartım daha var. Kupa asım. Üç gece önce, onu istediğim şeyi yapmaya ikna etmek için tam olarak duyması gereken şeyi söyledi.

Gerçek bir ailem yok. Gerçekten ait olduğum bir yer yok.

Parmağımı çenesinin altına koyup başını kaldırdım ve gözlerinin içine derinlemesine baktım. En derin, en yumuşak ve rahatlatıcı sesimle, "Sana güveniyorum Elena. Akıllı, sorumluluk sahibi, koruyucu ve sevgi dolusun. Kızımı bakması için isteyebileceğim en iyi kişisin. Aslında..." Ona gülümsedim. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, sen benim ailem gibisin."

Elena'nın gözleri buğulanır. Bu fırtınada onun sığınağı olacağım ve etrafına dört güvenli duvar örteceğim.

Ağlamak üzere olduğunu gizlemeye çalışarak, hızla gözlerini kırptırır ve "Teşekkür ederim, Bay Grant. Rosie'nin dadısı olmak isterim" der.

Gece karanlık, ben arabamda baştan aşağı siyah giyinmiş oturuyorum. Rosie ve Elena'yı son bir kez kontrol ediyorum. Rosie parmağını emiyor, derin uykuda. Elena televizyon izlerken kanepede uyuyakalmış.

Onun güzel yüzüne yavaşça yakınlaşıyorum. Ben dışarıda ellerimi kana bulurken, Elena'nın evimde bu kadar tatlı bir şekilde saklanması ne büyük bir zevk. Benim tatlı kızım zor zamanlar geçiriyor, ama ben onun için her şeyi düzeltiyorum.

Bu gece kimi öldüreceğimi çoktan seçtim. Hepsi normal görünümlü, ama kalpleri kapkara olan üç kişi. Yıllar boyunca, evsizlere kalacak yer veren, onlara hayat sigortası yaptıran ve sonra da onları öldüren bir aile hakkında söylentiler duydum. Polisin hiçbir şey yapmaması şaşırtıcı değil, çünkü bu şehirde devriye gezen polislerin evsizleri tekmelemek için özel çaba sarf ettiklerini gördüm. Bu soğuk kalpli ve açgözlü ailenin kimliği hep aklımın bir köşesindeydi ve sonunda kim olduklarını öğrendim.

Mülkü inceledim. Bu bir ev baskını. Herkes yataklarında, benim orada olduğumu fark etmeden ölecek. Bu seferki daha zorlu bir iş ve parmaklıklar ardında hayatımı sonlandırmak istemiyorsam akıllı davranmalıyım. İnsanları istediğim şekilde öldürmek dikkatleri üzerime çekecektir.

Temiz, iz bırakmayan yeraltı dünyası infazları değil.

Acımasız.

Kanlı.

Şiddetli.

Torpedo gözüne uzanıp, öğleden sonra üzerinde çalıştığım bir şeyi çıkardım. Göz delikleri olan, tüm yüzü kaplayan kalıplanmış bir maske. Beyazdı, ama parlak kırmızıya boyadım.

Kan kırmızısı.

Maskenin yanağını okşarken
gülümsüyorum. Kırmızı rengi her
zaman sevmişimdir.

ÜÇ SAAT SONRA, garajda siyah giysilerimi çıkarıp bir sandığa kilitliyorum. Kurumuş kan nedeniyle sertleşmişler, evde yalnız kaldığımda yakmam gerekecek.

"Poker oyununa" gitmek için evden çıktığım kıyafetleri giydim ve alt kattaki banyoda aynada kendime baktım. Yüzümde ve saçımda kan yoktu.

Aynada kendi bakışlarımla karşılaşıyorum ve gülümsüyorum. Umarım öldürmek her zaman bu kadar iyi hissettirir. Mutfağa doğru ilerlerken, gecenin olaylarını yeniden yaşarken adrenalın damarlarımdan akıyor. Üç cinayet, sessiz ve ölümcül. Kurbanların garajında bir çekiç buldum ve kafalarına şiddetli darbeler vurarak onları etkisiz hale getirdim. Boyunlarına bağladığım iplerle işimi bitirdim. Boğmak için içgüdüsel olarak bir boğma düğümü kullandım, bağlaması kolay ve çözmesi zor bir düğüm, bu yüzden tekrar kullandım. Cinayetler arasında bir bağlantı olmasını ve polisin benim yaptığımı bilmesini istiyorum.

Mutfağa girdiğimde, birden durdum.

Elena mutfak adasının diğer tarafında duruyor, dudaklarından bir bardağı indirip bir yudum su içiyor. Eve girdiğimde ışıkları açmadım, o da aşağı indiğinde açmadı. Sabahlığı bağlanmamış ve küçük beyaz kaşkorse içinden meme uçları görünüyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz.

Elena dudaklarının köşesinden bir damla suyu yalar ve sonra alt dudağını dişlerinin arasından geçirir. Bakışları göğsüme düşer. Ön kollarım. Gözlerinde ince bir davet vardır. Elimi tezgahın üzerine koyarım ve parmaklarım mermerin üzerinde kayarken mutfak adasının etrafında yavaşça ona doğru yürürüm. Gözlerime bakabilmek için başını geriye doğru eğiyor. O çıplak ayakla, ben ise botlarla, onun üzerinde yükseliyorum.

Onu boğazından tutup öpmek için içimdeki dürtü neredeyse dayanılmaz. O da benim bunu yapmak istediğimi hissediyor. Mavi gözlerindeki ışıltıdan, benim bunu yapmamı umduğunu anlayabiliyorum.

İşler böyle gitmemeliydi. Onu birkaç hafta boyunca yavaşça ve tatlı bir şekilde baştan çıkarmayı planlamıştım, ta ki bana geri dönülmez bir şekilde aşık olana kadar. Üç kişiyi öldürdükten sonra gelip onu yakalayıp öpmek değil.

Kanımda şiddet dolaşıyor ve onu şimdi öpersem kendimi kontrol edemeyeceğim. Ama ondan uzaklaşamam da.

"Bana öyle bakmamalısın Elena," diye homurdandım.

"Nasıl?" Sözleri masum, ama gözleri arzu dolu.

"Beni istiyormuşsun gibi. Şu anda sana dokunmam çok kötü bir fikir."

Gözlerinde parlak, enerjik bir bakış belirir. Bu kız beni benim onu istediğim kadar istiyor. Elini uzatır ve orta parmağını yavaşça göğsümde gezdirir. Arzu içimi kaplar, dokunuşu vücudumda aşağı doğru inerken kanım doğrudan penisime hücum eder.

Parmakları kotumun belindeki düğmeye ulaştığında, bileğini sıkıca tutar ve yüzüne bağırırım, "Git odana kilitlen, çünkü seni başka bir yerde bulursam, kendimi durduramayacağım."

Yine de benden uzaklaşmıyor, ancak gözlerindeki ilginin bir kısmı cesarete dönüşüyor. Diğer eli bana doğru uzanıyor.

Yüzümü ona doğru uzatıp, "*Koş* dedim" diye homurdanıyorum.

Elena nefesini tutuyor. Merdivenlere doğru koşarken, sabahlığı omuzlarından kayıyor ve yere düşüyor. Onu, tek bir keskin hareketle vücudundan koparabileceğim o küçük şort ve kaşkorseyle benden kaçarken izliyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Bir kurt, avının kaçtığını gördüğünde böyle hissediyor olmalı. Göğsümde, onu kovalamamı söyleyen karşı konulmaz bir çekim var. Dudaklarını, arzunun çılgınlıklarını ve sonunda bekaretini ele geçirmemi söylüyor.

Tezgahın kenarını sıkıca tutarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ya beni peşinden koşturmak istiyorsa?

Kendimi kontrol edemiyorum ve peşinden koşuyorum. Yatak odasının kapısı aralık ve ben onu açıyorum. Oda boş. Yatağın altında saklanmıyor. Banyoda korkmuş bir şekilde saklanmıyor. Onun eşyalarına bakıyorum, hayal kırıklığıyla yumruklarımı sıkıyorum.

Ya benim odama kaçtıysa?

Yatak odasından fırlayıp koridordan koşarak kendi odama giriyorum. O da boş olduğunu görünce hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor.

Dönüp baktığımda Elena'nın sırtını duvara dayamış, korku ve arzu karışımı bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Pencereden içeri giren ay ışığı vücudunu soluk beyaz bir renge boyuyor ve gözlerini gümüş rengine çeviriyor.

"Senden benden kaçmanı söyledim, ama sen doğruca yatak odama mı gittin?"

O, bebek gibi büyük ve parlak gözleriyle başını sallar. Benim bir sonraki hamlemi görmek için sabırsızlanıyor.

"Bana öyle bakma," diye uyarıyorum, ona yaklaşıarak.

"Neden?" diye fısıldadı. "Sen bana hep böyle bakıyorsun. Fark etmediğimi sanıyorsun, ama ediyorum."

Onu kapıya sıkıştırıyorum, iki elimle başının iki yanını tutuyorum, vücudum onunkinden sadece birkaç santim uzakta. Dudakları benimkilere bu kadar yakın olması işkence gibi. "Ne gibi?"

"Beni isteyip istemediğimi merak ediyormuşsun gibi. Seni tanıdığım andan beri seni istiyorum ve aksini iddia etmekten yoruldum."

Yavaşça inledim.

O benim kim olduğumu ve ne yaptığımı umursamıyor. O benim ona dokunmamı istiyor. Parmağımı yavaşça karnından göğüslerinin arasına doğru kaydırıyorum. Boğazına ulaştığımda, elimi boğazına doluyorum. Ne kadar narin bir boğaz, nabızı parmaklarımın altında bir kuş gibi çarpıyor. Damarlarında akan tüm o kan, arzu ve ihtiyaçla dolu. Başını geriye eğiyor, dudaklarını bana sunuyor. Parmaklarımla boğazını sıkıdığımda, boğazında kesilen nefesini duymama izin veriyor.

Bir katilden öpücük dileniyor.

"Ben iyi bir adam değilim,

Elena."

"Umurumda değil."

Bu gece üç kişinin canını aldım. Hâlâ kanın kokusunu alabiliyorum. Kemiklerin çıtırtısını hissedebiliyorum. Parmaklarımdaki bağların yanığını hissedebiliyorum. Bu eller onun vücuduna dokunmamalı, ama kendimi durduramıyorum.

Elena'nın ipeksi kaşkorseyi omuzlarından aşağı indirip göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Sıkı meme uçlarını görünce ağzım sulanıyor.

Meme ucunu çekiştiriyorum, onu parmak uçlarına kaldırıyorum. İhtiyacıyla inlemesini sağlıyorum. "Benden kaçmak mı istiyorsun?"

"Hayır."

Üzerine eğilip gülümsüyorum, dudaklarım onun dudaklarının hemen üzerinde. "Aferin kızım."

Elena inliyor, kirpikleri titriyor.

Onu gece yarısı yatak odamın kapısına sıkıştırmıştım. Cinayetden hemen sonra bunu yapmamalıydık. İlk seferimizin çok tatlı olmasını istemiştim, ama artık çok geç. Parmak ucumu belinin iç kısmında gezdiriyorum. "Sana dokunmamı istiyorsun, değil mi? Söyle."

"Lütfen."

Şortunu ve kaşkorseyi bacaklarından aşağıya doğru sıyrıyorum ve o tamamen çıplak kalıyor. Parmak eklemimle meme ucunu yavaşça daireler çizerek okşarken titriyor. Elimi karnına doğru kaydırıyorum ve parmak ucumu onun yarıklarına sokuyorum, sıcaklık ve kaygan bir ıslaklık hissediyorum.

"Siktir, benim için çok ıslaksın, hayatım. Nasıl hissediyorsun?" Sinirlerin küçük düğümünü ileri geri okşuyorum, onun çıkardığı nefes nefese seslerin tadını çıkarıyorum. Onlar benim kulağıma müzik gibi geliyor.

"Çok iyi, Bay Grant," diye nefes nefese

söylüyor. "Cullan," diye düzeltiyorum.

"Cullan."

Parmağımın ucuyla klitorisini daireler çizerek, giderek daha fazla tahrik olduğu için göz bebeklerinin ne kadar koyulaştığını hayranlıkla izliyorum. "Oğlum da sana böyle hissettiriyor mu? Seni böyle ıslatıyor mu?"

Ağzı açık kalıyor, böyle bir anda Leon'dan bahsettiğim için şok olmuş durumda.

"Söyle bana," diye talepte bulunuyorum. "Ben çok kıskanç bir adamım ve tüm bu aylar boyunca sana dokunan kişi oğlumdu. Onun sana böyle dokunduğunu hayal ediyor musun?"

Elena başını sallar.

"Benim sana böyle dokunmamı hayal ediyor musun?" Orta parmağımı yavaşça amına sokuyorum.

"Oh, Tanrım. Evet. *Evet.*" Elena, parmağımı içine sokup çıkarırken dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koyar.

Kaygan ıslaklığı beni kaplıyor ve amcığı beni sıkıca kavıyor. Klitorisini okşamakla parmağımı içine sokmak arasında gidip geliyor. Artık onu kollarımda tuttuğuma göre, onu asla bırakmak istemiyorum. Yaptığı her küçük ses ve hareket çok değerli. Dudaklarım boynunu okşuyor, ısırarak istiyorum.

"Cullan, lütfen," diye inliyor, beni kendine çekerek yanağını yanağıma bastırıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ben de onun kadar zor nefes alıyorum.

"Ben buradayım, sevgilim."

"Cullan. Sanırım ben..."

Çenesini tutup dudaklarını benimkilere doğru eğiyorum, hayatım buna bağlıymış gibi onu öpüyorum. "Oğlumu istemiyorsun. Hiçbir zaman oğlumu istemedin."

Kafasını sallar, gözleri odaklanmamış ve çaresizdir. "Söyle."

"Onu istemiyorum."

"Babacığın kalın sikini istiyorsun. Değil mi?"

"Evet, lütfen, Tanrım, Cullan, evet."

Orgazm onu sarsarken kolları omuzlarıma sıkıca kavrar. Amcığı parmağımı sıkıca kavrar ve ihtiyacım beni sarar. "Aferin sana."

O orgazm olurken parmağımla onu sikmeye devam ediyorum, mümkün olduğunca uzun süre devam ettiriyorum, keskin zevk çılgınlıklarını içime çekiyorum. Benim. Elena sonunda tamamen benim ve onu beklediğim her saniyeye değer.

Sonunda Elena kendine gelir. Elini tutup, gümbür gümbür atan kalbime bastırırım. "Bana yaptıklarını hissediyor musun? Beni delirtiyorsun. Bana o ilk tatlı gülümsemeni gösterdiğinden beri seni benim yapmak için düşünüyordum. Bunun yanlış olduğunu hiç umursamadım. Sana takıntılıyım. Tek istediğim sensin."

Elena zor nefes alıyor, gözleri ağır ve çok karanlık. "Beni istiyor musun?"

Eli göğsümden aşağı kayar ve pantolonumun üzerine gelir, sonra da penisimin son derece belirgin şişkinliğini bulur. Parmakları

beni okşayarak dolaşıyor. Zevk içimi kaplarken gözlerim kapanıyor. "Ne kadar istediğini bilemezsin."

"Söyle bana."

İnleyerek boynuna öpücükler konduruyorum. "Seni prezervatifsiz, çıplak istiyorum. Tatlı, sıkı, sıcak vajinana girip, amının sikimi sımsıkı kavramasını hissetmek istiyorum. İçinden çıkıp, bakire kanınla kaplı sikimi tekrar tekrar içine sokmak istiyorum. Orgazmlarımız boyunca seni sertçe sikip, sikimin etrafına damlayana kadar seni spermimle doldurmak istiyorum."

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese inliyor. "Cullan..."

Serbest eli ön kolumdan aşağı kayar ve sonra kaşlarını çatar. "Kolunda kan mı var?"

Uykumun son kalıntıları kaybolurken, Cullan'ın kulağıma homurdandığı anı ile uyanıyorum.

"Babacığın kalın sikini istiyorsun, değil mi?"

Bu şimdiye kadar duyduğum en müstehcen şey. Dün geceki anılar bir anda zihnime geri geliyor. Eski sevgilimin babasıyla aramızda yaşanan tüm çılgın ve ateşli olaylar. Neredeyse gerçekleşecek olan şeyler. Yanan yüzüme serin bir yastık bastırıyorum. Eski sevgilimin babasıyla seks. Ahlaki açıdan daha çirkin ve daha lezzetli bir şey düşünemiyorum. Onun ne kadar büyük ve kalın olduğunu ilk kez hissettim. Şaşırtıcı derecede büyük. Cazip derecede büyük. Hem çekici hem de korkutucu olan kalın, ağır bir gövde. Parmakları içimdeyken bile çok fazla hissettim, oysa çok derine sokmamıştı. Kolundaki kanı fark etmeseydim, beni hemen yatağına taşır mıydı acaba? Poker oynarken burnunun kanadığını anlattı, sonra Rosie uyandı ve ağlamaya başladı. Cullan bornozunu çıplak vücuduma sardı, alnımı öptü ve büyü bozuldu.

Onun sabahlığını alıp, yumuşak kumaşı yüzüme bastırarak derin bir nefes alıyorum. Onun kokusu var. Derin, zengin bir koku, baharatlı odun ve dumanın rahatlatıcı erkeksi notalarıyla örtülü. Vücudunun bana yakın olduğunu ve kulağımda sıcak nefesini hissedebiliyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Bu sabah aşağı inip, gün ışığında onunla yüzleşeceğim. Nereye bakacağımı, ne yapacağımı bilemeyeceğim, ama o muhtemelen bir elini mermer tezgaha dayayıp sakın sakın kahvesini içerken gayet iyi olacak. Dün gece onun için muhtemelen önemli bir şey değildi.

Onunla ilk tanıştığımda, dizlerinin üzerine çöküp ayakkabımın bağcığını bağladı. O an çok özel hissettim, belki de kadınlara her zaman böyle davranıyordur. Bu oyunu daha önce de oğluyla oynamıştım, ben aramızda özel bir şey olduğunu düşünürken, o sadece benimle yatmak istiyordu.

Özel biri olmadığımı her zaman hatırlamalıyım. Bu düşünce, çarpan kalbimi sakinleştiriyor ve beni bir anda gerçekliğe geri getiriyor. Kendimi kaptırmamalıyım. Gerçeklikten kopmamalıyım. Yaralanmamalıyım.

Telefonumu arar ve Leon'a mesaj atarım. İşler daha da karmaşılaşmadan önce yapmam gereken bir şey var.

Elena: Belki fark etmemişsindir ama sen ve ben ayrıldık.

Bir dakika sonra başparmağını yukarı kaldırarak cevap veriyor.

Küçük sarı başparmağa öfkeyle bakıyorum. Ben onun için bir şaka gibiyim. Muhtemelen hep öyleydin.

Tiksintiyle telefonumu bir kenara atıp Cullan'ın bornozuna sarıldım. Haftalarca Leon ve benim aramızda gerçek bir şey olduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Neden benimle çıkıyordu ki? Parasız, mücadele eden, güvensiz benim, kendine güvenen, varlıklı ve zeki Leon'u çok beğenmem onu mutlu mu ediyordu? Kendimi hiçbir zaman çok değerli hissetmedim ve yaptığım az şeyi onun küçümsediğini hiç fark etmedim.

Rosie hala derin uykuda, bu yüzden hızlıca duş alıp giyiniyorum, saçlarımı dağınık bir topuz yapıp çocuk odasına gidiyorum.

Kreş sandalyesinde el yazısı bir not var.

Elena,

Bu sabah iş için erken çıkmam gerekti, ama neyse ki sen buradasın ve Rosie'nin sevgi dolu ellerde olduğunu biliyorum. Umarım ikiniz birlikte güzel bir gün geçirirsiniz. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İkinizi de düşüneceğim.

Cullan ikimizi de düşünecek. Onun düşünceli tavrı beni gülümsetiyor, ama kalbimi ısıtan şey, sözlerindeki minnettarlık ve takdir.

"Bugün ikimiz varız, canım," diyorum Rosie'ye onu beşiğinden kaldırıırken. "Ama babacık ikimizi de düşünüyor."

"Da-dee," Rosie uyumlu bir şekilde tekrarlar ve Cullan'ı arar.

Onu merdivenlerden aşağı taşıırken yüzüm kızarıyor, çünkü az önce Cullan'a yüksek sesle "*Baba*" dedim. Neyse ki beni duymadı. Ya da belki de duydu, çünkü bunu üç bebek monitörünün bulunduğu çocuk odasında söyledim. Eğer burada olsaydı, şu anda bana atacağı eğlenceli gülümsemeyi hayal edebiliyorum. Ya da parmağını içime sokarken kendine "Baba" derken bana attığı karanlık, içten içe yanan bakışını.

Yüzüm daha da kızarıyor.

Rosie yüksek sandalyesinde muz püresi ve yoğurt yerken, ben telefonumu tutuyor ve tırnağımı ısıyorum. Rosie'nin ne yaptığını Cullan'a mesaj atarak ona güneydın demek için ince bir bahane uydurmalı mıyım? Dün gece beni çıplak soyup orgazm ettikten sonra ona bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyorum. Dün gece patronumun farklı bir yönünü gördüm. Sanırım onun bu yönünü seviyorum. En azından bir kısmım kesinlikle seviyor. Dün gece Cullan'ın kollarında olduğumu hatırladıkça içimden bir sıcaklık yayılıyor.

Sonunda, sakın davranmaya karar veriyorum, Cullan'a mesaj atmıyorum ve bunun yerine haberleri okuyorum.

Tarayıcımda haber sitesini açtığımda, bir manşet gözüme çarptı.

Ev baskını sırasında üç kişi öldürüldü.

Kaşlarımı çatıp haberi tıklıyorum. Şehrin güneydoğusunda, sarı polis şeridiyle çevrili bir evin birkaç fotoğrafı var. Beyaz tek kullanımlık tulumlar giyen insanlar eve giriyorlar.

"Polis, bu sabah Blackport'un güneyindeki bir evde cesetler bulunmasının ardından seri katili arıyor," diye fısıldayarak okudum.

"Ölen üç kişi Terrence ve Brenda Margulies, 49 ve 47 yaşında, ve Bayan Margulies'in 72 yaşındaki annesi. Cesetler bu sabah temizlikçi tarafından bulundu ve komşular şüpheli bir durum bildirmedi. Margulies ailesinin tüm üyeleri alarm verilmeden önce yataklarında öldüler. Ölüm nedenleri henüz

bilinmiyor, ancak olay yeri inceleme ekipleri kanla kaplı gibi görünen bir çekiç kanıt torbasına koyarken görüldü.

Blackport şiddet ve cinayetlere yabancı bir yer değil, ancak bu olay özellikle soğukkanlı görünüyor, uyuyan bir çift ve yaşlı bir kadına çekiçle saldırmak. Temizlikçi içeri girdiğinde cesetlerin nasıl görüldüğünü hayal ederken titriyorum. Suç mahalli nasıl görünüyor olmalı? Her yer kanla kaplı olmalı.

Telefonumu bir kenara bırakıp daha hoş bir şey düşünmeye çalışıyorum. Dün gece Cullan'ın kolundaki kan aklıma geliyor. Ona mesaj atmak için iyi bir nedenim var.

Elena: Burun kanaman nasıl? Umarım tekrar başlamamıştır.

Cullan: Çok daha iyi, teşekkürler.

Cullan: Şu yakışıklı arkadaşına bak.

Bana, bir yığın alet ve kabloun arasında diz çökmüş, kolunu bir golden retriever'ın boynuna dolamış bir selfie gönderir. Köpek mutlu bir gülümsemeyle dilini dışarı çıkarmıştır.

Elena: Çok tatlı. Köpek de fena değil.

Bana göz kırpan bir yüz gönderdi ve ben de Rosie yüksek sandalyesinden inip oynamaya hazır olduğunu belli edene kadar telefonuma gülümsedim.

"Rosie, babanla flört etmeme aldırma, olur mu?" diyerek onu bebek odasına geri götürüyorum. Oyuncak evi ve renkli bloklarla oynayarak mutlu bir sabah geçiriyoruz. Müzik açıyorum ve birlikte dans ediyoruz. Rosie gülüyor, zıplıyor ve ayaklarını yere vururken ben onun küçük ellerini tutuyorum ve şarkı söylüyorum. Sonra çocuk odasındaki koltuğa oturup bir hikâye kitabı okuyoruz ve o kollarımda uykuya dalıyor.

Gözlerimi kapatıp Rosie'yi kucağımda tutuyorum, bu tatlı küçük çocuğa bakmanın ne kadar harika bir his olduğunu tadını çıkarıyorum. Onu gülümsetip güldürüyorum.

Onun büyümesini ve öğrenmesini izlemek. Cullan'ın evinde güvende ve sıcak. Her zaman çocuk istemişimdir, ama Rosie'ye bu kadar çabuk bağlandığım için kendime şaşıyorum. Aklım, öğleden sonrasını eğlenceli geçirebileceğimiz yollar düşünmekle meşgul.

O uyurken, bebek odasını topluyorum ve çamaşır makinesini çalıştırıyorum. Öğlen vakti, öğle yemeğini hazırlıyorum. Kendime hindi salatası, Rosie'ye fıstık ezmeli sandviç ve ikimize de dilimlenmiş üzüm.

Mutfak masasında oturmuş, Rosie'nin en sevdiği televizyon programının tema şarkısını söyleyerek yemek yiyoruz ki, ön kapının açıldığını duyuyorum. Koridorda ayak sesleri var ve Cullan'ın işten erken çıkmış olabileceğini düşünüyorum. Ama o zaman garajdan girerdi, ön kapıdan değil.

Bir dakika sonra Leon mutfak kapısında belirir. Beni Rosie ile mutfak masasında otururken görünce şaşıır.

Hayır, şok oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir an için cevap veremiyorum. Yalan söylemiş ya da bir şey çalmış gibi hissediyorum. Cullan'ın evinde bulunmaya hakkım olmasına rağmen, yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. "Ben yeni dadıyım," diyorum uyuşmuş dudaklarımla.

Leon'un kaşları yavaşça alnına doğru yükselir. Ben sadece kız kardeşine bakıyorum, ama o sanki kötü bir şey yapmışım gibi bana bakıyor.

Leon, babasıyla oynaştığımı bilemez, ama sanki yüzümde yazıyormuş gibi hissediyorum.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır ve başını sallayarak arkasını döner. "Senin hakkında bir tuhafılık olduğunu hep biliyordum."

Yüzüm kızarır. Leon yukarı çıkar, sanırım odasından bir şey almaya gitmiştir. Tekrar aşağı indiğini duyarım ve tek kelime etmeden evden çıkar.

Boğazımın arkasında bir baskı hissediyorum ve gözlerim yanıyor. Bir an için, kilisedeyken hissettiğim gibi hissediyorum, vitray pencerelerdeki tüm figürler parmaklarını bana doğrultmuş ve benim bir fahişe olduğumu haykırıyorlar.

"Lay-na, Lay-na," Rosie tereddütle şarkı söyler, neden birdenbire tamamen kapandığını merak eder.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını hızla siler ve ona gülümserim. Leon yüzünden ağlamayacağım. "Boya oynamak ister misin? Bahçede boya oynayalım."

Parlak renkli boya kutuları ve büyük kahverengi kağıtlarla dışarıda keyifli bir öğleden sonra geçiriyoruz. Bir süre fırçayı yumruğunda tutuyor, ben de onu boya kutusuna batırıp kağıda yaymasına yardım ediyorum. Sonra parmaklarını kullanmanın çok daha eğlenceli olduğuna karar veriyor.

Rosie oynamayı bitirdiğinde, resmi kuruması için dışardaki masada bırakıp içeri girip temizleniyoruz.

Rosie televizyonda kısa ve renkli bir video izlerken, ben de tavada doğranmış avokado ile mısır köftesi yapıp akşam yemeğini hazırlıyorum. O yemek yerken, kalan mısır köftelerini kızartıp soğuması için tel ızgara üzerine bırakıyorum. Daha sonra bunları porsiyonlara ayırıp dondurucuya koyacağım.

Rosie'nin avokado lekeli parmaklarını ıslak mendille silerken garaj kapısının açıldığını ve Cullan'ın kamyonetinin sesini duyuyorum.

Cullan mutfığa girer, beni ve Rosie'yi görür ve gülümser. "Güzel. Yatma vaktine yetiştim." Onu kucağına alır ve yukarı taşır, ama önce bana içimi eriten sıcak bir gülümseme gönderir. "Hemen dönerim Elena. Bugün ona baktığın için teşekkürler."

Ona gülümsüyorum, ama Leon'un bugünkü ziyareti beni sarsmış durumda ve hala kendimi dengesiz hissediyorum. Tüm bunları kaybetme düşüncesi beni üzüyor. Bir tesisat sorunu sayesinde, geçici de olsa bu güzel evde yaşayabildiğim için çok şanslıyım. Bundan fazlasını istemek tehlikeli geliyor. İyi şeyler bana olmaz, en azından uzun süreli olmaz. Ona Cullan değil, Bay Grant demeliyim. Mesajlaşıp onunla flört etmemeliyim. Patronumla yatmak, bu kadar uğraşarak elde ettiğim her şeyi kaybetmenin en hızlı yolu olur. Teyzelerim sonunda gerçek annemin kim olduğunu söylediğinde, bu tanımadığım kadının beni ilk görüşte seveceğini ummuyorum. O kadar aptal değilim. Beni terk etti ve bir daha geri dönmedi.

Ama nedenini bilmek istiyorum. Kim olduğunu ve beni neden terk ettiğini bilmeden kendimi sıkışmış hissediyorum.

Otuz dakika sonra Cullan aşağı iner. Akşam yemeği hazırlamak için buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başlarım, ama o beni uzaklaştırır.

"Ben yaparım, sen otur. Bütün gün çok çalıştın."

"Sen de öyle," diyorum, ama kesme tahtasından uzaklaşıyorum.

"Sana Rosie'ye bakman için para ödüyorum, bana değil. Ayrıca yemek yapmayı seviyorum." Makarna yemeği hazırlamaya başlar. "Bugün günün nasıldı?"

Gülümsüyorum, ama gülümsemem titriyor. "İyi, teşekkürler."

Cullan buzdolabını yavaşça kapatır ve bana kaşlarını çatarak bakar. "Elena. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Rosie harikaydı. Ona bakmak bir rüya gibi."

"Ama?"

Üzgün olduğumu görebiliyor. Saklamanın bir anlamı yok. "Leon geldi ve..."

Cullan'ın yüzü öfkeyle sertleşir. "Çalışırken bildirimi kaçırmış olmalıyım. Ona, bana sormadan buraya gelmemesi gerektiğini söyledim."

"Burası onun evi. Muhtemelen dışlanmasının adil olmadığını düşünüyor."

"Leon yirmi bir yaşında. O bir erkek, çocuk değil ve sınırlara saygı duyması gerekiyor. Bu benim sınırlarım ve tabii ki senin sınırların da. Onunla konuşacağım..."

Cullan, kapı ziliyle sözü kesilir. Cebinden telefonunu çıkarır, uygulamayı kontrol eder ve küfür eder. "İzninle."

Mutfaktan çıkıp kaybolur. Ön kapıyı açtığını ve dışarıdaki kişiye "Şu an uygun değil. Önce aramalısın" dediğini duyarım.

Sert, kadınsı bir ses onu keser. "Çocuklarımız hakkında konuşmamız lazım. Bir şeyi mi böldüm?"

Koridorda yüksek topuklu ayakkabıların keskin tıklamalarını duyarım. Bu eve ait olduğuna inanan birinin kendinden emin, otoriter adımları.

Midem düğümlenir. Cullan'ın eski karısıyla mı tanışacağım?

Omuzları çok belirgin ve tırnakları sivri olan, kolsuz bir tişört giymiş çekici bir kızıl saçlı kadın köşeyi dönüyor. Mutfak adasına yaklaşıyor ve elindeki smoothie'den bir yudum alırken, parlak yeşil gözleriyle beni inceliyor. Giydiğim bebek bebek tişört ve kot pantolon. Rosie'nin akşam yemeği tabağını kaldırıyorum. Yarısı içilmiş papatya çayı fincanı.

"Ne kadar da samimi, değil mi? Sadece sen ve Cullan." Gülümsemesi genişliyor. Hoş bir gülümseme değil. "Kızımla evcilik oynamaktan hoşlanıyor musun?"

Cullan, ona öfkeli bir ifadeyle takip eder. Eski karısının etrafında dolaşır ve koruyucu bir şekilde önüne geçer. "Rebecca. Çocuklarımızı konuşmak için burada değilsen, git buradan."

Rebecca smoothie'sini sertçe masaya koyar. "Tabii ki çocuklarımızı konuşmak için buradayım. Leon çok üzgün."

Kaşlarımın alnıma doğru kalktığını hissediyorum. Üzgün mü? Bu Leon'a hiç benzemiyor.

Cullan kapıyı işaret eder. "O zaman oturma odasına geç, orada konuşalım."

Bir anlığına ona öfkeyle bakar, sonra uzaklaşır.

Cullan bana özür diler gibi bir bakış attı. Öfkeyle çenesini sıkarak onu takip etti.

Mutfağı toplamaya başlıyorum, ama Rebecca'nın söylediklerini duyunca birden duruyorum.

"Leon, onu terk eden kızın sana biraz aşık olduğunu anlattı. Sakın bana bunu *sevdiğini* söyleme, Cullan."

"Elena hakkında konuşmayacaksın."

"Oh hayır, Elena'ya saygısızlık ediyorum," der, sözleri ironi dolu.

"Yeter," diyor Cullan sertçe. "Oğlumuz ona zaten acımasızca ve küçümseyici davrandı. Annesinden de aynı şeyi duymasına gerek yok."

"Sen onun sana sırılsıklam aşık olmasından hoşlanıyorsun. O kaç yaşında, yirmi mi? Sen kırk bir yaşındasın, Cullan. Acınası olma."

Cullan iç geçirir ve parmak uçlarıyla alnını ovuşturduğunu hayal edebiliyorum. "Hakkımda ne istersen söyle. İçini dök. Ama başkalarını kavgalarımıza karıştıрма."

Yumruklarımı sıkıyorum. Eski sevgilisinin kendisi hakkında istediği her şeyi söylemesine izin vermesi cömertçe, ama onun bunu yanına bırakmamalı. Ona, kendisini zavallı olarak nitelendirerek haddini aştığını söylemeli.

"Oh, istediğimi söyleyeceğim," diye tersler.

"Sen buraya bunun için geldiğine göre, oğlumuzu konuşmayı tercih ederim." "Hayır, hayır. Beni içimi dökmem için davet ettin.

Bununla başlayalım mı?"

Rebecca'nın dudaklarından onun hakkında, boşanmaları hakkında ve bir erkek olarak eksiklikleri hakkında sert sözler dökülürken ben irkiliyorum. Onu sıkıcı buluyor ve birlikte hiç eğlenemediklerinden şikayet ediyor. Rebecca öfkeyle konuşurken Cullan sessizliğini koruyor. Göğsüm gittikçe sıkışıyor. Nasıl ona böyle saldırır? İyi ve mutlu çocuklar yetiştirmeye önem verdiği için onu sıkıcı olmakla suçlaması midemi bulandırıyor. Bu doğru değil. Nasıl cesaret eder?

Tezgahın üzerindeki smoothie'sine öfkeyle bakıyorum. Onu lavaboya dökmek, hatta daha iyisi, yüzüne atmak istiyorum.

Kupaların yanındaki dolap açık ve gözlerim *müşil* yazan bir kutuya kayıyor. Bunlar, birkaç hafta önce kötü beslenme, dehidrasyon ve sınav stresi nedeniyle karnını tutarak acı içinde kıvranan Leon'a reçete edilen ilaçlar olmalı. İlaçların kendisine ne yaptığını ayrıntılı olarak anlatmadı, ancak bunu Vezüv Yanardağı'nın patlamasına benzetti.

Rebecca'nın smoothie'si tezgahın üzerinde korunmasız duruyor. Hâlâ Cullan'a bağırıyor.

Laksatiflere uzanıyorum, sessizce bir kaşık ve tabak alıyorum ve Rebecca'nın smoothie'sinin plastik kapağını açıyorum.

İki dakika sonra, çamaşır odasındayım, masumca çamaşır makinesini boşaltıyor ve ıslak çamaşırları kurutucuya koyuyorum.

"Bitirdin mi?" Sonunda Cullan'ın oturma odasından seslendiğini duyuyorum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Öylece pes edip, dayak yemiş bir köpek gibi kabullenmeye mi niyetlisin?"

"Rosie'nin tek velayetini devrettiğin için kızgınsın. Bağırıp çağırıp, çılgınca davranabilirsin Rebecca. Ama imzaladığın belgeleri geri almak için artık çok geç. Rosie'ye kimin bakacağına

ve Elena onun dadısı. Artık senin dramaların ve akşamdan kalmalıklarıyla uğraşmak benim işim değil."

Rebecca öfkeyle alaycı bir şekilde güldü. "Ben... Ben... Siktir git, Cullan!"

Mutfağa geri döner ve tezgahtan smoothie'sini kapar. Çamaşır odasının kapısından bana öfkeyle bakar, sonra mermer mutfak tezgahına yaslanmış olan Cullan'a döner. "Umarım bir sonraki evlendiğin kişi de senin kadar sıkıcı olur. Sana katlanabilmesi için öyle olması gerekecek."

"Rebecca." Cullan derin ve sakın bir sesle konuşur.

Rebecca hemen arkasını döner, gözleri ikinci raunt için parıldamaktadır.

"Gelecekte, boşanma şartlarımıza uyacaksın. Bu eve gelmeyeceksin. Asla."

Kadın öfkeyle çenesini öne doğru uzatır ve bir an için güzelliği çirkin bir hal alır. Tek kelime etmeden evden çıkar ve kapıyı arkasında çarpar.

"Bunları duyduğun için çok üzgünüm," diye iç çeker Cullan.

Rebecca'nın neden buraya geldiğini merak ediyorum. Görünüşte Leon ve Rosie'yi konuşmak içindi, ama tek istediği Cullan'la kavga etmek gibi görünüyordu.

"Sana tüm bunları söylediği için çok üzgünüm," diyorum sessizce. "Senin sıkıcı olduğunu düşünmüyorum."

Dudakları eğlenerek seğirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Eskiden, ona istediği her şeyi vermek için elinden geleni yapardım. Ona hayır demem onun için şok oldu. Buraya gelip seni rahatsız etmesi doğru değil."

Bana yaklaşır, ela gözleri yüzüme bakar. Elini çeneme koyar ve dudaklarını benimkilere yaklaştırır.

Vitrin pencereler teyzelerimin sesleriyle bana bağılıyor.

Fahişe.

Başımı çevirip hızlı hızlı nefes alıyorum. "Elena?"

Kulağıma hafif bir davul sesi geliyor. Pencerelere vuran bir ses. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Yağmur.

Rosie'nin resimleri. Onları dışarıda bırakmıştım.

Yağmur yağarken dışarıya koşarım. Resimler bıraktığım masanın üzerinde yayılmış ve tüm renkler birbirine karışmıştır. "Oh, hayır. Mahvolmuşlar."

Cullan yanıma gelir ve resimlere uzanır. "Sorun yok. Onları içeri alıp kurutma tahtasına koyalım."

Sızan sayfaları lavabonun yanına yayıyoruz. Su bazlı boyalar birbirine karışmış, ama fırça izleri ve parmak izleri hala az çok görülebiliyor.

Cullan saçlarından su damlarken onlara gülümsüyor. "Çok sanatsallar. Rosie eğlenmiş gibi görünüyor."

"Öyle," diyorum üzüntüyle, onları unutmayıp dışarıda bırakmamış olmayı diliyorum. Cullan'a bakıyorum. Yağmurda sadece birkaç dakika kaldık, ama ikimiz de sıırıslıklam olmuşuz. O kadar yakın duruyor ki, kolunun sıcaklığını kolumun yanında hissedebiliyorum. Islak saçları gözlerine düşüyor. Gömleği göğsüne yapışmış. Ona dokunmak istiyorum, ama Rebecca'nın acımasız sözleri ve Leon'un kötü bakışları aklıma gelince kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

Bana uzanır, sonra elini tekrar yanına indirir. "Lütfen Rebecca'nın sokak kedileri hakkında söylediklerini ciddiye alma. O benim müşterilerimden bahsediyordu. Bir hırsızlık olayından sonra birine yardım etmek için programımı yeniden düzenlediğimde, bu onu kıskandırırdı."

"Ama bu önemli. İnsanlara yardım etmelisin."

"Böyle düşündüğüne sevindim. Eski karım böyle düşünmüyordu."

Beni eski karısıyla karşılaştırması tehlikeli geliyor. Dikkatli olmazsam, onunla aynı öneme sahip olduğuma inanmaya başlayacağım. Ben sadece dadıyım.

Mümkün olduğunca profesyonel bir tonla, "Sorun değil, Bay Grant" diyorum.

Ağzını açıp tekrar kapatıyor. Uzun süre bana bakıyor ve sonra hüzünlü bir gülümsemeyle "Yine Bay Grant oldum" diyor.

Tezgahın üzerinde doldurulmuş bir tavşan yatıyor. Onu daha önce kaldırmam gerekirdi, ama unuttum. Onu alıp ellerimle sıkıştırarak çaresizce şöyle diyorum: "Sizin için çalışmayı gerçekten çok seviyorum, Bay Grant. Bu, hayatımda hissettiğim en güvenli şey. Rosie'nin mutlu olduğunu görmek bana... Şey, tarif edilemez bir his veriyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

Mutlu. Hüzünlü. Umutlu. Hiç yaşamadığım sevgi dolu, renkli çocukluğun yasını tutuyorum, ama aynı zamanda başka bir küçük kız için bunu gerçekleştirebilmenin heyecanını da yaşıyorum.

Cullan beni dikkatle inceliyor. "Çocukluğunuz pek mutlu geçmedi, değil mi?"

"Çok kasvetli olduğunu hatırlıyorum. Kiliseye gitmek, ev işleri yapmak ve oyuncak alacak paramız yoktu. Ama şikayet etmemeliyim. Başımı sokacak bir evim vardı. Teyzelerim her zaman yanımdaydı. Bir kuruma yerleştirilmedim ya da bir koruyucu aileden diğerine geçmedim."

Cullan, tavşanı sıkıca tutarken elini benimkinin üzerine koyar. "Onu boğuyorsun."

Doldurulmuş hayvanı yere bıraktım.

Ellerini omuzlarıma koyar ve beni kendine doğru çeker. "İlk tanıştığımızda söylediğin şeyi hatırlıyorum. *Blackport'ta insanlara güven hissi veriyorsun.*"

Ben de hatırlıyorum. Cullan üzerimde açıklanamayan bir etki yaratmıştı. Onun kadar yakışıklı, güven verici ve koruyucu bir erkek görmemiştim ve sözler ağzımdan kendiliğinden döküldü. Ondan her zaman bir güvenlik hissi yayılıyor. Bu his yatıştırıcı, baş döndürücü ve seksi. Boğazındaki dövmeye bakıyorum, gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum çünkü ayaklarımın ucuna basıp onu öpebilirim.

Beni kollarına alıyor, sıcaklığı ve korumasıyla sarıyor. Yüzümü göğsüne dayayıp erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

"Senin için tek istediğim bu, Elena," diye saçlarıma fısıldadı. "Güvende hissetmen. Bana istediğin gibi hitap edebilirsin. Ama lütfen kal."

Gözlerimi sıkıca kapatıp ona sıkıca sarılırım. Onu asla bırakmak istemiyorum. "Teşekkür ederim, Bay Grant."

Parkta bebek arabasını iterken, gözyaşlarım boğazımı yakıyor.

Bu sabah Cullan'a veda ederken ona "Bay Grant" diye seslendim ve neredeyse ağlayacaktım. Benim kafamda o hala Cullan.

Elimde değil. Tüm çabalarıma rağmen, ona olan küçük aşkım tam anlamıyla bir tutkuya dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya. Dün gece ona bakmış olsaydım ne olurdu acaba?

Onu öpmüş olsaydım.

Eğer gerçekten harika bir şeyin benim olabileceğini ummaya cesaret edebilseydim.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp Rosie'ye parlak bir gülümseme takınıyorum ve onu bebek arabasından çıkartıyorum. Onu oyun parkına götürürken elimi sıkıca tutuyor ve yaylı kurbağa sandalyesine oturmasına yardım ediyorum. Elini tutma demirine sıkıca tutunarak sandalyeyi ileri geri itip dururken yüzünde büyük bir mutluluk var.

Her şey yolunda ve istediğim her şeye sahibim gibi davranabilirim. Teyzelerimle yaşarken bu konuda gerçekten çok iyi oldum.

Oyun parkında yaklaşık iki saat geçiriyoruz, oyuncaklarda oynuyor, su içiyor, pirinç krakerleri ve elma dilimleri yiyoruz. Kaydırdan indikten sonra Rosie'yi kucağıma alıyorum ve o "Biberon" diyor.

"Susadın mı? Ben de" diyorum ve onu bebek arabasına taşıyorum. Rosie'nin su şişesini çıkartıyorum ve neredeyse boş olduğunu görüyorum. eşmeden doldurabilirim, ama parkın yanında bir market var ve bu kadar sıcak bir günde canım tatlı bir şeyler çekiyor.

"Meyve suyu mu istiyorsun? Hadi gidip meyve suyu alalım." Onu bebek arabasına oturtup, otoparktan geçerek girişe doğru yöneliyoruz.

Elektrik mavisi bir sedan geçiyoruz ve bu bana Leon'un arabasını hatırlatıyor. Plakasını görünce bunun Leon'un arabası olduğunu fark ediyorum.

Bir ift arabadan uzaklaşıyor. Koyu saçlı geç adam kolunu kızın omuzlarına rahatça atmış ve pşyorlar. İkisini de tanıyorum, biri yüzü bir zamanlar benimki kadar tanıdaık olduğu için, diğeri ise bir dizi müstehcen yatak odası selfiesinden.

Durup, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar bebek arabasını sıkıca tutuyorum.

Neden yaptı bunu? Neden Leon'la yatakta çekilmiş tüm o fotoğrafları bana gönderdi? Leon'un bir ilişkisi olduğunu biliyorsa neden onunla yattı ki?

Sanırım bizi ayırmak içindi ve istediğini elde etmiş gibi görünüyor. İkisi de mutlu görünüyor çünkü onların dünyasında sonuçlar yok. Kimse onlara boşuna yer kapladıklarını hissettirmiyor. Onlara alaycı bakışlar atmıyor. Fahişe oldukları ya da kiliseye gitmedikleri için azarlamıyor. Mutfak masasında kurabiye yemeye cüret ettikleri için. Her zaman baş belası gibi davranılmak yerine ilgi ve sevgi istedikleri için.

Çiftten gözlerimi ayırıp, zor nefes alıyorum. Bir kamyon eski bir duvara çarpmış olmalı, çünkü betonun üzerinde tuğlalar dağılmış durumda. İçimde öfke ve kızgınlık birikirken onlara bakıyorum.

Rebecca'nın dün gece eve gelip Cullan'a bağırmasının tek nedeni, Leon'un ona benim onu mesajla "terk ettiğimi" ve bir keresinde babası hakkında coşkuyla konuştuğumu anlattığı için mi acaba? Leon beni kovdurmaya çalışıyordu. Bu iş benim tek mutluluğum ve Leon bunu herkesten iyi biliyor. Mutlu, mükemmel bir hayat sürmekle yetinmiyor. Benimkini mahvetmeye çalışıyor.

Leon'un tertemiz, pahalı arabası tam orada, güneş ışığı renkli camlarda parıldıyor. Otopark terk edilmiş gibi görünüyor.

Bir tuğla alıp, elime ağırlığını ve sertliğini hissediyorum.

Leon, beni aldatan kişi olmasına rağmen, sahip olduğum azıcık mutluluğu yok etmeye nasıl cüret eder? Aşağılanma ve öfke içimi kaplar ve tuğlayı sürücü tarafındaki cama fırlatırım.

Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Tuğlanın iz bırakmadan zararsız bir şekilde sekmesini mi?

Cam beyazlaşır ve milyonlarca küçük cam parçasına ayrılır. Parçalanma sesi *çok yüksektir*. Şok içinde boş deliğe ve kırık cam parçalarının arasında sürücü koltuğunda duran tuğlaya bakarım.

Oh, *lanet olsun*.

Rosie'nin bebek arabasını tutup, arkayı dönüp hızla uzaklaşıyorum, ensem deli gibi karıncalanıyor. Bir yan sokağa girerken, öfkeli bağırıışlar veya polis sirenleri duymayı bekliyorum. Leon'un peşimden koşarak gelmesini. Angie'nin bana bağırıp beni yere atmasını. Daha hızlı yürüyorum ve başka bir yan sokağa dönüyoruz.

Omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze alıyorum ve kimse bizi takip etmediğini görüyorum. Kimse bana suçlayıcı bakışlar atmıyor ya da 911'i aramıyor.

derin bir nefes alıyorum. Belki de kimse yaptığımı görmemiştir.

Terli ellerimi kot pantolonumun koltuğuna silerim, bebek arabasını sıkıca tutarım ve hızlı ama sakin bir şekilde eve doğru yürürüm.

Kalp atışlarım yavaşlamaya başladığında, Leon ve Angie arabalarına döndüklerinde ön camın kırılmış olduğunu gördükleri anı hayal ediyorum. Suçluyu aramaya başlarlar ama kimseyi göremezler.

Dudaklarım seğirir ve elimi ağzıma kapatırım, ama kahkaha boğazımdan yükselir ve dudaklarımdan çıkar.

Cebimden telefonumu çıkarır ve arkadaşım Justine'e mesaj atarım.

Elena: Az önce çok aptalca ve çılgınca, hiç bana göre olmayan bir şey yaptım. Gülmekten kendimi alamıyorum. Sanırım histerik bir hal aldım.

Justine: Kızım, ne yaptın sen! Aslında, şimdi söyleme. Yarın akşam kokteyl içerken anlat.

Ne demek istediğini anlamadığım için telefonuma kaşlarımı çattım.

Elena: Ne diyorsun sen?

Justine: Alo? Yarın senin doğum günün.

Ağzım açık kalır. Yarın yirmi bir yaşına gireceğimi tamamen unutmuşum.

Elena

Sabah Rosie ile aşığı indiğimde, mutfak adasının ortasında parlak kırmızı saten kurdeleyle süslenmiş güzel bir beyaz kutu duruyor. Kimin için olduğı belirtilen bir isim etiketi veya kart yok, ama benim için olabileceğı aklıma gelince kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Rosie'yi mama sandalyesine oturturken, kutunun orada olmadığını varsayıyorum. Varsayımlar tehlikelidir, güzel şeyler ummak da öyle. Varsayımlar duygularını incitebilir ve seni küçük düşürebilir.

Rosie'nin kahvaltısını hazırlayıp kendime kahve dolduruyorum. Demlik sıcak ve yarısı dolu, bu da Cullan'ın çoktan kalkmış olduğı anlamına geliyor.

"Açmayacak mısın?"

Dönüp bakıyorum ve Cullan'ın kapıda durup bir fincan kahve tuttuğunu görüyorum. Bir yudum alıyor ve fincanın kenarından bana bakıyor. Dövmeli pazılarını gösteren dar siyah bir tişört giyiyor. Bugün Cumartesi, yani muhtemelen çalışmıyor.

Mutfak adasındaki hediyeden mi bahsediyor? Hayır, işimle ilgili bir şeyden bahsedecek. Buzdolabı. Çamaşır makinesi. Bulaşık makinesi. Doğum günümde güzelce paketlenmiş hediyeler alan biri değilim.

"Günaydın, Bay Grant. Neyi açayım?" diye soruyorum, sesimi doğal tutmaya çalışarak.

"Gerçekten mi, Elena?" Bana sinirli bir bakış atıyor, ama yanımdan geçerken gülümsüyor, hediye kutusunu alıyor ve elime veriyor. "Doğum günün kutlu olsun."

Başparmaklarım saten kurdeleyi okşadı. Kutu sihirli gibiydi. İçinde ne olduğı önemli değildi. Önemli olan, birinin

benim için uzun uzun düşünerek, hoşuma gideceğini düşündüğü bir şey seçmiş olması. Bu anı olabildiğince uzun süre tadını çıkarmak için zaman kazanmaya çalışarak ona soruyorum, "Doğum günüm olduğunu nereden bildin?"

Bana çok yakın duruyor. "Muhasebecim için doldurduğun form. O bahsetti."

Dadılık işini kabul ettiğimde, bazı evrakları doldurup Cullan'ın şirketinden birine e-posta ile göndermiştim. Muhasebecinin ona benim doğum günüm gibi önemsiz bir şeyi söylemesi çok nazikti.

"Elena," diyor yumuşak bir sesle. "Aç şunu."

Kurdeleyi tutup çektim ve kurdele düştü. Kutuyu açtım ve içinden kırmızı kadife bir iç kısım ortaya çıktı. Kadifenin üzerinde gümüş bir kolye ve ona uyan küpeler duruyordu.

Çılgılık atarak mücevherlere dokunuyorum. "Çok güzeller." Panik içinde bir düşünce beni ele geçiriyor. Çok pahalı olmalılar. Böyle bir hediyein ardından sadece ekşi ifadeler ve karanlık bakışlar gelebilir. Ne kadar açgözlü, tembel ve nankör olduğumla ilgili yorumlar.

Kutuyu ona doğru uzattım. "Bunları kabul edemem."

Kaşlarını çatıp kutuya uzanmadı. "Ama güzel olduklarını söylemiştin. Senin tarzın değil mi? Kutuda hediye fişi var, istersen değiştirebilirsin."

Kafamı salladım. "O değil. Değiştirmek aklımın ucundan bile geçmez. Ama kabul edemem."

Cullan nazikçe enseme avuçladı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Evet, kabul edebilirsin. Kabul etmeni istiyorum."

Bu kadar basit olamaz.

Olabilir mi?

Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve gözlerinde sadece sıcaklık görüyorum.

"Eğer endişelendiğin buysa, karşılığında hiçbir şey istemiyorum." Gülümser. "Belki bir ara onları taktığını görmek dışında. Doğum gününde ne yapacaksın?"

Parmağımın ucuyla kolyeye dokunuyorum. Bu kadar güzel bir şeyim yok. "Arkadaşım Justine bu akşam buluşmak istiyor."

"Kulağa harika geliyor. Peki bugün ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum ve tereddütle şöyle diyorum: "Rosie ile birlikte ..."

Cullan başını sallar. "Hafta sonu. Rosie bugün benimle ve bu akşam bir arkadaşımız ve eşiyle akşam yemeği yiyeceğiz." Eğilip kulağıma fısıldar, "Neden dışarı çıkıp doğum günü ikramiyeni harcamıyorsun? Bu beni mutlu eder."

Rosie'yi mama sandalyesinden kaldırır ve odadan çıkarır. "Babanla geçireceğin gün için heyecanlı mısın? Heyecanlı mısın, benim küçük Rosie'm?"

Cullan'ın geniş sırtı gözden kaybolana kadar onu izledim. Kendisine baba dediğinde her seferinde çok heyecanlanıyorum.

Doğum günü bonusu ne demek? Telefonumu kontrol ediyorum ve Cash App'ten bir bildirim görüyorum. Cullan, ağzımı açık bırakan bir miktar para transfer etmiş. Bu ve mücevherler arasında, bu çok fazla. Eski karısına ve oğlunun arabasına yaptıklarımın sonra, bunu hak etmiyorum. Smoothie'ye kattığım müşil ve arabanın camına attığım tuğla olaylarından hiç bahsedilmedi, bu da kimsenin bunları benimle ilişkilendirmediği anlamına geliyor sanırım. İşlerimden paçayı sıyırmaya alışkın değilim. Her iki kötülüğün de geri dönüp başıma bela olacağından eminim.

Cullan'ın bu ikramiyeyi reddetmeme izin vereceğini sanmıyorum, tıpkı mücevherleri reddetmeme izin vermediği gibi.

Önümde hiçbir şey yapmayacağım bir gün uzanıyor. Bu başlı başına nadir bir hediye.

Merdivenlerin başında tereddüt ediyorum, yeni siyah elbisemi ellerimle düzeltiyorum. Kısa ve dar, boyun kısmı halter kesim. Doğum kontrol bandını omuzumdan kalçama taşımak zorunda kaldım. Artık erkek arkadaşım olmadığı için yamaya ihtiyacım yok. Genç, bağımsız bir kadının doğum kontrol yöntemi kullanmasının mantıklı olduğu için yamayı kullanmaya devam ettiğimi söylüyorum kendime, ama bu belirsiz neden, yamayı hala kullanmamın gerçek, gizli nedeni değil.

"Elena. Aşağı inecek misin, gelmeyecek misin?" diye eğlenceli, derin bir ses duyuldu.

Cullan sanki oturma odasındaymış gibi ses çıkarıyor. Bir sarsıntı geçiriyorum. Burada olduğumu nereden biliyor? Ses çıkardığımı sanmıyordum. Odama koşup, bacaklarımı ve göğüslerimi fazla göstermeyen daha muhafazakar bir şey giymeye niyetleniyorum, ama artık çok geç.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp aşağı iniyorum. Biri oturma odasının kapı pervazına yaslanmış, elleri siyah pantolonunun ceplerinde, bir ayağı diğerinin önünde çaprazlanmış, büyük deri ayakkabısının burnu yere değiyor.

İşte orada.

Hala doğum kontrol bandı takmamın gizli nedeni. O kadar gizli bir sır ki, kendime bile itiraf etmeye hazır değilim.

Onu gördüğümde kalbim deli gibi atıyor. Cullan'a aramızdaki ilişkiyi daha ileriye götürmek istemediğimi söyledim, ama gerçekte istiyorum. Sadece sonuçlarından korkuyorum. Her zaman sonuçları olur.

Parlak ela gözleri, yüksek topuklu sandaletlerimin ucundan boynumdaki gümüş kolyeye ve kulaklarımdaki uyumlu küpelere kadar vücudumu baştan aşağı süzer. Gözlerimle buluştuğunda gülümser. "Sana başka bir hediyem daha var. Çok kişisel oldukları için sana vermeli miyim emin olamadım. Ama seni o elbiseyle görünce..." Seksi bir şekilde sözünü keser.

Bu elbiseyle beni görünce ne hissediyorsun? Seksi mi görünüyorum? Saçma mı görünüyorum? Onun gözünde nasıl görüldüğümü bilmek istiyorum.

"Mücevherlerden daha kişisel mi?" diye soruyorum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp aniden kuruyan dudaklarımı nemlendiriyorum. Aklıma, bana iç çamaşırı almış olabileceği geliyor. Daha önce hiç sahip olmadığım türden, seksi siyah dantelli iç çamaşırı. On iki yaşındayken teyzelerim beni ilk sütyenimi almaya götürdüklerinde, sadece fahişelerin siyah veya kırmızı "iç çamaşırı" giydiğini söylemişlerdi. Beyaz, bej veya soluk pembe alabilirdim. Bana iç çamaşırı alırsa, onun gözlerine nasıl bakacağım?

"Bana göre öyle." Cullan bir anlığına ortadan kaybolur ve sonra geri dönerek bana yan tarafında beyaz harflerle yazılmış büyük, kahverengi bir taşıma çantası uzatır, ama ben çok telaşlı olduğum için yazıyı okuyamam. Çanta

biraz ağır ve içinde bir kutu var. İç çamaşırı değil. Hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım.

"Teşekkürler, Bay Grant. Bana hiçbir şey almanıza gerek yoktu."

"Rosie ve ben gitmeliyiz, ama gecenin tadını çıkarın. Bu gece nereye gidiyorsunuz?" diye sorar.

"Flockton Caddesi'ndeki barlardan birine. Daha önce hiç gitmedim, ama Justine eğlenceli olduğunu söylüyor."

Çenesi sanki dişlerini sıkmış gibi gerilir ve gözleri sertleşir. "İçkine dikkat et. Yanından ayrılma. Barmen dışında kimseden içki kabul etme. İkinci içkini içmeden önce bir soda iç. Nerede olursan ol, güvenlik görevlisini görebildiğinden emin ol."

Sanki gitmememi emretmek üzereymiş gibi konuşuyor. Omurgamdan bir ürperti geçer. "Bay Grant, Flockton Caddesi hakkında bilmem gereken bir şey mi var? Fenton kadar tehlikeli bir yere mi gidiyorum?"

Cullan'ın bakışları daha da karardı ve sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Cumartesi geceleri Flockton Caddesi'nde çok fazla erkek olur. O elbiseyle sana bir bakış attıklarında..." Gözleri benden başka bir yere kaydı. "Sadece dikkatli ol. *Bir* şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Sinirli bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "Gerçekten başımı belaya sokmamaya çalışıyorum, Bay Grant."

Zorla gülümsüyor. "Biliyorum. Umarım iyi vakit geçirirsiniz ve arkadaşlarınızı gözden kaçırmazsınız. Birbirinize iyi bakın."

Rosie alfabe bloklarıyla oynuyor, onu kucağına alıp mutfaktan garaja doğru taşıyor.

Ona iyi geceler mırıldanıyorum, ama kendimi çok tedirgin hissediyorum. Cullan, Flockton Caddesi'ne çıkmamı istemediğini daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Ben sokakları pek bilmiyorum ve o da bunu biliyor.

Yine de Justine'e güveniyorum ve Flockton Caddesi kötü bir yer çıkarsa, eve döneceğim. Cullan sayesinde, nerede olursam olayım, beni buraya, güvenli bir yere geri getirecek bir araba çağırabileceğim.

Bu düşünce sinirlerimi yatıştırır ve bana verdiği çantayı incelerim. Yan tarafında süslü bir yazı ile yazılmış isim Fransızca'dır.

Bu isim bana biraz tanıdık geliyor. İçinde bir ayakkabı kutusu var. Cullan bana ayakkabı mı aldı? Ayakkabıların mücevherlerden nasıl daha samimi olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Kutuyu açıyorum ve kağıt mendilin içine sarılmış, parlak kırmızı tabanlı, parlak siyah stiletto topuklu bir çift ayakkabı görüyorum.

Birini çıkarıp elimde çeviriyorum ve hayranlıkla iç çekiyorum. Siyah deri parlak ve pürüzsüz. Kırmızı taban kışkırtıcı. Topuk uzun ve zarif. Ayakkabılar cesur. Seksi.

Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey tutmadım sanırım.

Cullan

"Cullan, şu lanet telefonunu kapatır mısın?" Tyrant keten peçetesini masaya fırlatıp bana öfkeyle bakıyor.

Vivienne'in hazırladığı güzel yemeği bitirdik, ama hepsi kül gibi tadı vardı. Ne yemeğin tadına ne de arkadaşlarıma konsantre olabildim. Tek düşünebildiğim Elena. Cumartesi gecesi o dudak uçuklatan siyah elbisesiyle dışarıda. Flockton Caddesi'ndeki tüm erkekler ona hayran kalacak ve o, güzel olduğunu bilmediği için tüm bu ilgiden nasıl korunacağını bilemeyecek.

"Elena'nın nerede olduğunu kontrol etmeliyim." Ekranımdaki mavi noktaya öfkeyle bakıyorum. Bir saatten fazladır Pixie adlı bardan ayrılmamış. Bar bar dolaşırken de gergindim, ama şimdi tek bir yerde kaldığı için on kat daha gerginim. Neden hala Pixie'de?

Pixie'de onu bu kadar büyüleyen ne var ki bir türlü oradan ayrılmıyor? Bir erkek mi? Ona dokunuyor mu?

"Elena biriyle öpüşüyorsa nokta sana bunu söyleyecek mi?" diye soruyor Tyrant.

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım. "Kapa çeneni."

Vivienne, kocasının takım elbisesinin siyah koluna dokunur. "Tyrant, yapma. Ben Flockton Caddesi'nde olsaydım hoşuna gitmezdi."

Söylediklerine bakılırsa, Vivienne her zaman kitap kurduymuş ve hiç parti kızı olmamış, bu yüzden Tyrant, kadınının "*ben müsaitim*" diyen bir elbiseyle şehirde dolaşmasını izlemenin verdiği eşsiz işkenceyi bilmiyor.

"Melek, Flockton Caddesi'ne istediğin kadar çıkabilirsin."

Ona cilveli bir şekilde gülümser. "Belki de çıkarım."

"Benimle olduğun sürece." Tyrant bana döner. "Elena'nın tek başına dışarı çıkmasının seni rahatsız edeceğini biliyordun. Neden gitmesine izin verdin?"

Telefonumu cebime sokup arkama yaslanırım. Hâlâ öfkeli bir şekilde, ahşap panelli yemek odasına bakarım. Masada gümüş şamdanlar vardır. Duvarlarda yağlı boya tablolar. Yüksek tavanlarda koyu renkli kirişler. "Geri çekilmiş gibi davranıyorum. Elena, aramızda bir şey olursa işini kaybedeceğinden korktuğunu söyledi, bu yüzden ben hiçbir yere gitmeyeceğimi ve onun da gitmeyeceğini anlayana kadar ona güvende hissettirmeye çalışıyorum."

Tyrant anlayışla başını sallar. "Bu gece senin için sinir bozucu olabilir, ama büyük resme bak. Elena zaten senin evinde yaşıyor, şanslı herif." Karısına bakarken gözlerini kısar. "Vivienne'i tanıdığım ilk geceden itibaren, Barlow'u benden çalmadan önce bu eve kilitlemek için neler vermezdim."

Vivienne küçük, dik burnuyla ona bakar, gözlerinde eğlence dans eder. "Bunun yerine, her hareketimi takip ederken, istediğim gibi davranabileceğimi iddia ettin."

Ona sırtıttı, gözlerinde karanlık bir ışıltı parladı. "Tabii ki öyle yaptım."

Telefonumu çıkarıp Elena'nın konumunu tekrar kontrol ediyorum, ama son kırk saniye içinde hareket etmemiş. "Elena'nın bulunduğu yerde kamera yok. Ne yaptığını göremiyorum," diye sinirli bir şekilde söylüyorum.

Mercer ve Vivienne birbirlerine bakışırlar. Ne düşündüklerini biliyorum.

"Evet, evimin her yerine gizli kameralar yerleştirdim, ama onu yatakta ya da duşta izlemiyorum." Gerçi oğlunun ona oral seks yaptığını izledim. Tyrant'ı işaret ediyorum. "Beni deli olduğum için yargılama, Mercer. Sen de aynısın."

"Vivienne benim karım. Deli olmaya hakkım var."

"Ben senin karın olmadan önce de deliydin," diye işaret ediyor Vivienne.

Onların şakalaşmaları sinir bozucu derecede sevimli. Dört adam gelecekteki karımı elle taciz ederken, onlarca kişi de ona bakarken, bu güzel evde mutlu oldukları için mutluyum. İnleyerek yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. Hiçbir zaman özellikle kıskanç bir adam olmadım, ama son zamanlarda kıskançlık canavarı kafamın içinde kasıp kavuruyor. Ya Elena

genç, azgın bir aptalla tanışır ve arkadaşları ona doğum gününde onunla geçici bir seks yapmanın harika bir fikir olduğunu ikna ederse? Elena'nın bir kulübün duvarına itilip, bir adamın ona dokunup elbisesini yırttığını hayal ediyorum.

Kırmızı tabanlı ayakkabılar giyiyor mu? Elena'ya doğum günü hediyesi olarak "becer beni" topuklu ayakkabılar vermemeliydim. Hayır, bunu sil. Onun lanet olası evden çıkmasına izin vermemeliydim.

Telefonumu cebime koyup ayağa kalktım. "Üzgünüm. Onun iyi olup olmadığını kontrol etmem gerek. Akşam yemeği için teşekkürler."

Vivienne bana anlayışlı bir bakış atıyor, bu çok nazik bir davranış. Benim olmayan bir kadına bu kadar sahiplenici davranmamamı söylemesi gerekirdi. "Rosie'yi bu gece bize bırak. Yarın sabah da."

"İyi fikir, melek." Tyrant bana sırtıarak bakıyor. "Elena'ya doğum günü öpücüğü ver ve sakinleş."

Rosie'yi Barlow ve Huck'la birlikte uyutmak için bıraktığım çocuk odasına bakıyorum. Vivienne ve Tyrant mükemmel ebeveynler. Bu eve güvenlik sistemini kendim kurdum ve çok sıkı olduğunu biliyorum. "Emin misin?"

Vivienne güven verici bir şekilde gülümser. "Tabii ki. Rosie'yi sevdiğimi biliyorsun, ayrıca Tyrant'a kız babası olmayı öğretmiş olur. Kızımız olmasını çok istiyor."

Tyrant kapıya doğru başını sallıyor. "Git kadını al. Bu haldeyken hiç eğlenceli değilsin."

"İkinize de teşekkür ederim. Cidden."

"Elena'yı bir ara getir," diyor Vivienne. "Onunla tanışmak isterim onunla tanışmak isterim."

Bunu yapacağım diye mırıldanıyorum, ama çoktan aceleyle ve arabama doğru koşmaya başlıyorum.

"Neden gösterdiğim bu sevimli erkeklerin hiçbirisiyle ilgilenmiyorsun? Bu gece sevimli radarım bozuk mu? Hepsi de çirkin mi?" Justine endişeyle kaşlarını çatarak bana soruyor. Parlak mor elbisesiyle, ağır altın küpeleriyle ve omzuna dökülen uzun, koyu renkli at kuyruğuyla muhteşem görünüyor.

Kalabalık barın dans pistinin hemen yanındaki yüksek bir masada duruyoruz ve Cullan'ın söylediği gibi içkimi elimden bırakmıyorum. Bu benim üçüncü kokteylim ve sadece bir soda içtim, bu yüzden biraz sarhoş hissediyorum. Bir dahaki sefere su veya başka bir şey içmeliyim.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hepsi gerçekten çok tatlı, yemin ederim, ama seninle konuşmaktan mutluyum."

Bu gece gittiğimiz üçüncü bar ve Flockton Street'in bana göre olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. İyi vakit geçiriyorum ama yüksek sesli müzik, kalabalık ve bakışlar alışık olduğum şeyler değil ve buraya tekrar gelmek için acele etmeyeceğim.

"Leon kalbini mi kırdı?" diye soruyor Justine.

Kafamı sallıyorum. "İncindim ve kızdım, ama geçiyor. Ona aşık değildim."

"Peki kim var aklında?" Justine, içkisini yudumlarırken ısrarla soruyor. "Görünüşüne bakılırsa, mutlaka biri olmalı."

Boynumdaki gümüş kolyeye dokunuyorum.

Justine kolyeye bakarken bakışları keskinleşir. "Bu yeni. Doğum günü hediyesi mi?"

Başımı sallıyorum.

"Kimden?"

"Şey, patronumdan."

Ağzı açık kalır. "Bay Grant sana mücevher mi verdi?"

Zarif siyah topuklu ayakkabılarımı giyen ayaklarıma bakıyorum.

"Ve bu ayakkabılar."

"Mücevherler ve 'beni becer' ayakkabılar mı? Hay aksi, Elena. Onunla yatıyor musun?"

"Sikiş ayakkabısı ne demek? Hayır, tabii ki yatmıyorum."

"Seks ayakkabısı tam da adından da anlaşıldığı gibi. Onları giydiğinde, sevişmek istediğini işaret ediyorsun." Gözleri kısılır. "Neden kızarıyorsun?"

"Biraz... gerginlik var." "Daha açık ol."

Dikkatli olmalıyım. "Cullan dört adamı öldürdü" konusuna yaklaşıyoruz ve bunu kesinlikle kimseye söyleyemem. Bu, en yakın arkadaşım için bile çok büyük bir sır. "Bay Grant Fenton'a gelip beni saldırıdan kurtardığı gece, sonra arabasında öpüştük."

Justine'in dudaklarında skandal bir gülümseme yayılır. "Sen onun oğluyla çıkarken mi? Oh, o adam *kötü* biri. Senin için bunu biraz seviyorum."

"Bana yaşlı erkeklerin tehlikeleri konusunda uyarıda bulunman gerekirdi, onu desteklememen."

"Tuhaf mı davranıyor? İğrenç mi? Kahvaltıda sana aletini mi gösteriyor?"

Kokteylimin bir yudumunu boğazıma kaçırıyorum. Acaba çok mu sert? Alkolün tadını alamıyorum, ama belki de iki içki içtikten sonra alamazsın. "O bir beyefendi, söz veriyorum. Aslında biraz sürtük olan benim."

"Nasıl?"

Arkadaşıma gizlice bir bakış attım. "O... O bana odama gitmemi söyledi, ben de onun odasına gittim."

Justine o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, etrafta birkaç kişi başını çeviriyor, ama müzik o kadar yüksek ki, sesini neredeyse bastırıyor. Yüzümü kapatıp gülüyorum. Utanıyorum, ama bir kez olsun davranışımı itiraf etmek iyi geliyor. Justine ve ben Pixie adlı bir barda kokteyl içerken, beni suçlayan parmaklar hissetmiyorum.

Justine kolumu tutar. "Sen..."

Kafamı sallarım. "Beni soydu ve, şey..." Parmaklarımı ona doğru sallarım ve anlamlı bir şekilde vücuduma bakarım.

"Sana *parmakladı* mı?" diye bağırır. "Justine, aman

Tanrım. O kadar yüksek sesle bağırma."

Arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açılmış, deli gibi sırıtıyor. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Aman Tanrım. Çok mutluyum. Seninle gurur duyuyorum. İyi miydi?"

Cullan'ın parmağının içime girip çıktığını hatırlayarak dudağımı ısıırıyorum. Zirveye ulaşırken omuzlarına sıkıca tutunuyordum. "Çok güzeldi. Yıldızlar gördüm. Yaşımın iki katı olan bir adamla bunu yaptığım için deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Bence sen, ne yaptığını çok iyi bilen, güçlü elleri olan bir erkekten orgazm olan şanslı bir sürtüksün. Yüz yıl sonra, senin kaç yaşında olduğun ya da onun kaç yaşında olduğu kimin umurunda olacak ki? Mutluluğu nasıl elde edebiliyorsan öyle elde et. Ne zaman onunla yatacaksın?"

"Justine, yapamam. Bundan sonra profesyonel davranmam gerek." "Hayır," Justine, yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle inliyor.

"Hayatımda beni mutlu eden bir işim hiç olmadı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bunu tehlikeye atamam."

"Ama o..."

"Teyzelerim ne yaptığımı öğrenirlerse, annemin kim olduğunu bana asla söylemezler," diye hatırlatırım ona.

Justine derin bir nefes alarak pes etti ve başını salladı. "Tamam. Anlıyorum. O cadalozlarla çok zor zamanlar geçirdin."

"Justine!"

"Ne? Haklıyım. Senden para sızdırıyorlar ve sen de bunu biliyorsun."

En yakın arkadaşım, teyzelerimin benden faydalandığını düşündüğünü ima etti, ama bunu daha önce hiç açıkça söylememişti. Kokteyl bardağımı kavrayan parmaklarıma bakıyorum. "Onların istediklerini yapmaktan başka ne seçeneğim var ki?"

Elimi sıkıyor. "Üzgünüm, şu anda bunu konuşmayalım. Bugün senin doğum günün ve dans etmeliyiz. Bunları içip dans pistine çıkalım."

Justine bardağını dudaklarına götürür, içkiyi bir dikişte içer ve sonra bana umutla bakar.

"Tamam, ama bu son içkim," diye ısrar ediyorum ve kokteyli yudumluyorum.

Dans pistine doğru ilerlerken, bir kız Justine'e el sallar, o da el sallar ama onun yönüne doğru gitmez. "Malika benim arkadaşım," diye açıklar. "Ona sonra katılırız. Doğum günü kızıyla dans etmek istiyorum."

Müziğin hiçbirini tanımıyorum, ama eğlenceli, neşeli ve dans etmesi kolay. Dansım hiç de zarif değil, ama etrafımda bu kadar çok insan varken ve üç içki içmişken kendimi utangaç hissetmiyorum. Cullan'ın oturma odasında Rosie ile dans ederkenki kadar coşkuyla dans ediyorum. Kısa sürede müziğin içinde kayboluyorum, ellerim havada ve saçlarım ileri geri sallanıyor.

Justine, tanımadığım bir şarkıyı avazı çıktığı kadar söylüyor, ama birden gözleri büyür ve omzumun üzerinden birine bakar. "Vay canına. Çok iri."

"Kim?"

"Bize doğru gelen baba." Kötü bir şekilde sırtıyor. "Yaşlı erkekleri severim ve sen zaten birinin ilgisini çekmişsin. Benimdir."

Omurgamda bir karıncalanma hissediyorum, bize yaklaşan iri yarı yaşlı adamın kim olabileceğine dair bir önsezi. Bu gece Cullan'ı görebileceğim düşüncesi kalbimi hoplatıyor. Ama burası gürültülü, terli bir bar. Cullan buraya gelmez.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve yoğun ela gözler benimkilere kilitleniyor. Göğsündeki dövmeleleri hafifçe gösteren siyah düğmeli bir gömlek giyiyor. "Aman Tanrım. Bu benim patronum."

"*Bu* Bay Grant mı? O gözleriyle seni canlı canlı yiyor. Sanırım benim önceliğim hiçbir işe yaramayacak." Justine gülerek elimi okşadı. "Belki de doğum günü dilekleri gerçekten gerçekleşir. Ben Malika ve arkadaşlarıyla orada olacağım."

Justine'in benden uzaklaştığını ve kalabalığın arasında kaybolduğunu fark etmem biraz zaman alıyor ve ben dans pistinde tek başıma kalıyorum. Cullan kalabalığın içinden bana doğru ilerliyor, buradaki hemen hemen herkesin boyunu aşıyor. Bana ulaştığında, ona bakıyorum. Stiletto giymiş olsam bile

benden çok daha uzundu. Renkli ışıklar yüzünde parılıyordu. Ağzının köşeleri gülümsemeye dönüşünce, burada ne yaptığı ve neden olduğu artık umurumda değildi. Tek umurumda olan, gelmiş olmasıydı.

Gözleri vücudumda dolaşüyor. "Ayakkabıları giymişsin."

Üç içki beni pervasız hissettirdi ve yerinde yavaşça dönerek omzumun üzerinden ona kışkırtıcı bir bakış attım. "Ne düşünüyorsun?"

Cullan gözlerini bana kaldırdı. "Güzel. O küçük kırmızı parıltı beni her zaman büyülemiştir."

"Her zaman mı? Sık sık insanlara yüksek topuklu ayakkabı alır mısın?"

Kafasını salladı. "Bu ayakkabıları daha önce hiçbir kadında görmemiştim. Bir mağaza vitrininde görmüştüm ve bir türlü aklımdan çıkmadılar. Gecemi güzelleştirdiğin için teşekkür ederim. Bütün hafta boyunca bu ayakkabıları giydiğini düşüneneğim."

Gözlerinde karanlık ve cinsel bir parıltı var. Acaba Cullan'ın yüksek topuklu ayakkabı fetişi mi var? Ya da ayak fetişi? İlk tanıştığımızda dizlerinin üzerine çöküp ayakkabımın bağcığını bağlamıştı. Ayak fetişlerinin bir tür itaatkarlık olduğunu düşünmüşümdür hep, ama Cullan sürekli kontrolün kendisinde olduğunu hissettiriyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum, memnun ama şaşkın bir şekilde.

Elini uzatıyor. "Doğum günü kıızıyla dans etmek istiyorum."

Artık karşımda durup ilgisini gizlemeye çalışmadığına göre, Justine'e patronuma karşı sadece profesyonel davranacağım diye söylediğim her şey bir anda uçup gidiyor. Bir dansın profesyonelliğe aykırı bir yanı olamaz elbette.

Ona gülümserim ve elini tutarım, kendime yalan söylediğimi bilerek ve hiç umursamadan.

Cullan yaklaşır ve büyük elleri belime doğru hareket eder. Dokunuşu tenimi yakarken ben hafifçe nefesimi tutarım. Bu adamın bana hissettirdiklerinde profesyonelce olan hiçbir şey yok.

Beni kollarına aldığında, vücudumu bir sıcaklık kaplar. Avuç içlerim hafifçe göğsüne dayanır. Kulüp müziğine göre yavaşça dans ediyoruz, ama yemin ederim, gözlerine baktığımda duyduğum tek ritim onun kalbi.

"Rosie'ye kim bakıyor?" diye soruyorum.

"Arkadaşlarım Tyrant ve Vivienne Mercer ile birlikte. Bu akşam Henson'daki evlerinde akşam yemeği yedik."

"Tyrant. Komik bir isim." Yakın duruyoruz. O kulağıma fısıldarken vücudum onun sert vücuduna yapışıyor.

"Öyle değil mi? Seninle tanıştığım gece lokantada onunla kısa bir süre görüşmüştün."

O gece Cullan'la birlikte masada oturan başka bir adam daha vardı. Siyah giyinmişti, sert mavi gözleri ve parmak eklemlerinde ve boğazında dövmeleri vardı. İsmi ona yakışıyor. "Rosie'yi neden onlarla bıraktın?"

Cullan kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Vivienne seni kontrol etmek isteyebileceğimi düşündü. Flockton Caddesi'nin bir ünü var."

Birkaç bara gittikten sonra, bu ünün ne olduğunu anladım. Burası kadın tavlama mekanları. Cullan, buraya geleceğimi söylediğimde bu yüzden mi sinirlendi? Kıskanıyor mu?

Bu düşünceyle biraz gururlanıyorum, yavaşça birlikte hareket ederken ona doğru eğiliyorum. Erkeklerin bana asılabileceği bir yerde olduğum için kıskanmasını mı umuyorum? Etrafıma hızlıca bir bakış atıyorum ve Justine ve müziğe odaklandığım için daha önce fark etmediğim şeyi görüyorum. Burası bekar, aç gözlü erkeklerle dolu. Birçoğu, başka bir erkeğin kollarında olmama rağmen bana açıkça bakıyor. Bazıları, Cullan'ın bana dokunduğu yere odaklanmış, sanki onun dokunuşunun daha cesur olmasını umarak, onun aracılığıyla dolaylı olarak yaşayabilmek için.

Cullan'ın dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve yumuşak, öfkeli bir homurtuyla şöyle diyor: "Benim yerimde olmak istiyorlar. Benim yerimde olduklarını hayal edebilmek için vücudunun her yerine dokunmamı istiyorlar."

Odaya sert bir bakış atar ve beni kendine yaklaştırır, çene kasları seğirir. Ellerini belimde tutar, uzun parmakları belimin altını okşar, izleyen erkeklere hiçbir tatmin vermez.

Onun kollarında biraz eriyorum, kalabalığa rağmen kendimi güvende hissediyorum ve fırtınalı kaşlarının arasındaki sert çizgiyi seviyorum. "Kıskanç bir tip misin, Cullan?"

Zaten öyle olduğunu biliyorum. Sadece bunu onun ağzından duymayı seviyorum. Daha önce kimse bana karşı bu kadar lezzetli bir sahiplenme ve fırtınalı bir duygu hissetmemişi.

Cullan dikkatini tekrar bana çevirir ve bana karanlık bir gülümseme atar. "Şu anda kıskanç görünüyor muyum, hayatım?"

Vücudumdan sıcak bir dalga geçer. "Etrafımdaki her erkeğe ölümcül bakışlar atıyorsun."

Dudakları boğazımı okşadı. "Ben koruyucuyum. Ben böyle biriyim."

Dans ederken Cullan'ın elleri vücudumda dolaşıyor. Popomu ya da göğüslerimi okşamıyor, ama ellerini kalçalarım ve sırtımda gezdiriyor. Parmak eklemlerini kolumun altındaki hassas deriden belime doğru kaydırıyor. Başparmaklarını kalça kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. Her küçük dokunuşta nefesim kesiliyor ve tüm vücudum karıncalanmaya başlıyor.

Kan yanaklarıma hücum ederken gözlerimi indiriyorum ve o, bana bakmam için çenemi yukarı kaldırıyor. Dudakları benimkilere çok yakın ama beni öpmek için hiçbir hareket yapmıyor. Yaptığı her şey ön sevişme gibi geliyor ama daha ileri gitmiyor.

Bacaklarımin arasında acil bir istek var ve dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var. Bu sadece bir dans mı, yoksa daha fazlasını mı istiyor? Onun aklını okumaya çalışırken kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Kaslı omuzlarını sıkıştırıyorum, gözlerimle ona yalvarıyorum.

Cullan çenemi kavrar ve dudaklarını benimkilere yaklaştırır, ama son anda durur. Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayar, sonra parmak uçları boğazımı okşar.

"Beni delirtiyorsun," diyorum, sözler istemeden ağızımdan çıkıyor.

Cullan odanın içinde karanlık bir bakış atar. "Bütün bu adamlar izlerken sana istediğim gibi dokunamıyorum."

"Kimse ne yaptığımızı umursamıyor." Neredeyse öpüşmek için yalvaracak durumdayım. Bütün dünya izliyor olsa da umurumda değil. Ona ihtiyacım var.

"Ben umursuyorum." Bir an beni düşünür. "Güzel bir şey görmek ister misin? Yeterince dans ettin mi?"

Aşırı ısındım ve bu kadar çok insanın arasında kendimi boğulmuş hissediyorum. Güzel bir şey derken neyi kastettiğini merak ederek başımı sallıyorum.

"O zaman buradan gidelim." Elimi tutuyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor.

Justine'i bulup ona el sallamak için yeterli zamanım var.

Kiminle ayrıldığımı görüyor ve gözleri benim için heyecanla parıltıyor olsa da, yine de "*İyi misin?*" diye soruyor.

Cullan beni dans pistinden çıkarırken, benim elimi saran büyük, damarlı eline bakıyorum. Sanırım patronumla yatacağım. Açıkçası deliyim ve karnımdaki kelebekler isyan ediyor, ama bununla hiç sorunum yok. Hızlıca başımı sallayıp gülümsüyorum ve o da heyecanla başparmağını kaldırıyor.

Cullan kalabalık caddede yürürken elimi sıkıca tutuyor. Her yerde insanlar var, karanlık ve gürültülü müzikten uzak buradaki sarhoşlukları daha belirgin. Kan dolaşımdaki alkolün çoğunu dans ederek attığımı düşünüyorum ve hafif, hoş bir sarhoşluk hissi kalıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye Cullan'a soruyorum.

Bana gizemli bir gülümseme atıyor. "Uzak değil."

Flockton Caddesi'nin ışıkları ve gürültüsü arkamızda kalır ve büyük, eski, pahalı evlerin bulunduğu sakin bir mahalleye gireriz. Sokak lambaları soluk sarı bir ışık yayar, büyük ağaçlar kapkara gölgeler oluşturur ve havada uzaklardan gelen ağustos böceklerinin uğultusu duyulur.

Cullan, uzun bir çitin içindeki ferforje kapıya yürür, bir şifre girer ve kapı açılır. Kapının ötesinde, düzgün bir yol ve çimenli bir alan, çiçek tarhları ve uzun, yapraklı ağaçlar görünüyor. Biraz sol tarafta, heybetli bir evin boş, karanlık pencereleri var. Cullan kapıyı benim için açık tutar ve bir hareketle içeri girmemi işaret eder.

İzinsiz girdiğimiz hissiyle boğulmuş bir şekilde tereddüt ediyorum. "Neredeyiz? Burada kim yaşıyor?"

Bana yine o gizemli gülümsemesini gösterir ve başını bahçeye doğru eğirir. Cullan gibi katı ve güvenlik bilincine sahip bir adam, açıkça özel mülk olan bir yere girmenin sorun olmadığını düşünüyorsa, sanırım sorun yoktur. Ayrıca, Blackport'taki bu görkemli konutların içlerinin nasıl olduğunu merak ediyorum.

İçeri giriyorum ve sanki gizli bir bahçeye girmişim gibi hissediyorum.

"Vay canına," diye nefes alıp etrafa bakıyorum. Ay ışığında tüm bitkiler ve çiçekler büyülü görünüyor. İleride bir su çeşmesinin yumuşak çınlaması var ve soluk çakıl yol beyaz parıltıyor. Bahçeyi çevreleyen yüksek bir tuğla duvar var gibi görünüyor ve bu da bahçeyi sessiz, özel bir alana dönüştürüyor.

Cullan beni takip ediyor ve kapı, kesinliği ima eden yüksek, metalik bir tıklama sesiyle kapanıyor. Etrafıma baktığımda, telefonuyla bir şeyler yapıyor ve sonra onu cebine koyuyor.

Yavaşça beni kollarına çekip öper, beni sıcak, sert vücuduna sıkıca sararken, kokulu çiçekler ve onun zengin, erkeksi kokusu başımı döndürür. Dudakları benimkileri yutar, dişleri alt dudağımı ısırır. Onu daha derine davet etmek için ağzımı açarım, ama o uzaklaşır.

"Burası çok güzel," diyorum.

"Değil mi?" Ama o sadece bana bakıyor.

Kenara çekilerek, beni beyaz patikada onunla birlikte yürümem için davet ediyor. Birkaç adım geride kaldığını fark ediyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözlerinde ilkel bir bakış parlıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Bakışları yüksek topuklu ayakkabılara düşer. "Hiç tavşan avladın mı, Elena?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç kırsal bir yere gitmedim."

Parmağını çıplak sırtımda gezdirir. "Çocukken memleketimde sürekli avlardım. Tavşanların kaçarken parıldayan küçük beyaz kuyrukları vardır. Onları nişan alıp ateş etmek için hizalarken seni alay ederler. O güzel beyaz kuyrukları görmek her zaman kalbimi hızlandırırdı. Bu ayakkabılarla yürüdüğünde gördüğüm o kırmızı parıltı da kalbimi aynı şekilde hızlandırıyor."

Bu yüzden mi bu ayakkabıları seviyor? Avlanmayı hatırlattıkları için mi? Tüylerim diken diken oluyor, hem heyecanlanıyorum hem de korkuyorum.

Başını eğip gülümsüyor. "Eve gitmek istediğin anda, eve gideceğiz. Gece çok güzel ve ben kendim gibi hissetmek istedim..." Derin ve keyifli bir nefes alıyor. "Kendim gibi."

Bir anlık merak duyuyorum. Her zaman dadısına karşı titizlikle kibar ve nazik davranan profesyonel Bay Grant'ı tanıyorum, ama onun diğer yönünü de görmek istiyorum. Arabasında beni öpen Cullan'ı. Ben onun yatak odasına kaçtığımda beni merdivenlerden yukarı kovalayan ve kalın parmağını içime sokarken ateşli, çılgın sözler söyleyen Cullan'ı.

Cullan elini saçlarımdan arasından geçirip kulağımın arkasına koyar. Gözleri çok keskin ve parlaktır ve aklıma bir şey gelir

ayakkabılar hakkında. Kovalamaca hakkında. Cullan'ın ayak fetişı yok.

Avlanmayı seviyor.

Sıcaklık içimi kaplar. "Sanırım fantezini biliyorum."

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

Ay ışığıyla aydınlanan bahçeye, mülkü çevreleyen yüksek duvarlara ve evin karanlık pencerelerine göz gezdiriyorum. "Bizi gören var mı?"

"Ev sahipleri yok. Güvenlik kameralarını kapattım. Kimse içeriye göremez ve tüm ev sıkı bir şekilde kilitli."

Cullan her şeyi düşünmüştü.

"Başımız belaya girer mi?" diye soruyorum.

"Sadece

yakalanırsak."

Bu, aramızda olan her neyse, onun teması gibi görünüyor. Yakalanma. *Onun seni yakalamasına izin verme.*

Hayatımda yaptığım en cesur şeyi yapıyorum. Ondan uzaklaşmak için bahçe yolunda ağır ağır yürüyorum. Birkaç adım attıktan sonra, sadece uzaklaşarak onu kışkırtıyor muyum diye merak ederek omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Dudakları aralanmış, bakışları beni başımın tepesinden stiletto ayakkabılarımın kırmızı tabanlarına kadar tararken beni yakıyor.

Sanırım dikkatini çektim. Şimdi daha da cesur olmak istiyorum.

Elbisenin eteğine uzanıp başımın üzerinden çıkarıyorum. Gece havası çıplak vücudumu okşuyor. Yürümeye devam ediyorum ve elbiseyi parmaklarımdan bırakıyorum.

Onun aç bir şekilde mırıldandığını duyuyorum, "Siktir," ve beni takip ederken ayak sesleri çakıllarda çıtırdıyor. Aynı yavaş tempoda yürümeye devam ediyorum ve Cullan da benimle aynı hızda, sadece bir adım arkamda bahçenin derinliklerine doğru yürüyor. Gözlerinin vücudumda olduğunu hissedebiliyorum. Şu anda hissettiğim güç bir heyecan dalgası.

Sırtımın arkasına uzanıp sütyenimi çıkarıyorum, yana doğru uzatıyorum ve parmaklarımdan kışkırtıcı bir şekilde düşmesine izin veriyorum. Bu yeni cesaretimin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de kokteylin son etkisi budur. Ya da belki de Cullan'ın beni takip etmesinden gerçekten hoşlanıyorum.

Su çeşmesine ulaşıyorum, yumuşak, damlayan suyu olan güzel bir beyaz taş heykel ve etrafında dönmeye başlıyorum. Cullan'ın sabrı tükeniyor ve arkamda hızlı ayak sesleri duyuyorum. Beni kollarına alıyor ve boynumun arkasına ateşli bir öpücük konduruyor. Elleri vücudumda yukarı kayıyor ve göğüslerimi avuçluyor, sertleşmiş parmaklarıyla meme uçlarımı çimdikliyor. İlerim ve başım omzuna düşer, o ise boğazımı öpmeye ve göğüslerimi sıkmaya devam eder.

"Beni kızdırmayı seviyor musun, hayatım?" diye sorar öpücükler arasında sert bir fısıltıyla. "Ben dayanamayana kadar beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun? Bu oynadığın tehlikeli bir oyun."

Kollarında dönüp kollarımı omuzlarına doladım. O kadar uzun ki parmaklarım boynunun arkasındaki kısa saçlarına ancak ulaşabiliyor.

"Bu gece tehlikeyi seviyorum." Ağzımı onun ağzına doğru eğerek, daha önce o kadar insanın önünde yapamadığı şeyi yapması için onu davet ediyorum.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, nefesiyle dudaklarımı okşarken beni okşuyor. Sonra ağzı ağzıma iniyor.

Cullan'ın dudakları, beni ilk öptüğü zamanki kadar sıcak ve lezzetli. O an kendimi kaybediyorum, onu tamamen ve tamamen istememe izin veriyorum ve sonuçları umursamıyorum.

"Gerçek beni seviyor musun?" diye soruyor öpüşmelerin arasında. Parmakları vücudumda aşağı doğru kayıyor ve siyah dantel iç çamaşırımın üzerinden cinsel organımı okşuyor. Bacaklarımın arası çok ıslak ve o da bunu hissediyor olmalı.

"Evet," diye inliyorum, parmakları klitorisimi okşarken.

Gülümsüyor ve dudaklarını bir kez daha benim dudaklarımın üzerine eğiyor. "O zaman sana daha fazlasını göstermem gerekecek."

Beni kollarının arasına alır ve çeşmenin geniş kenarına oturtur. Taş soğuktur, ama rahat olmak için yeterince geniştir.

Önümde diz çökerek, ellerini ayak bileklerime doladı ve sıktı. Dizlerimin içlerine, sonra uyluklarıma öpücükler kondurdu, giderek daha yukarıya öperek bacaklarımı açtı.

İç çamaşırımı çıkarmak yerine, orta parmağıyla bir tarafa çekip diğer parmaklarıyla beni okşadı.

"Seni yalayabilir miyim, hayatım? Çok tatlı görünüyorsun."

"Lütfen," diye nefes alıyorum.

Yaklaşır ve sanki en kaliteli parfümmüşüm gibi koklar, sonra dilinin ucuyla tadımı alır. Hafif bir okşama bile beni inlemeye başlar. Daha fazlasını istiyorum ve o da bana bunu verir, yumuşak, ıslak dili ve dudaklarıyla beni tekrar tekrar zevke getirir, kanım daha da hızlanır ve arzu tüm vücudumu sarar.

Parmakları kalçamdaki doğum kontrol bandını kısa bir süre okşadı. "Bu ne için?"

"Doğum kontrolü," başımı geriye atarak nefes nefese soruyorum. "Hm. Onu çıkarmayı hiç düşündün mü?"

Onu bedenimden koparıp patronumla yatmak mı? Bu düşünce, yasak bir fantezi olarak bir iki kez aklıma gelmişti. Cullan'dan kazara hamile kalmak ve onun değişen bedenimi hayranlıkla izlerken bana karşı daha da koruyucu hale gelmesi.

"Şey, ben..." Düşüncelerim dağılıyor. Dilinin ısrarlı hareketleri, bana yaptıklarından başka her şeyi unutmamı sağlıyor.

"Sen bakiresin, Elena?"

Başımı zevkten tekrar geriye doğru eğerek onaylıyorum. "Evet. Ama belki... Belki de bakire olmak istemiyorum."

Beni diliyle okşarken gülümsediğini hissediyorum. "Öyle mi?"

Cullan klitorisimi emip dilini kırbaçlarken mırıldanıyor, "Seni sikmeden önce, ve seni sikeceğim, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

"Mm?" Gözlerim hala kapalıyken cevap veriyorum. Çok yaklaştım. Giderek yaklaşan orgazm çok güçlü hissediliyor ve orgazm olduğumda dengesini kaybedip çeşmeye düşmemek için umuyorum, ama Cullan beni sıkıca tutuyor.

"Gerçekte nasıl biri olduğum hakkında."

İçimdeki sıcaklık iki katına çıkarken gülümsüyorum. "Nasıl biri olduğumu biliyorum, Cullan."

"Bilmiyorsun. Ama bilmeni istiyorum."

"Tamam," diyorum, bana verdiği zevke odaklanarak. Bu adama tehlikeli bir şekilde kapıldığımı zaten biliyorum.

"Sana söyleyeceğim, ama ne yaparsan yap, kaçma. Yoksa seni kovalamaya dayanamayacağım."

"Neden kaçayım ki..."

Ama dili klitorisime sıkıca yapışıyor, tekrar tekrar, ve sormak istediğim soru aklımdan çıkıyor.

Cullan

Elena boşalmaya çok yakın. Sıkı kaslarından ve nefesinden bunu hissedebiliyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi Elena?" diye soruyorum, dilimle klitorisini okşarken.

"Evet. *Lütfen*. Durma. Çok iyi," diye inliyor, başını geriye atıyor.

"Bu noktayı yalamaya devam edersem, boşalacaksın." "Boşalacağım. *Boşalacağım*."

"Seni oğlumdan daha iyi hissettiriyorum, değil mi?"

"Hm?" diye soruyor belirsiz bir şekilde.

"O sana benim sana hissettirdiğim kadar iyi hissettirdi mi hiç? O da benim şu anda yaptığım gibi amını yaladı mı hiç?" Esnek kalçalarını sıkıp, dilimle daha iyi bir açı elde edebilmek için bacaklarından birini omzuma çekiyorum. "Belki de bunu unutmalıyım. Belki de benim sadece kıskanç olduğumu ve deli olmadığımı düşünerek daha mutlu olursun." Onu tekrar yalayıp ona bakıyorum. "Ama deli olduğumu bilmeni istiyorum, Elena."

O beni gerçekten dinlemiyor. Vücudunu saran mutluluğa çok odaklanmış durumda. Ona oral seks yaptığım gece, onun benim olduğumu anlaması riskini göze alarak onunla konuştum. O zaman doğru zaman değildi, ama şimdi doğru zaman.

"Aferin benim kızıma," diye fısıldıyorum ve dudakları gülümsemeye bükülüyor.

O gece ona söylediğim diğer şeyleri hatırlıyor mu? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. O zirveye yaklaşırken, ısrarlı dil okşamalarımın arasında, "Çok yaklaştığını hissediyorum. Seni yakaladım. O güzel çığlıklarını duymama izin ver" diyorum.

Elena'nın yüzü, doruğa ulaştığı anda şokla doluyor. Vücudunu demir bir pençeyle saran zevk ile bu sözleri daha önce duyduğunu fark etmesi arasında kalıyor.

Onu yalamaya devam ediyorum, vücudundan alabileceğim her damla zevki sıkıyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor. Saçlarımı yumrukluyor ve adımı haykırıyor. Ama ben pes etmiyorum. Bacakları titremeye başladığında ve yalvaran bir sesle adımı söylediğinde, sonunda ona merhamet ediyorum ve uzaklaşıyorum.

Kafası karışmış bir şekilde nefes nefese kalır. "Aman Tanrım. Cullan. Ne oluyor? Nasıl yaptın bunu..."

"Oğlum sana oral seks yaparken sana ne dediğini nereden biliyorum? Aminin nasıl yalanmayı sevdiğini nereden biliyorum? Oğlum odana geri döndüğünde dili farklı hissettirdi, değil mi? Bacaklarını okşadı. Uyluklarını öptü. Sen bacaklarını omuzlarına doladın ve orgazm olurken *sıkıca sarıldın*, bu sana çok iyi geldi. Geniş omuzları vardı, değil mi? Oğlumunkinden daha genişti." Elimi çeneme sürüyorum. "Sakal kıllarım beni ele verebilir mi diye merak ettim, ama sanırım sen çok eğleniyordun, fark etmedin bile."

Elena, sözlerimden etkilenmiş bir şekilde bana bakıyor.

Onun baldırlarının arkasını okşuyorum. "Orada ve o anda seni sikmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Benim için çok ıslaktın, Elena. Tamamen açılmış, pembe ve davetkar görünüyordun, ve ben çok sertleşmiştim."

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor.

Ayak bileklerini tutuyorum ve homurdanıyorum, "Seni uyarmıştım. Yapma. Kaç."

İki eliyle çeşmenin kenarını tutuyor. "Leon çıktıktan sonra yatağıma gelen sen miydin?"

Başımı sallarım.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle kırılganlıklar belirir. "Neden beni kandırdın?"

"Çünkü senin bu kadar tatminsiz olman ve Leon'un bunun senin hatan olduğuna inanmanı sağlaması kalbimi kırdı. Sana hak ettiğin zevki vermek istedim."

Bahçeye bakıp tekrar bana dönüyor. "Kaçarsam ne olur?"

"Seni kovalarım. Seni sikerim."

"Sen delisin," diyor titrek bir fısıltıyla.

Hiçbir fikri yok. Sadece iç çamaşırı ve topuklu ayakkabılarla bu kilitli bahçede fazla uzağa gidemez. Adil olmayacak, ama artık adil olmak umurumda değil. Onu istiyorum.

"Beni eve götür," diye ağlar.

"Elena..."

"İstediğimde götüreceğine söz vermiştin." Gözlerini sıkıca kapatır. "Eve gitmek istiyorum."

Onun ayak bileklerini tutan ellerime bakıyorum, hayal kırıklığı göğsümde ağır bir yük gibi çöküyor. Söz vermiştim, ama onun isteyeceğini düşünmemiştim. Elena'nın aradığım kadın olduğunu sanıyordum. Gerçek yüzüme bakıp çılgılık atmayacak kadın. Ona, geceleri onu ziyaret eden kişinin ben olduğumu itiraf ettiğimi, sonra da onu kendime yakın tutmak için hayatını mahvettiğimi hayal ettim. İlk başta dehşete kapılırdı, ama sonra bunu sadece ona ihtiyacım olduğu için yaptığımı anlardı. Yavaş yavaş, işimin her yönünün meşru olmadığını ima etmeye başladım ve o da benim yaptığım işe ve nasıl yaptığımı merak ederdi. Benim şeytani kurnazlığımla gurur duyardı.

Sonunda ona kırmızı maskeyi gösterir ve düğüm atmada ne kadar hızlı olduğumu gösterirdim. Ellerimde ne kadar çok kan olduğunu, onun sandığından çok daha fazla olduğunu anlardı ve yine de onları vücuduna takmamı isterdi. Elena, gerçek yüzümü gören ilk kadın olurdu ve beni severdi.

Ama şu anda yüzünde aşk yok.

Yavaşça ayak bileklerini bıraktım ve Elena ayağa kalktı. "Leon'un kapüşonlu sweatshirtünü giyip onun gibi davranmak çok adice bir hareketti. Senin için daha önemli olduğumu sanıyordum. Sanıyordum ki..."

Omuzlarını tutuyorum. Artık duygularımı daha fazla bastıramıyorum ve çaresiz sözler dudaklarımdan dökülüyor. "Seni kandırdığım için seni umursamadığımı mı düşünüyorsun? Herhangi birine karşı bu kadar çılgınca davranacağımı mı sanıyorsun? İki yıldır yalnızım ve başka bir kadına dokunmadım. Başka bir kadına bakmadım bile. *Benim* kadını bekliyordum. Kıskaçım, deliyim, kesinlikle çok ileri gittim, ama *sen* olduğun için kendimi tutamadım. Gerçekte kim olduğumu görürsen seni sonsuza kadar kaybedeceğimden korkuyorum. Tüm bunlar

Orada sakın bir şekilde durup, erkek arkadaşının babası ve patronunmuşum gibi davrandığımı mı sandın? Senin yüzünden aklımı kaçıırıyordum. Kendini özel hissetmiyor musun? Özel kelimesi bunu tarif etmeye yetmez. Gece gündüz seninle meşgulüm ve artık sana sahip olamayacağım için ne yapacağımı bilmiyorum.

Gökyüzüne bakıyorum, Elena'yı bırakacak gücü arıyorum, oysa tek istediğim onu sıkıca kucaklamak ve asla bırakmamak.

"Biliyorum, ben çok fazlayım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Suçluyum. Ahlaksızım. Günahkarım. Fazla fazlayım. Hep öyleydim, hep öyle olacağım. Değişemem ve rol yapmaktan bıktım, bu yüzden sevdiğim kadına kalbimi ve ruhumu açtığımda, onun hala beni isteyeceğini ummaktan vazgeçmeliyim."

Gözlerimi ayın soğuk, sert ışığına sabitleyerek, Elena'yı bırakıp arkanı dönüyorum. Umudum bu bahçede ölüyor. Elena'ya sahip olamazsam, bu dünyada benim için geriye hiçbir şey kalmaz.

"Seni eve götüreceğim," diye mırıldanıyorum, çakılların üzerinde çıtırdayarak. "Sana bir daha dokunmayacağım."

Onun beni takip etmediğini fark etmem biraz zaman aldı.

"Acıtıyor, değil mi?" diye sorar. "Her zaman iyi olmaya çalışmak ve insanlara asla yetmemek. Savaşığım şeyin buna değer olup olmadığını bile bilmiyorum. Çok yorgunum, Cullan."

"Sen iyisin. Ben iyi değilim, biliyorum, ama başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Sadece sevdiğim kadın umurumda. Diğerleri cehenneme gidebilir."

"Cesursun. Keşke ben de senin gibi olabilsem."

"Bunu tavsiye etmem," diye mırıldanıyorum.

Ağustos böcekleri cıvıdamaya devam ediyor. Sessiz bahçede yumuşak, ılık bir esinti esiyor.

"Söylediklerinde ciddi miydin? Benim tarafımdan tüketildiğini mi kastettin?" diye sorar Elena.

"İçten gelmeseydi söylemezdim."

"O zaman bana söylemeliydin. Beni kandırdığın için kızgın değilim. Bütün bu zaman boyunca bana ilgi duymuyormuş gibi davrandığın için kızgınım. Neden öyle davrandın?"

Yavaşça ona dönerek, "Deli olduğumu düşüneneceğinden korktum," diyorum. Ellerini beline dolamış, sanki üşüyormuş gibi, ama gözlerinde bir dakika önce olduğu gibi öfke yok artık.

"Sen olmanı istedim," diye fısıldadı, yüzünde duygu dolu bir ifadeyle. "O gece misafir odasında."

Onu şaşkınlıkla sessizce izliyorum.

"Ne kadar delisin sen, Cullan?" diye soruyor, suçlayıcı olmaktan çok meraklı bir ses tonuyla. "Benim için aklını kaçırdığını söylüyorsun, ama ben sadece nazik, kibar Bay Grant'ı görüyorum." Tereddüt ediyor. "Geceleri hariç. Karanlık çöktüğünde, başka bir adamın izlerini görüyorum."

Geceleri öldürürüm. Geceleri ona karşı şehvet duymama izin veririm. Onun bedenini ve kalbini elde etmek için korkunç şeyler yaparım ve bunların hiçbirinden pişman değilim.

"Benden sakladığın bu adamı merak ediyorum," diyor, beni yakından izleyerek.

Ona doğru bir adım atma riskini göze alıyorum. "Karanlık olduğunda, kimsenin görmesine izin vermediğim adam olmaya daha yakın oluyorum. Sen hariç kimse."

"Her şeyi görmedim, değil mi?"

Kalbimde küçük bir umut filizleniyor. Elena'nın şu anda bahçenin kilitli kapılarını yumruklayarak, birinin onu benden kurtarması için çığlık attığını düşünerek endişeleniyordum, ama öyle değil. "Gerçekte kim olduğumu söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Söylemeni istemiyorum."

Kalbim sıkışır. Karanlıkta onun amını gizlice yaladığım için bana kızmayacağını ummak çok fazlaydı.

Elena bakışlarını bana çevirir. "Bana göstermeni istiyorum."

Bana son bir kez nefes nefese bakarak koşar, neredeyse çıplak vücudu ağaçların arasına kaçır. Şok içinde onu izlerim, ayakkabılarının tabanlarından gelen küçük kırmızı ışıkları izlerim.

Bana göstermemi mi istiyor?

Hayır.

Onu *kovalamamı* istiyor.

Dudaklarım gülümser ve vücudumda sıcaklık ve şehvet yükselir. Elena benim gerçekte nasıl bir adam olduğumu bilmek istiyor. Ona ve sadece ona takıntılı olduğumu kanıtlamamı istiyor. Bütün gece bunu kanıtlayacağım

bacakları titreyene ve nefes almasına izin vermem için yalvarana kadar kanıtlayacağım.

Ama önce onu bulmam gerekiyor.

Sadece birkaç saniye içinde gözden kayboldu, ama bahçe çok büyük değil ve dışarı çıkamaz. Onu rahatça avlayabilirim.

"Elena," diye şarkı söyler gibi sesleniyorum, yavaşça onun peşinden yürüyorum. Daha da içeriye doğru kayboldu, ben de saat yönünde dolaşabilmek için sol üst tarafa geçiyorum. "Benden saklanmanın bir anlamı yok. Bu bahçeye kilitlendin ve anahtar bende. Çık ortaya ve kendini göster."

Dikkatle

dinliyorum.

Sessizlik.

Yavaşça gülüyorum. Vücudumun her yeri karıncalanıyor ve onun yakınlarda, çıplak ve savunmasız bir şekilde, belki de nefes sesini bastırmak için ellerini ağzına kapatmış olduğunu düşünerek sikim sertleşiyor.

"Seni yakaladığımda, seni becereceğim. Uslu bir kız ol ve kendini göster, sana nazik davranacağıma söz veriyorum."

Sesimdeki yalanı duyduğuna eminim. Nazik davranmak için çok geç kaldık.

Çalıların arkasında ve ağaç gövdelerinin etrafında onu arıyorum. Parmaklarım papatyalar ve açelyalar üzerinde geziyor. "Kaçış yok, tatlım. Seni görebileceğim bir yere çık."

Bir dalın kırılma sesini duyarım ve başımı hızla o yöne çeviririm. Gözlerimi kısıyorum, ama karanlık bahçede hiçbir şey görmem. Biraz daha güçlü bir sesle, "Elena, uslu bir kız olmuyorsun" derim.

Kovalamacanın heyecanı kanımı kaynatıyor. Yakınlarda olmalı, ama bahçenin sonuna doğru baktığımda, onu yaklaşık yüz metre uzakta görüyorum. Nasıl bu kadar çabuk benden bu kadar uzaklaşabildi?

Sonra çimlerin üzerinde bırakılmış yüksek topuklu ayakkabılarını görüyorum. Demek öyle. Topuklu ayakkabılarının yumuşak zemine batmasını önlemek için yürümek istemiyor. Koşmak istiyor.

Hızımı artırıyorum. Bunun kolay olacağını düşünmüştüm, ama Elena beni zorluyor. Şimdiye kadar, onun kalbi de

korku ve adrenalinle, benimki ise beklentiyle.

"Seni aramamı ne kadar uzatırsan, vücuduna o kadar sert davranırım," diye bağıryorum. "Daha önce hiç bakire biriyle sevişmedim. Seni benim yaptığımda çığlık atar mısın? Umarım atarsın, Elena."

Ağaçların arkasında soluk bir şey belirir. Ağaçların etrafından dolanırım ama o orada değildir.

Nereye gitti bu?

Etrafa bakıyorum. Yakınlarda çalılar var. Eğilip çömelerek uzaklaşmış olmalı. Üç uzun adım atıyorum ve onu çiçeklerin arasında saklanmaya çalışırken görüyorum.

"İşte buradasın."

Elena'nın beline kolumu doladım ve onu göğsüme yapışana kadar sürükledim. Islak iç çamaşırları dışında çıplaktı, ayak parmaklarının uçları yere değiyordu, bana karşı direniyordu. Diğer elimi saçlarına sokup onu sıkıca tuttum.

"Yakaladım," diye kulağına fısıldadım.

Ayak tabanları ve dizleri kirli. Saçında küçük yapraklar takılmış. Onu bu halde görmek o kadar çekici ki, nefesim kesiliyor, narin kokusunu içime çekiyorum.

Elena gevşiyor, tüm direnci kayboluyor. Pes mi ediyor, yoksa ölü numarası mı yapıyor?

Ona güvenirmiş gibi davranarak, tutuşumu gevşetip yavaşça vücudumdan kaymasına izin veriyorum, ta ki ayakları yere değene kadar. Elena saçlarını yüzünden geriye itiyor, sakın görünüyor ama gözleri her yere bakıyor, kaçış yolu arıyor.

Ona bu fırsatı veriyorum, yarı dönerek kapıya doğru bakabiliyorum. "Eğer istersen şimdi eve gidebiliriz..."

Elena bu cazibeye karşı koyamıyor. Benden uzaklaşıyor ve kaçıyor.

Gülerek peşine düşüyorum. Artık benden saklanamaz. Ondan çok daha iriyim ve ağaçların arasında benden kurtulmaya çalışırken ona kolayca yetişiyorum. Nefes nefese kalışından, patikalarda kıvrılıp dönerken sıkı meme uçlarının görünmesinden zevk alıyorum.

Onu çok arzuluyorum. Şişmiş ve ıslanmış olmalı. Sonunda içine girdiğimde beni eldiven gibi saracak.

Sadece birkaç dakika sonra, o çoktan yorulmuş ve nefes nefese kalmış. Ben ise neredeyse hiç nefes almıyorum ve terlemedim bile. Hızımı anında iki katına çıkarmak, kolumu beline dolamak ve ikimizi yumuşak çimlerin üzerine devirmek dünyadaki en kolay şey. Düşüşümüzü yumuşatarak onun incinmemesini sağlıyorum ve onu altımda sıkıştırıyorum.

O benim altımda debelenirken, ona şöyle derim: "Elinden geleni yaptın, ama boşuna, tatlım. Seni her halükarda yakalayacaktım."

Elena benim kucağında kıvranıyor, yumuşak kıvrımları benim aletime sürtünüyor. "Bana ne yapacaksın?" diye inliyor.

Karmaşık saçlarını yumruğumla kavrayıp sertçe tutuyorum. Dizlerimi kullanarak bacaklarını ayırıyorum ve pantolonumun üzerinden sertleşmiş penisimin onun cinsel organına sıkıca bastırdığından emin oluyorum. "Sana ne yapacağım? İyi bir kız gibi kendini bana teslim etmek yerine, beni bahçenin her yerinde peşinden koşturdun. Sana ne yapacağımı söyledim." Ona doğru iterek, inlemesini sağladım. "Seni sikeceğim."

"Cullan," diye inledi.

"İlk seferin için sana ipek çarşaf, gül yaprakları ve büyük, yumuşak bir yatak verebilirdim. Sen ise o alaycı ayakkabılarla benden kaçmayı seçtin, şimdi ise kalbinde korku dolaşırken yere çivilenmiş durumdasın. Bana gerçekte nasıl bir adam olduğumu göstermemi istedin. Henüz korkmadın mı? Benimle birlikte bu bahçeye adım atmamış olmayı dilemiyor musun?"

Elena dudaklarını ıslatır ve başını sallar.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Aferin kızım." Boğazının yan tarafına ateşli öpücükler kondururum, o da gözlerini kapatıp inler. "Dudaklarımın üzerinde nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Beni istediğin için mi? Yoksa benden korktuğun için mi?" Elimde, onun bakire cinsel organını benden koruyan tek şey olan ince iç çamaşırını sıkıca tutarım. "Yoksa ikisi de mi?"

Külotunu bacaklarından yırtıp bir kenara atıyorum.

Kıçının kıvrımlarını ve ıslak iç dudaklarını okşuyorum. "Çok güzelsin, hayatım," diyorum. "Seninki kadar güzel, pembe ve çekici bir amcık görmedim hiç. Artık seni yakaladım, sana çok nazik davranacağım, ama kaçıp beni tekrar peşine düşürmesen iyi olur."

Oturup gömleğimin düğmelerini açtım ve yine uyluklarımla Elena'nın dizlerini ayırdım. O yüzüstü çimlere uzanmış, hafifçe nefes nefese, yanağını bir tarafa çevirmiş beni izliyordu. "İstediğin bu mu, doğum günü kızı? Güvenli yatağında uyumak varken, yaşının iki katı bir adam tarafından toprakta sikilmek mi?"

"Lütfen," diye inliyor, parmaklarını çimlerin üzerinde açıp sonra beklentiyle kıvrıyor.

Gömleğimi çıkarırken ona gülümsüyorum. "Senin için çok güzel olacak, hayatım. Senin için her zaman çok güzel olacak ve söz veriyorum, bundan sonra seni çok sık sikeceğim."

Kalçalarını yukarı çekip dizlerini ayırıyorum. Soğuk gece havası, onun ıslak ve ateşli cinsel organını öpüyor. Elena şu anda benim için açılmış halde çok savunmasız hissediyor olmalı.

Pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarırım. Başı kanla morarmıştır. Damarlar sertleşmiş sikimin üzerinde belirginleşir. Kendimi yumruğumla kavrayıp, ucunu onun yumuşak, pembe amcığına sürterek kendimi güzelce ıslatırım.

Böyle uzatmak işkence gibi, ama onu elde ettiğim için artık tatlı bir işkence. Penisimin sadece ucunu onun içine kaydırıyorum ve sıkı kanalı beni açgözlülükle tutuyor ve daha derine emmek istiyor gibi görünüyor.

Bu hissin tadını çıkarırken gözlerim bir anlığına kapanır. Sonra Elena'ya bakarım, penisim onun girişinde zonkluyor. "Sana girecek onca santim, Elena. Her bir santiminin tadını birlikte çıkaracağız."

Birazcık öne doğru eğildim ve ıslaklığı penisimin etrafında damlalar halinde birikti. Elena hafifçe nefes aldı.

"Tatlı küçük bakireler av gibi avlanmak istemezler, ama sen dizlerinin üzerinde ıslak bir şekilde kıçını bana doğru kaldırmışsın. Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Lütfen, Cullan," diye tekrar inler.

Sadece biraz baskı uyguluyorum ve bir santim daha derine giriyorum, onun yumuşak amcığı benim için açılıyor. Elena inliyor.

Onun iç kısmı çok sıcak ve ben takdirimi mırıldanıyorum. "Artık seni yakaladım, şimdi tatlı avımı becereceğim. Benim için derin bir nefes al. Aferin. Aferin kızım. Şimdi yavaşça nefesini ver."

Elena söyleneni yaparken, ben de bir santim kadar daha derine giriyorum ve ikimiz de inliyoruz. Onun içinde çok büyük hissediyor olmalıyım, ama o gerilmiyor ya da yavaşlamamı söylemiyor. Çok cesur davranıyor. Öyle olmak zorunda, çünkü daha çok yolum var. Penisimdeki damarlar kalın bir şekilde belirginleşiyor. Testislerim ağrıyor, onun içinde boşalmak için yalvarıyor. Penisimi sıkıp derin bir nefes alıyorum. Kalçalarını tutup kendimi sonuna kadar sokmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Dikkatlice tekrar ileri itiyorum ve bir santim daha ilerledikten sonra dirençle karşılaşıyorum.

"O engeli hissediyor musun, Elena? O engeli aştığımda, canın acıyacak."

"Tamam," diye fısıldadı.

Onun sesindeki güven ve teslimiyet beni zevkle dolduruyor. Ağlamadan ve sızlanmadan bana bu kadar değerli ve acı verici bir şey veren Elena'ya karşı koruma içgüdüğü duyuyorum. Sabırlı olabilirim. Bunu ikimiz için de iyi hale getirebilirim.

Yavaş, sığ vuruşlarla onu sikiyorum, benim sikimi sıkmasından zevk alıyorum. Uzun, açgözlü yudumlar almak istediğimde küçük yudumlar alıyorum, ama oraya varacağız. Onun korkmasını ve gergin olmasını istemiyorum. Onun içine girdiğimde bana odaklanmasını istiyorum.

Küt tırnaklarımı kalçasının üzerinde gezdiriyorum, onun doğum kontrol hapsi sandığı vitamin bandının kenarına takılıyorum. Gebe kalma yeteneğini etkilemese de, onun gitmesini istiyorum. Yalanla işim bitsin istiyorum. Ona, içine boşalırken onu ne kadar hamile bırakmak istediğimi söylemek istiyorum.

Yakında.

Her şeyi sırayla yapalım.

Elimi ona doğru uzatıp orta parmağımla klitorisini buluyorum ve dairesel hareketlerle masaj yapıyorum. İçinde sabit duruyorum ve yüzünde zevkin parıldadığını izliyorum.

Elena'nın gözleri kapanır. Çığlıkları y ü k s e l i r. "Cullan. Cullan, *lütffen*."

İç kasları penisimde dalgalanıyor. Orgazmının onu ele geçirdiğini hisseder hissetmez, oturur, kalçalarını kavrar ve neredeyse penisimin köküne kadar keskin bir şekilde içeri girerim, bekaretini bozarım.

Elena çığlık atar ve parmak uçları çimlere batar.

Hareketsiz kalıyorum, ona iç kısmındaki derin gerilmeye alışması için biraz zaman veriyorum. "Acıyor mu?"

Birkaç nefes alır. "Ben iyiyim." "Aferin sana."

Birkaç santim geri çekilip tekrar ileri doğru hamle yapıyorum. Elena nefesini içeri çekiyor ama çığlık atmıyor. İnanılmaz bir his. Gözlerimi onun üzerinde gezdirip, çimlerin üzerine dökülen güzel siyah saçlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Benim için dizlerinin üzerine çökmek nasıl bir duygu, Elena? Daha fazlasını kaldırabilir misin?" Yarısını dışarı çekip tekrar içine giriyorum ve nefes alıp veriyorum, "Oh, evet, beni çok iyi idare ediyorsun, tatlım. Artık tamamen benimsin."

Parlak kırmızı kan penisime bulaşır ve onu siktiğimi izlerken dudağımı ısırırım. Siktir, bu çok güzel. Bunu görmeli.

Çekip Elena'yı sırt üstü çeviriyorum. Nefes nefese çimlerin üzerinde benim altımda uzanıyor ve saçlarını yüzünden çekiyor.

"Çok güzelsin," diye hayranlıkla mırıldanıyorum, kanla kaplı penisimi okşayarak.

Bana ilgiyle bakar. "Bu benim kanım mı?"

"Her damlası. Benim için çok hassas mısın, sevgilim?"

"Sanırım iyiyim," diyor.

"Hadi öğrenelim." Kendimi hizalayıp tekrar içine giriyorum.

Elena keskin bir çığlık atar ve omuzlarımı sıkıca tutar. Hareketsiz kalırım ve göz kapaklarına, boğazına öpücükler kondururum.

"Lütffen durma," diye fısıldar, kollarını bana dolayarak.

Otururum, dizlerini daha fazla açarım ve kendimi işe veririm. son birkaç santimlik penisi sıkı amına sokuyorum, her itişte biraz daha derine giriyorum.

Hareketlerim hızlanıyor. Tatlı bakiremi, onun güzel kırmızı kanıyla sikmenin bu kadar iyi hissettireceğini fark etmemiştim. Kanının kokusu ve tahrik hali beni çıldırtıyor ve sikimin saplanma hareketleri herhangi bir cinayetten daha iyi hissettiriyor. O düşünceyle neredeyse kendimi kaybederek inliyorum, derin bir nefes alıp kendimi yavaşlatıyorum. Onun bekaretini sadece bir kez alabilirim ve bunu tadını çıkaracağım.

Avuç içimi, kasık kemiğinin hemen üstündeki alt karnına bastırıyorum. Her içinden geçtiğimde, kalın penisimin onun içinde olduğunu hissedebiliyorum. "Senin içinde olduğumu hissedebiliyorum," diye nefes nefese söylüyorum. "Senin içinde çok derindeyim."

Onun içinde sınırlarıma kadar giriyorum ve elimle bastırıyorum. Onun dar kanalında kendimi o kadar canlı hissediyorum ki, onun içinde patladığımda bunu dışarıdan da hissedeceğime yemin edebilirim.

"Böyle bir şey hiç yaşamadım. Elini ver bana, hayatım." O da elini uzatır, ben de elimi onun elinin üzerine sıkıca kapatır ve sikimle ona sertçe girerim. Mavi gözlerine bakarım. "Hissediyor musun?"

Tekrar ittim ve o başını salladı. "Seni her yerde hissedebiliyorum."

"Tanrım, dayanamıyorum," diye inliyorum. "Zevkten öleceğim." Her iki kalçasını da kavrayıp başparmaklarımı karnına bastırıyorum, dışarıdan sikime baskı yapacak kadar sertçe. "Seni siktiğimi hissetmek, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey. Yapamıyorum... Yapamıyorum lan..."

Elena yüzümü okşuyor. Parmak uçları dudaklarımı okşuyor. "Cullan, boşalacak mısın?"

"Çok sert boşalacağım, hayatım," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Çok tatlısın. Çok sıkı. İyi," *itiyorum*, "*siktiğim*," *itiyorum*, "kız."

İt.

Zirveye ulaşıyorum ve zevk beni ele geçiriyor. Elena'yı bedenime çekiyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum.

"Elena. Elena." Tek yapabildiğim, onun adını tekrar tekrar söylemek ve onu kollarımda tutmak. Parmaklarının saçlarımı okşadığını hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, güzelliği beni büyülüyor. Kızarmış yüzü. Işıltılı mavi gözleri. Ağzımı onun ağzına yaklaştırıp onu öpüyorum. Benim. Hepsi benim.

Eğer çekersem, spermim onun içinden dışarı akacak ve ben bunu henüz istemiyorum. Onun içine daha da derin girmem gerekiyor.

Oturup başparmağımın ucunu yalıyorum. "Benim için tekrar boşalmanı istiyorum, hayatım."

Kadın orgazmının erkeğin tohumunu daha derine çektiği teorisi var. Bu konuyu ilgiyle okudum ve belki de saçmalıktır, ama öyle olmayabilir de. İnsanlar kadınların üreme anatomisi hakkında, karmaşık olduğu dışında çok az şey biliyor gibi görünüyor. Ayrıca, daha fazla zevk almanın bir zararı yok.

Kısa süre sonra, benim pazılarımı sıkıca kavrar, nefes nefese kalır ve hala sert olan penisimi vajinasıyla sıkıştırır.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum ve klitorisinde hızlı daireler çiziyorum. "İçine güzelce ve derine gireyim. Tüm spermamı rahminde em. Benim yerim orası, Elena."

Keskin bir çığlık atarak ve sırtını kavisleyerek teslim olur, zevkten başını geriye atar.

Aklını başına toplarken, saçları çimlerin üzerinde su gibi dalgalanıyor ve yüzü güzelce kızarıyor. Elim başının yanına koyup kendimi ona doğru eğiyorum. Diğer elimle, vücuduna yapışmış yamayı bulmak için kalçasını yokluyorum.

"Bu doğum kontrol bandı..." diyorum.

O başını sallar. "Sadece birkaç haftadır kullanıyorum, ama merak etme, artık işe yarıyor."

Gözlerine bakıyorum. Hamile kalırsa benim üzüleceğimi veya kızacağımı düşünmesi, beni henüz yeterince tanımadığı anlamına geliyor. "Ne hayal ettiğimi biliyor musun, Elena?"

Kafasını sallar.

"Vücudundaki yamayı koparmak."

Elena

Uyandığım yatak Cullan ve seks kokuyor. Uykunun sisi hala üzerimde, ama gözlerimi açmadan bile çarşafların dokunuşu, yorganın ağırlığı ve beni saran yoğun, odunsu kokudan kendi yatağımda olmadığımı anlayabiliyorum.

Oda loş ışıkla aydınlatılmış ve ben nefes nefese oturuyorum. Sabah olmuş. Bebek monitörü neden beni uyandırmadı? Yanımdaki boş yere bakıyorum, belli ki orada biri yatmış. Kısa bir süre sonra, az önce o yeri kimin işgal ettiğini anlıyorum.

Cullan.

Cullan yanımda uyuyordu. Yastığın çukuruna dokunup kendi kendime gülümsedim. Daha önce hiç bir erkekle uyanmamıştım. Teknik olarak hala uyanmadım, ama o buradaydı. Aklım dün geceki heyecan verici olaylara geri dönüyor — Cullan'la dans etmek, Cullan'ın peşinde koşmak, Cullan'ın beni tamamen bekaretimi kaybetmeme neden olması — ta ki bir şeyi unuttuğum hissi sonunda zihnimde şekillenene kadar.

"Rosie," diye nefes nefese, telefonumu kapıyorum. Ağlamıyor, ama ya kimse gelmeyeceğini umudunu kestiği için ağlamıyorsa? Yataktan atlamak üzereyken bir mesaj geldiğini fark ediyorum.

Cullan: Yatağımda çok güzelsin. Rosie'yi almaya gittim. Bol bol dinlen.

Tabii ki Rosie dün gece Bay Mercer'ın yanında kaldı. Cullan'ın kızını almaya erken kalktığını düşünerek içimden gülümsüyorum. Onu özleyecek olmalı. Ben de onu özleyorum.

Kendime baktım ve Cullan'ın devasa (en azından bana göre) beyaz pamuklu tişörtlerinden birini giydiğimi fark ettim. Üstümü değiştirebilirdim, ama bu tişörtün rahatlığını seviyordum. Özel bahçeden ayrılmadan önce Cullan ayakkabılarımı, iç çamaşırlarımı ve elbisemi topladı, ama çiyden çok nemli oldukları için giyemeyeceğimi söyledi. Bana kendi tişörtünü verdi ve çıplak göğüslü olarak bizi eve götürdü. Birlikte duş aldık ve o beni nazıkçe yıkarken, sürekli öpüp ne kadar güzel olduğumu fısıldadı. Hiç bu kadar şımartılmamıştım. Kesinlikle daha iyi bir doğum günü geçirmemiştim.

Birlikte yatağına girdik ve ben onun güçlü göğsüne yaslanarak kollarında uykuya daldım. Sabahın erken saatlerinde, uyanıp uyluklarımın arkasına sert bir şeyin bastırđığını ve Cullan ensemini öperken boynumun arkasına sıcak nefesinin değdiğini hissettim. İnledim ve sırtımı kavisledim, her saniye daha da tahrik oluyordum.

"Şşş, uyu," diye fısıldadı. "Çok ağrın var. Seni yeterince yordu."

Ama ben ona uzandım ve elimi onun penisi üzerinde yukarı aşağı gezdirdim.

Yine de bana direndi. "Seninle sevişmek istemiyorum. Sadece sana sarılmak istiyorum."

Ama ben elimi onun uzunluğu boyunca daha sert bir şekilde pompaladım, nefes alışından ve inlemelerinden neyi sevdiğini anlamaya çalışıyordum. Görünüşe göre hepsini çok sevmişti çünkü üstüme yuvarlandı, dizleriyle uyluklarımı ayırdı ve içime girdi. Küçük bir acı hissettim, ama o beni sikmeye başladığında, önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde, acı yerini zevke bıraktı. Nefesi gittikçe hızlanırken, oturdu ve kalçalarımı sıktı, derin ve kararlı bir şekilde beni sikmeye devam etti.

"Senin kıcını çok seviyorum, hayatım."

Bir an sonra kulağıma inleyerek iki kez daha, üç kez daha itti ve sonra nefesini toparlamak için hareketsiz kaldı.

Cullan olduğu yerde kaldı, içimde derinlere gömülüydü ve parmaklarıyla saçlarımı tekrar tekrar okşadı. Onun tarafından sevilme ne kadar harika bir duygu. Elini altıma uzattı ve klitorisimi buldu, vücudu üzerimde

benim üzerimde lezzetli bir ağırlık oluştururken içime sıcak kıvılcımlar gönderdi. Orgazmım hızla yaklaşırken nefes nefese kaldım ve çığlık attım.

Derin bir sesle "Aferin kızım. Aferin kızım" diye mırıldandı. Beni orgazma ulaştırırken aferin kızım demesi beni başka bir boyuta taşıdı.

Yeni yüksek topuklu ayakkabılarım, kırmızı tabanları görünür olacak şekilde, şifonyerin üzerine özenle ve göze çarpan bir şekilde yerleştirilmişti. Kutudan çıkardığım zamanki kadar temiz ve parlaktılar. Cullan, üzerlerindeki tozu ve çimleri temizlemek için epey zaman harcamış olmalıydı. Bu ayakkabıları giydiğimde bana nasıl tepki verdiğini hatırlayarak, bunun onun için bir sevgi göstergesi olduğunu düşündüm. Ayakkabıları görmek bile, beni yeniden heyecanlandırmaya yetiyordu.

Yataktan kalkıp Rosie'nin boş bebek odasına bir göz atıyorum, onun buraya geri dönüp oyuncaklarıyla mutlu bir şekilde oynamasını dört gözle bekliyorum.

Cullan ve Rosie olmadan ev çok sessiz. Mutfaktaki tüm pencereleri açıp temiz havayı ve kuş seslerini içeri alıyorum, sonra kendime bir fincan kahve yapıyorum. Onların eve dönmesini beklerken, buharlı fincanımı yudumlarken telefonumda gezinirim. Justine dün gecedan bizim sevimli bir fotoğrafımızı paylaşmış, ben de onu beğenip bir sürü kalp emojisiyle yorum bırakıyorum.

Ayrıca, muhtemelen yatarken, sabah üçten hemen sonra gönderdiği özel bir mesaj da var.

Justine: Yaptın mı?????

Üç maymun gözlerini kapatan emoji ile cevap veriyorum. Justine muhtemelen hala uyuduğu için cevap vermiyor.

Kaydırmaya devam ediyorum ve Archer's'ta birlikte çalıştığım garsonlardan birinin bir haber paylaşımını görüyorum, yazdığı şey yüzümdeki gülümsemeyi siliyor.

Bu tam bir korku filmi gibi.

Eşlik eden başlığı okudum. "Polis, Kırmızı Maskeli Adamın Blackport Cinayetlerinde Şüpheli Olduğunu Söyledi."

Tıklayarak makaleyi gözden geçiriyorum. Dramatik başlığa rağmen, içerik belirsiz. Polis, banliyöde bir adamın saldırısı ile bir ailenin öldürülmesi arasında bağlantı kurmuş, ancak bunların nasıl

bağlantı olduğunu açıklamıyor. Kırmızı maske öne çıkan bir şekilde bahsediliyor, ancak maskenin tanımı yapılmıyor ve resim ya da çizim de yok.

Yorumlar bölümünde, daha fazla bilgi isteyenler için Murder Diaries adlı bir web sitesi öneriliyor. Yeni bir tarayıcı açıp siteyi aratıyorum ve noir tarzı siyah tema ve logoya sahip bir bloga yönlendiriliyorum. Blog sahibinin fotoğrafı var, kıvrıkcık saçlı, kanatlı eyeliner ve kalın çerçeveli siyah gözlüklü bir kadın. Hem entelektüel hem de tuhaf görünüyor.

Web sitesindeki en son gönderi "Blackport'ta Aktif Bir Seri Katil Var mı?" başlığını taşıyor.

Bağlantıya tıklayıp okumaya başlıyorum.

Blackport'ta şiddete yabancı değiliz. Hırsızlıklar ve kanlı ev baskınları neredeyse her gün oluyor. Organize suç cinayetleri sıradan bir olay. Yine de, acımasızlığı ve mantıksızlığı tüylerimizi diken diken eden bir tür katil var. Uyarı vermeden ve görünüşte sebepsiz yere saldıran bir katil. Gölgede gizlenen ve gündüzleri normal bir yüz takınan bir katil.

Sapıkça arzularını tatmin etmek için cinayet işleyen bir katil.

Gerçek suçlarla hiç ilgilenmemiş olsam da, bu yazıda bir şey beni kahvemi içmeyi unutturuyor. Yazı, haber makalesinden daha fazla bilgi içeriyor. Polis, ayrıntıları açıklamamış olsa da, cinayetleri kurbanların öldürülme şekline göre birbirine bağlamış görünüyor. Kurbanlar rastgele seçilmiş gibi görünüyor, ancak ev baskını dikkatli bir planlama sonucu gerçekleştirilmiş. Ne tür bir planlama olduğu belirtilmiyor. Polis, halka göstermediği CCTV görüntülerinden katilin görünüşünü biliyor, ancak onu tarif ediyor. Katil formda, kapüşonlu koyu renkli giysiler giyiyor, alışılmadık derecede uzun boylu ve 1,98 metreden uzun, yüzünü kapatan ve sadece göz delikleri olan parlak kırmızı bir maske takıyor. *Murder Diaries*'in yazarı, kırmızının muhtemelen bir nedenden dolayı seçildiğini belirtiyor. Katilin kırmızı maskeyi polisi alay etmek, kimliğini gizlemek ve kurbanlarının kalbine korku salmak için taktığını tahmin ediyor. Yazar, katilin kameraya yakalanacağını

kameralara yakalanacağını bildiğini veya yakalanmak istediğini, ancak gölgelerin arasına gizlenerek görünmemek için yeterince zeki olduğunu belirtiyor.

Gözlerini kapatan bir başlık takmış, yüzünü parlak kırmızı bir maskeyle gizlemiş, siyah giysili, uzun boylu, kaslı bir adamı net bir şekilde hayal ediyorum. Bıçak mı kullanıyor? Silah mı? Suç mahallinde çok fazla kan olmalı. Cullan'ın beni Fenton'da kurtardığı gün her yerin kanla kaplı olduğunu hatırlıyorum.

Cinayetlerin tarihlerini inceliyordum ki, garaj kapısı aniden açıldı ve kapı aralığını koyu renk giysili uzun boylu bir figür doldurdu. Beynimin ilkel kısmı devreye girip *tehlike diye* bağırınca, korkuyla sıçrayıp nefesimi tuttum.

Bir an sonra, onun Cullan olduğunu ve kollarında Rosie'yi tuttuğunu fark ettim. Çarpan kalbimin üzerine elimi koydum ve rahat bir nefes aldım.

Cullan endişeyle kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

Kafamı sallayıp ona gülümsedim. "Blackport'ta işlenen cinayetlerle ilgili haberleri okuyordum. Sanırım kendimi çok kaptırmışım."

Cullan kapıyı arkasında kilitler. "Bu tür şeyler seni rahatsız ediyorsa, bu konuda çok fazla şey okumaman iyi olur. Bu evde güvendesin. Birinin güvenliğini aşmak için kullanabileceği tüm hileleri biliyorum."

Bu düşünceyle biraz rahatlarım. Cullan sayesinde burası muhtemelen Blackport'taki en güvenli evdir. "Rosie iyi uyudu mu?"

Gülümseyerek kızına döner. "Uyudun mu tatlım? Vivienne teyze ve Tyrant amca ile eğlendin mi?"

"Vee-vee," der Rosie, babasına gülümseyerek. "Tyrant diyebilir misin?" diye sorar babası.

Rosie bir an düşünür. "Tyra."

"Doğru," diye övgüyle karşılık verir Cullan ve Rosie sevinçle kıkırdar.

Öne çıkıp Rosie'nin buklelerine dokunuyorum. Bugün izin günüm olması önemli değil, yine de onu kucağıma almak istiyorum. Ben sadece dadı olduğum için çocuğunu kucağıma almak istemek kabalık olur, ama Cullan gözlerimdeki özlemi görmüş olmalı ki çocuğu nazikçe kucağıma bırakıyor.

Onu kucağıma alıp onunla konuşurken, Cullan yakınımda durup beni dikkatle izliyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Yukarı bakarsam

ona, öpücük istemiş gibi mi görüneceğim? Beni öpmek istiyor mu? Kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Sadece gecenin karanlığında birbirimize fiziksel olarak yakınlaştık. Rosie varken, muhtemelen benim son derece profesyonel davranmamı bekliyordur.

Yoksa öyle mi? Sıcak yanağımı okşuyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve ben bu şefkatli harekete eriyorum. Belki çok profesyonelce değil, ama aramızda tam olarak ne olup bittiğinden hala emin değilim ve konuşulmamış kuralları çiğnemekten korkuyorum. Cullan'ın dün gece yaptığı ve söylediği şeyler, beni sevgilisi, hatta belki de kız arkadaşı olarak istediğini hissettirdi, ama insanlar o an için içten gelmeyen şeyler söyleyebilirler ya da gün ışığında bu sözler anlamını yitirebilir.

"Dün gece harikaydı," diye mırıldanıyor.

"Öyleydi," diye fısıldıyorum, gömleğinin düğmelerine odaklanarak, ona ne kadar sert ve derinden aşık olduğumu anlamasını diye onun yoğun ela gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

"Sanırım seni yordu. Bugün dinlen. Keyfine bak." "Sen ne yapacaksın?"

Sesinden gülümsediğini duyuyorum. "Bir gün geç kaldık ama Rosie ve ben sana doğum günü pastası yapacağız. Ne kadar güzel olacağını bilmiyorum ama elimizden geleni yapacağız."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Bu kadar yakından bakınca Cullan o kadar yakışıklı ki nefesim kesiliyor. "Gerçekten mi? Çok tatlısın, teşekkür ederim."

"Benim için zevk. En sevdiğin pasta türü nedir?"

Cullan'ın bana bunu soracak kadar değer verdiği için kalbim sevinçle parlıyor. "Vanilyalı. Üzerinde şekerlemeli. Üzerinde şekerleme olmayan doğum günü pastası doğum günü pastası değildir." "Vanilyalı ve şekerlemeli olsun o zaman." Rosie'yi benden alır ve yerleştirir. Onu kalçasına yaslayıp alışveriş çantasını aldı. "Bu arada, sana vitamin aldım. Küçük çocuklar çok fazla mikrop taşıyabilir, bu yüzden bağışıklık sisteminin düzgün bir şekilde desteklenmesi önemlidir." Şişeyi açıp bana gösterdi.

"Oh, teşekkürler. Çok düşüncelisin." Garip, ama düşünceli. Yoksa patronun dikkatli bir adam olduğunda, patronunla yatmanın normal bir avantajı mı bu?

"Harika. Her sabah hatırlaman için kahve fincanının yanına koyacağım. Fırınlamaya başlamadan önce buzdolabını düzenleyeceğim

ve tüm sebzeleri yıkayacağım. Ama bir şey yemeden önce onları tekrar yıkadığından emin ol."

"Gıda zehirlenmesi salgını falan mı var?"

"Her zaman bir şeyler olur. Tedbirli olmak en iyisi, bu yüzden sebzeleri iki kez yıkamayı yeni bir ev kuralı yapıyorum."

Kaşlarım alnıma doğru kalkıyor. Ev kuralları mı? Acaba bu, Cullan'ı tanımak için bir sonraki aşama mı? Birinci aşama, güvenlik sisteminin nasıl çalıştığını anlamak. İkinci aşama, orgazm olmak ve onun yatağında uyumak, üçüncü aşama ise gıda güvenliği ve vitaminler.

İnanmaz bakışımı fark eder. "Çocuklarımdan doğduğu günler dışında, dün gece hayatımın en güzel gecesi idi ve bunun nedeni seninle geçirdiğim içindi, Elena. Seni önemsiyorum ve bunu göstermenin yollarından biri de bu."

Hayatının en güzel gecesi benimle geçirdiği için mi? Kimse bana daha önce böyle bir şey söylememişti.

"Ve bir şey daha var." Bana doğru yaklaşır, boş eliyle yüzümü avuçlar ve eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurur. "Seni sadece karanlıkta öpmek istemiyorum. Gündüzün parlak ışığında da aynı derecede güzel ve çekicisin." Burnunun ucunu benim burnuma sürter ve fısıldar, "Sen sihirli olmalısın, sevgilim, çünkü güneş parladığında bile kendimi kendim gibi hissediyorum ve bu bana daha önce hiç olmamıştı."

Cullan dudaklarıma bir kez daha ayak parmaklarımı titretici bir öpücük kondurur ve sonra buzdolabına geri döner. Ben onun kadifemsi sözlerinin etkisinden kurtulamamışken, o buzdolabının içine uzanır, kağıda sarılmış yuvarlak bir peyniri çıkarır ve çöp kutusuna atar.

"Neden attın onu?"

Cullan, sağ koluyla Rosie'yi tutarken sol eliyle buzdolabının içindekileri karıştırıyor ve bana sırtını dönmüş durumda. "Listeriyoz."

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa korkutucu geliyor. Ürün geri çağırımları ve benzeri konulara pek dikkat etmem. Cullan her zaman sağlıklı beslenmeyi tercih etmiş, egzersiz yapmış, içki içmemiş ve sigara içmemiştir, bu yüzden sanırım bu da onun sağlık bilincinin bir parçası.

"Salam da yok." Paket çöp kutusuna atılır.

"Salamın nesi var?"

"Toksoplazmoz."

"Ama geçen gün ikimiz de salam yiyorduk."

"Şeyler değişir," diyor neşeyle ve bir paket pepperoni'yi çöpe atıyor.

"Toksoplazmoz mu?" diye soruyorum.

"Ve nitratlar. Bunlar sağlığınız için çok zararlıdır. Çok balık yer misiniz? Sizi çok balık yerken görmedim."

"ok sık değil."

"İyi. Bazılarında ağır metaller var. Fazla tüketmek sağlığa zararlıdır."

"Buzdolabının bu kadar ölümcül bir yer olabileceğini bilmiyordum," diyorum gülerek ve kendime bir fincan daha kahve doldurmak için kahve makinesine doğru yöneliyorum.

Cullan, kahve makinesine bakarak kaşlarını çattı. "Bu sabah kahve imedin mi?"

"Evet, ama..."

Ben ulaşamadan kahve makinesini eline alır ve içindekileri lavaboya döker. O lezzetli sıcak kahvenin akıp gitmesini şok içinde izlerim.

"Cullan!"

"ok fazla kahve içmek sağlığa zararlıdır. Günde bir fincan yeterlidir. Merak etme, ben de bir fincana indireceğim. Bunu tek başına yapmanı beklemiyorum."

Ellerimi belime koydum. "Salami olmadan yapabilirim, ama ikinci fincan kahvem? Bu çok fazla."

Cullan gözlerimin içine derinlemesine bakar. "İlk tanıştığımızda, Blackport'ta insanlara güven hissi verdiğimi söylediğini hatırlıyor musun? Bu da onun bir parçası. Benim için çok değerli oldun, Elena. Sevdiğim insanların mutluluğundan daha önemli hiçbir şey yok benim için."

Beni öper ve ağzımdan çıkmak üzere olan itirazım dudaklarımda kalır. pcğ derinleştirir ve dili benimkine dokunur. Elini karnıma koyar ve başparmağıyla beni okşar. Elini karnımda tutarken öpücüğü keser ve fısıldar, "Bunu ikiniz için yapıyorum."

Sanki bir ısıtıcı gibi, ondan yayılan çekiciliği ve ikna ediciliği hissedebiliyorum.

"Rosie kahve içmez," diye belirtiyorum, ama o kadar ciddi görünüyor ki gözlerimi devirip gülümsüyorum. "Peki. Günde bir fincan, ama binlerce sağlık faydası görsem iyi olur."

Gülümsüyor ve buzdolabını karıştırmaya devam ediyor. "Dolapta çok güzel bitki çayları var. Enerji vermek istiyorsan nane çayını dene."

Nane çayı yapıp yudumlarım. Aslında fena değil.

Sabahı mutfakta Cullan ve Rosie'yi dinleyerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. O yemek pişiriyor, o ise tencere kapaklarını birbirine vuruyor ve ters çevrilmiş bir tencereye tahta kaşıkla vurarak davul çalıyor. İkisi de o kadar mutlu görünüyorlar ki, bu beni gülümsetiyor. Öğleden sonra güneşli hava beni dışarıya çağırdığı için yürüyüşe çıkıyorum ve döndüğümde Cullan ve Rosie bahçede oynuyorlar ve ev fırından yeni çıkmış vanilyalı kek kokusuyla dolmuş.

O akşam, Rosie'yi mama sandalyesine oturtup erken bir akşam yemeği yiyoruz. O, haşlanmış yumurta, patates, tereyağı ve salatalık çubukları yiyor, Cullan ise bize tavada kızartma yapmıştır. Yemeğin sonunda Cullan ışıkları kısar ve üzerine şekerleme serpilmiş ve mumlarla süslenmiş doğum günü pastasını getirir. Hep birlikte "Happy Birthday" şarkısını söylerler, Rosie şarkı söylemekten çok *la la la* diye bağırır, ama onun coşkusu çok seviyorum. Mumları üfledim ve Cullan ışıkları tekrar açtı.

"Rosie dekorasyona yardım etti. Umarım beğenirsiniz."

Küçük bir çocuğun bir avuç dolusu şekerlemeyi alıp pastanın üzerine serpiştirdiğini görebiliyorum. Pastanın bir tarafı şekerlemelerle kaplı, diğer tarafı ise neredeyse boş. Cullan'ın kızını kucağına alıp, şekerlemeleri nereye serpiştireceğini gösterirken, şekerlemelerin her yere dağılmasına gülerek "süsleme" yapmasını hayal ediyorum. Bunu görmek isterdim. Onlarla böyle binlerce küçük an yaşamak istiyorum.

"Çok beğendim," diyorum içtenlikle, gözyaşlarımı silerek ve gülümseyerek. "Bu dünyadaki en harika pasta ve ben de en harika doğum gününü geçirdim. Justine beni dansa götürdü. Sen ve dün gece olan her şey. Bonus için teşekkür ederim,

hediyeler, bu pasta ve... bahçede olanlar için teşekkür ederim. Hayatımda hiç bu kadar şımartılmamıştım."

Cullan kaşlarını kaldırır. "Bunun şımartmak olduğunu mu düşünüyorsun? Sen şımartılmayı görmedin. Sana o ayakkabıları vermek bencilceydi. Onlar senin için değil, benim için daha çoktu, bu da benim için kötü bir şeydi. Bunu telafi etmeliyim."

Ona gülümserken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Onları seviyorum. Beni çekici hissettirdiler. Bana bir şey telafi etmene gerek yok."

Kabarık tereyağı kremalı lezzetli pastayı yerken, Cullan ciddileşir. "Bu evde olanların gerçeğini anlattıktan sonra benden kaçmak istemiştin. Hâlâ öyle mi hissediyorsun?"

Çatalımdaki pastaya bakıyorum. Bana oral seks yapan Leon değil, Cullan'dı. "Leon bana 'bebeğim' derdi ve ben bundan nefret ederdim. Bu sevgi ifadesi çok dikkatsiz, omuz silkme gibi. Sen sinsiydin ve belki de buna kızmam gerekirdi, ama odama girip bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi hatırladığımda, onun Leon olmadığını anlamalıydım. O, orgazm olmanın onu erkek gibi hissettirmek için benim sorumluluğum olduğunu hissettirirdi. Senin yaptığın gibi beni rahatlatmaya hiç özen göstermezdi. Yapmam gereken tek şeyin performans göstermek değil, keyfini çıkarmak olduğunu hissettirirdi."

Cullan uzanıp yanağıma dokunur. "Tek istediğim buydu. Seni mutlu etmek. Ne yapmış olursam olayım, seni çok önemsiyorum, bunu gösterirken çılgınca davranıyor olsam bile."

O Rosie'yi yukarı çıkarıp yatırırken, ben mutfağı topluyorum ve bulaşık makinesini dolduruyorum. Yirmi dakika sonra Cullan aşağı indiğinde, telefonum bir mesaj geldiğini bildiriyor. Kimden geldiğini görünce yüzümü buruşturuyorum.

■

Leon: Dışarıdayım. Seninle konuşabilir miyim?

Aynı anda, Cullan'ın telefonunda kapı zili sesi duyulur. Ekranı kaşlarını çatarak bakar. "Oğlum neden habersiz gelmiş?"

Derin bir nefes alıyorum. "Benimle konuşmak istediğini söylüyor. Girebilir. Benim için sorun yok."

Cullan'ın umurunda gibi görünüyor. "Emin misin?"

Cullan burada olduğunda kendimi güvende hissediyorum. Cullan'ın Leon'un kaba davrandığı zamanlarda ona sert ama adil bir şekilde bunu belirtmekte hiçbir sorun yaşamadığını fark ettim. O iyi bir baba. "Eminim. Ayrıldığımızdan beri konuşmadık. Ondan tek aldığım şey bir mesajda gönderdiği başparmak işareti oldu."

"Başparmak işareti," diye mırıldanır Cullan karamsar bir şekilde ve kapıyı açmaya gider.

Leon'u mutfağa getirir, kibar bir sohbet eder, ancak ifadesi kasvetlidir ve gergin görünür. "Annen nasıl? Gıda zehirlenmesinden kurtuldu mu?"

Leon, bol beyaz bir tişört, kot pantolon ve pahalı görünümlü spor ayakkabılar giymiş. Hareketleri huzursuz ve zıplamalı, onu neden bu kadar sevimli ve çekici bulduğumu zar zor hatırlıyorum. "Evet, şimdi iyi. Bir iki gün boyunca bağırsakları Old Faithful gibi çalıştı. Her saat başı."

"İyileştğine sevindim." Cullan bana bir bakış attı ve midem altüst oldu. Müshil ilacı ile ne yaptığımı biliyor mu? Ama nasıl bilebilir ki? Bu konuda kızgın mı?

Kalan pastayı koyacak kadar büyük bir kap bulmakla meşgul oluyorum ve Leon'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kimse konuşmuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, Leon?" Cullan oğluna sorar. "Evet. Elena ile konuşmak istiyorum."

"Konuş o zaman."

"Peki, sen gider misin? Onunla yalnız konuşmak istiyorum." "Gitmemi ister misin, Elena?" diye sorar Cullan.

Bana söylemek istediği önemli bir şey olsaydı, Leon bunu günler önce yapabilirdi, o başka bir kadının koluna girip güneşin altında yürüyüş yapmak yerine.

Cullan'a bakıp başımı sallarım. Tezgaha yaslanıp kollarını kavuşturur.

Leon sinirli bir ses çıkarır ve bana döner. "Dün gece Flockton Caddesi'nde seni gördüm. Pixie Bar'da. İyi görünüyordun. Kiminle dans ediyordun?"

Cullan'a tekrar bakmamak için tüm irademi kullanıyorum. Leon zaten biliyor mu? Buraya olay çıkarmaya mı geldi? Ama gözlerindeki ifade meraklı ve benim

Yıllarca teyzelerime sorgusuz sualsiz itaat ettiğim için neredeyse Leon'a cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama buna gerek yok. Leon'a hiçbir şey borçlu değilim.

"Bu beni ilgilendirir," diyorum sessizce ama kararlı bir şekilde.

Leon gülümsüyor, ama gülümsemesi kırılgan ve gözlerinde öfke parıltıyor. "Şaşırdım. Çok çabuk unutuyorsun, Elena. Neden bana onun kim olduğunu söylemiyorsun?"

"Yeter artık, Leon," diyor Cullan.

Leon babasına somurtkan bir bakış atar ve sonra, "Aramızdaki ilişkinin bu şekilde bitmesinden hoşlanmıyorum. Bir şans daha istiyorum," diye patlar.

İşlerin bu şekilde bitmesinin sebebi oydu, sonra da bana o aptal emojiyi gönderdi. Cevabımı düşünmeme bile gerek yok. "Hayır, teşekkürler."

"Ama üzgünüm."

"Üzgün olduğun için teşekkür ederim." "Ee?"

Kaşlarımın alnıma doğru kalktığını hissediyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani, tekrar deneyebilir miyiz? Yarın bir kahve içmeye falan gider miyiz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Neden?" diye sordu.

Şoktan ağzım açık kalır. "Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"O kadar kötü bir erkek arkadaş mıydım? O tek hatam dışında, birlikteyken çok iyiydik."

Leon'un zihninin nasıl çalıştığını ve aldatmasını bu şekilde bölümlere ayırabildiğini anlayamıyorum. Onun gözünden kaybolduğumda, onun için gerçek olmaktan çıktım mı? "Son zamanlarda özgüvenim pek iyi değil, ama senin başka biriyle yatman, o kadının bana tüm o fotoğrafları göndererek bunu yüzüme vurması ve sonra seninle tekrar bir araya gelmesi benim için sınırları aşıyor."

"Angie sana hiçbir şey göndermediğini söyledi. Onları gördüğün için gerçekten üzgünüm."

"Onun adını duymak istemiyorum, Leon," diye bağırırım. "Ve o da öyle derdi, değil mi? Bizi ayırmak istedi ve başardı. O kazandı. Sen ve ben bittik."

Leon bana doğru adım atar, ama Cullan elini uzatıp göğsüne koyarak onu durdurur. "Bu kadar yeter. Bir kadın sana hayır dediğinde onunla tartışmazsın. Gitme zamanı."

Leon tartışmak ister gibi görünüyor, sonra ağzını kapatıp başını eğiyor. "Dün gece çok güzeldin. Seni daha önce hiç öyle görmemiştim. Keşke ben..."

İçini çekip başını sallar. Bir dakika sonra mutfaktan çıkar ve evden ayrıldığını duyarız.

Ne söyleyeceğini merak ederek tuttuğum nefesimi bıraktım. Cullan'ın bana hissettirdiği kadar güzel ve mutlu görünmemi mi istiyordu? Sanırım iki erkek arasındaki fark bu. Cullan her zaman beni gülümsetmenin yollarını arıyor, Leon ise neredeyse hiç denemedi.

"İyi misin?" Cullan iki kolunu bana dolayarak beni geniş göğsüne sıkıca sarıyor.

"İyiyim. Neyse ki artık bitti." Kaygım azalırken, Cullan dudaklarını benimkilere yaklaştırır ve beni yavaşça öper.

"Bütün gün sana dokunmayı düşündüm," diye fısıldar. "Dün gece çok yoğundu ve sana nefes alman için zaman vermek istedim, ama artık dayanamıyorum."

Beni önemseyen bir erkeği öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamam lazım. "Lütfen bana dokun. Senden uzaklaşmak istemiyorum. Senden asla uzaklaşmak istemiyorum."

Cullan ellerini belime doladı, beni kaldırdı ve tezgahın üzerine oturttu. Bacaklarım beline dolanıyor ve o beni öperken parmaklarım saçlarına giriyor. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde, dilini dilimle okşadığında, tüm acı ve keder kalbimden kayboluyor. Cullan beni sıkıca sarıyor, güçlü vücudu beni yere sabitliyor. Kalçalarımı kendine sıkıca çekiyor. Arzu içimi kaplıyor, inlememe neden oluyor ve Cullan'ın dili ağzımın derinliklerine giriyor.

Uzakta, başka bir odadan Cullan'ın telefonunun çaldığını duyuyorum, ama ben de o da buna aldırış etmiyoruz. Eli gömleğimin altına girip göğüslerimi sıkıyor. Diğer koluyla kalçalarımı sıkıca kavrayarak, giysilerimizin üzerinden bana doğru itiyor. Beni istediğini gösteriyor. Beni becereceğine söz veriyor. Ona olan arzum daha da artıyor.

Kapıdan küçük bir ses geliyor ve ikimiz de aynı anda etrafa bakıyoruz.

Leon eve geri dönmüş ve bizi öpüşürken ve birbirimizi mümkün olan en müstehcen şekilde okşarken izliyor. Ayak bileklerim babasının beline dolanmış. Parmaklarım saçlarında.

Leon, babasının öpücüklerinden ıslak ve şişmiş dudaklarıma bakıyor ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirliyor. "Elena, seni sürtük."

Oğlum ona o korkunç kelimeyi söylediğinde Elena irkilir. Onun acı ve aşağılanma hissini gerçekten hissediyorum. Onu sakinleştirmek için ona sıkıca sarılırım ve nazikçe ayağa kaldırıyorum.

Sonra oğluma doğru büyük adımlarla yürüdüm ve onu dirseğinden tuttum. "Çekil. Hemen."

O, Elena'ya bakarak öfkeyle omuzlarını silkiyor. "Babamı mı öpüyorsun? Lanet olası babamla mı öpüşüyorsun?"

Elena bizden yarı dönmüş, utançtan başını eğmiş. Onu böyle görmek, sessiz ve Leon'un zulmünü kabullenmiş halde görmek kalbimi acıtıyor. Kiminle öpüştüğü onu ilgilendirmez ve kimseye özür ya da açıklama borçlu değildir, ama sesini çıkaramıyor gibi görünüyor. Hayatında ona ne oldu da bunu hak ettiğini düşünmesine neden oldu?

O savaşıma kadar, onun için ben savaşacağım.

Leon'un dirseğini bu sefer daha sertçe tutarak onu mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Leon'un ifade etmek istediği duyguları burada ifade edebilir.

Elena yokken, öfkesini bana yöneltiyor. "Ne oluyor baba?"

"Sözlerine dikkat et."

"Siktir git! Kız arkadaşımı öpüyorsun. İstedğim zaman siktir diyebilirim ."

Öfkemin alevlendiğini hissediyorum, ama kendimi sıkı bir şekilde kontrol ediyorum. "O senin senin kız arkadaşın değil, Leon."

"Bu ne zamandır devam ediyor? Bütün bu zaman boyunca kız arkadaşımın peşinde miydin?"

Leon onların ayrılmasının sebebidir, ama bu sebebin gün ışığına çıkmasının sebebi benim. Ondan önce, Elena'yı gördüğüm andan itibaren ona imreniyordum. Onu öptüm. Onu ilişkisini yeniden düşünmesi için zorladım. Çoğu insanın "iyi bir baba olmak" olarak değerlendirmeyeceği şekilde davrandım. Ama yine de, Leon'un Elena'yı mutlu ettiğini düşünseydim, Elena ve Leon'un ilişkisini manipüle edip onu Leon'un kollarından kaçıp bana gelmesini sağlamazdım.

Muhtemelen.

Oh, kimi kandırıyorum ki? Elena'ya tamamen aşık oldum ve ne olursa olsun ona karşı koyabileceğimi sanmıyorum. Ne olabileceği ve ne yapabileceğim önemli değil. Olan oldu. Elena benim ve ondan vazgeçmeyeceğim. Oğlumu ne kadar sevdiğim önemli değil, kimsenin ona alay ve tiksinti duyulması gerektiğini hissettirmesine izin vermeyeceğim.

"Elena suçsuz ve yanlış bir şey yapmadı. Senin dediğin gibi ona sarkıntılık etmedim. Senin kız arkadaşın olduğunu öğrenmeden önce ondan hoşlanıyordum."

"Onun benim kız arkadaşım olduğunu öğrenmeden beş dakika önce tanışmıştın," diye alaycı bir şekilde sordu.

"Evet. Onu görür görmez sevdim. Bazen böyle olur."

"Baba, o senin yarı yaşında. Bu kadar genç birinin peşinden koşman çok utanç verici. Arkadaşlarım bunu duyunca gülmekten altlarına sıçacaklar."

"Belki de arkadaşlarının ne düşüneceğini dert etmekten vazgeçmelisin. Elena'nın peşinden gitmek niyetinde değildim, ama onun mutlu olmadığını gördüm ve siz ayrıldıktan sonra tek ihtiyacım olan onun izniydi."

"Başka birini bul," diye yalvarır Leon. "Kendi yaşında birini bul. Bu çok utanç verici."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Onu üzen şey bu mu? Onun yerinde olsam, yüzüme yumruk atar ve Elena'yı geri kazanmanın planını yapardım, şaka konusu olduğumu söyleyip sızlanmazdım.

"Leon, iki yıldır yalnızım. Elena'nın, annenle ayrıldıktan sonra gördüğüm ilk kadın olduğunu mu düşünüyorsun? Başka kadınlara da baktım, ama hiçbir şey hissetmedim. Elena, istediğim ilk

kadın." Ona nasıl hissettiğimi anlatmak için kelimeler arıyorum. "Onunki, gördüğüm ilk gülümseme gibi."

Leon gözlerini devirdi. "Kusacağım."

Onun huysuz dramatik tavırları beni dişlerimi gıcırdatıyor. Leon anlamak istemiyor, ama oğluma bunu denemek borcum var. Şu anda kızgın olsa da, daha sonra sakinleşecek ve söylediklerimin bir kısmı bir fark yaratabilir. Ona yaklaşıyorum. "Beni dinle. Annenle mutlu değildim. Çaresizce mutsuzdum. Seni ve Rosie'yi çok seviyorum. Tüm kalbimle. Seni ve Rosie'yi olduğu için hiçbir şeyi değiştirmedim, ama aynı zamanda, çok istediğim şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Evlenmek ve bir yuva kurmak istediğim, sevdiğim bir kadın. Çocuk yetiştirmek istediğim bir kadın. Beni olduğum gibi seven bir kadın."

Leon çocukken, eski eşimle onun için en iyisinin ne olduğu konusunda tamamen zıt görüşlere sahip olduğumuzu hissediyordum ve Rosie'nin doğumunda ise tek başımaydım. Sevgi dolu bir eşle babalık deneyimini paylaşmak istiyorum ve o kadının Elena olmasını istiyorum.

"Dur biraz. Evlenecek ve daha fazla çocuk mu yapacaksın?" diye haykırır Leon.

Kapıya bakıyorum. Elena'nın Leon'un yüksek sesle bağırmasını duymamış olma ihtimali sıfır.

"Bunu bilmek için henüz çok erken," diye yalan söylüyorum. Ben zaten biliyorum.

"Bu çok iğrenç. Babamın kız arkadaşıyla çıktığına inanamıyorum."

Leon'un ona kız arkadaşım demesi gözlerimi kısar ve ensemdeki tüyler diken diken olur. "Birkaç hafta çıktığın eski kız arkadaşın."

"Onu benden çaldın," diye suçluyor

beni. "Onu kollarıma itekledin."

"Beni iğrendiriyorsun. Sen bir bebek hırsızısın. Onunla yattın mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum. "Sen istediğin kadar bu konuyu seninle tartışırım, ama sen hakaret etmeye kalkışmayacaksın ve seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmayacaksın. Artık bir erkeksin, Leon. Seninle bir erkek gibi konuşabilmeliyim."

Leon odada dolaşarak başını sallar. "Bana vermiyordu, ama birdenbire sana karşı soğuk davranmıyor. Bu kadında bir terslik var."

Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadı. O benim oğlum olmasaydı, bunu söylediği için ona yumruk atardım. Onu bu evden atardım.

"Elena nazik, sevgi dolu ve duyarlı biridir. Üzgünüm Leon, ama sen Elena'yı hiç hak etmedin."

"Saçmalık. Onunla evlenmek istedim."

Leon evlilik için hiç hazır değil, hele ki benim Elena'mla evlenmeye hiç hazır değil. "Bunu garip bir şekilde gösteriyorsun. Başka bir kadınla yatarak. Erkeklerin ona bir et parçası gibi davranmasına izin vererek. Kaybolduğunda yardım çağrısını görmezden gelerek. Onunla evlenmek mi istedin? Ben onun için öldürürdüm."

Leon'un tüm kötü davranışlarını anlatırken, o sessizce öfkeleniyor.

Derin bir nefes alıp daha sakin bir ses tonuyla şöyle diyorum: "Sen gençsin, bu da hata yapabileceğin anlamına gelir. Umarım düşünmek için zamanın olduğunda bundan ders alırsın. Daha iyisini yap, Leon. Seni hala seviyorum. Seni her zaman seveceğim, ama büyümeli ve gurur duyabileceğin bir adam olmalısın."

"Sanki seninle gurur duymam mı gerekiyor?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Çocuklarımin annesi olacak kadını takip etmekten hiç utanmıyorum. Beni mutlu edebileceğinden emin olduğum ve mutlu etmek için çok çalışacağım kadın. Elena gerçek yüzümü görmeye çok yakın ve benden uzaklaşmadı. Panikleyip bana durmamı söyleyeceğinden endişelenmeden suçlu işlerimin bir kısmını açığa çıkarabileceğimi düşünüyorum. Belki Mercer'ın karısı Vivienne ile tanıştıktan sonra ona tüm gerçeği anlatabilirim. Vivienne'i seveceğini düşünüyorum ve genç anne onun arkadaşı olabilir ve ona, benim ve Mercer gibi erkeklerin karanlık ve tehlikeli yerlerde dolaşsa da, her zaman onlara geri döneceğimizi gösterebilir. Onları asla incitmeyiz. Sadece ailelerimizi sevmek ve korumak isteriz.

"Dün gece onunla dans eden sendin, değil mi?" diye suçladı Leon.

"Öyleydi."

"Çok mutlu görünüyordu," diyor acı bir şekilde. "Onu bunun için nefret ediyorum. Benim gibi mutsuz olması gerekiyordu." Dönüyor ve evden çıkıp gidiyor.

İç çekip alnımı ovuşturuyorum. Keşke oğlum şu anda bu kadar acı çekmeseydi, ama umarım bu deneyimden ders alır ve

Bir sonraki sevgilisine Elena'ya davrandığından daha iyi davranacak.

Mutfağa geri döndüğümde, Elena'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım. "Leon'un tüm o kaba sözlerini duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Ellerini göğsüme koyup gömleğimi avuçlar. "Onun önemi yok. Benim için böyle savunman, Cullan? Kimse benim için daha önce böyle bir şey yapmamıştı."

"Elbette, canım," diye mırıldanıyorum, yanaklarından gözyaşlarını öperek. "Kimse sana öyle konuşmaya hakkı yok. Biri sana zalim davranırsa, onu hayatında istemediğini söyleyebilirsin. Buna hakkın var."

"Ben öyle yetiştirilmedim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Elena kendini kapana kısılmış veya öfkeli hissettiğinde saldırganlaşabileceğini biliyorum, ama gerektiğinde birine sakın bir şekilde geri çekilmesini söyleyecek kadar kendine güvenmeli. Geri çekilip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum. "Seni yetiştiren iki çekingen kilise kadını, muhtemelen bir kazın bile sesini çıkaramazlardı, ama iyi davranışlar sadece sana iyi davranan iyi insanlar içindir."

"Onlar gerçekten çekingen değiller..." Bir an tereddüt eder, sonra başını sallar. "Deneyeceğim, Cullan. Teşekkür ederim."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar öpüyorum. Dilimde gözyaşlarının tuzlu tadını hissediyorum. Kollarını bana doluyor ve dudaklarını açarak beni daha derine davet ediyor. "Yatmaya gidelim."

Yukarıda, yatak örtüsünün altında uzanırız ve Elena çıplak göğsümü okşar.

"Leon'la konuşmalarının bir kısmını duydum," diye fısıldadı.

Onun dudaklarına gülümsüyorum. "Eminim duymuşsundur. Oldukça yüksek sesle konuşuyordu. Ne duydun?"

"İki yıl boyunca yalnızdın ve beni görür görmez gülümsememi beğendin."

"Seni gördüğüm anda *senden* hoşlandım."

Beni daha sıkı sarıyor. "Ben de seni gördüğüm anda senden hoşlandım. Senden o kadar hoşlandım ki, bunu rahibime itiraf etmek zorunda kaldım. Peder Connell o kadar öfkeleni ki, bana kefareti bile vermedi."

"Affetmedi mi? Bence böyle olmamalı."

"Bilmiyorum. Çok üzgündüm, soramadım. Sanırım çok iyi bir Katolik değilim. Şüphelerim var. Teyzelerim için formaliteleri yerine getiriyormuşum gibi hissediyorum."

"Hepimizin yürümesi gereken manevi yolları var ve bunlar nadiren birbirine benzer."

"Sen manevi bir insan mısın? Neye inanıyorsun?"

Bir an düşünürüm, saçlarını okşayarak. Eğer bir tanrı varsa, ben cehenneme gideceğim. "Ben agnostikim. İnancım yok, ama daha yüksek bir varlığın olup olmadığı konusunda haklı mıyım yanlış mıyım bilmenin imkanı yok."

"Doğru. Ben... Senin kesin bir şey söylediğini duydum," diyor tereddütle. "Yine baba olmak istiyorsun."

Gülümserim ve burnumun ucunu onun burnuna sürterim. "Evet. Seninle. Bu çok mu fazla?" diye mırıldanıyorum, sırtında dairesel hareketlerle okşayarak.

Dudaklarını ısıyor ama gülümsüyor. "Hayır. Bu konuyu konuşma şeklin hoşuma gidiyor. Seksi ve benim de aynı şeyi arzulamamı sağlıyor. Her zaman anne olmak istemişimdir. İlişkimizi henüz tanımlamamışken bu konuyu konuşmak delilik mi?"

"Çok basit. Sen benimsin." Onu kendime çekip öpüyorum.

"Senin. Bu kelimeyi sevdim."

"Hala birbirimizi tanıma aşamasındayız. İşimi ve hayatımın diğer yönlerini tam olarak bilmiyorsun, ama bilmeni istiyorum. Hakkımda her şeyi bilmeni ve kollarımda kendini güvende ve sevildiğini hissetmeni istiyorum."

"Sırların var mı, Cullan Grant?" diye alay ediyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Belki vardır. Olsa bile beni daha az sever miydin? Eğer ben tam anlamıyla kahraman bir beyaz şövalye olmasaydım, seni daha az sevdiğime inanır mıydın?"

"Bununla ilgili fikrimi hiçbir şeyin değiştirebileceğini sanmıyorum." Umarım öyledir.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "İyi. Çünkü seni çok seviyorum."

"Seninle birlikte olmak için senin mükemmel ve tamamen iyi olduğuna inanmam gerekmiyor. Ben öyle olmadığımı biliyorum, ama sen yine de beni önemsiyorsun, değil mi?"

"Çok." Yüzünü avuçlarım, kalbim deli gibi atıyor. Elena, istediğim her şey. "Hamile kalsan, lanet olası ayın ötesine giderdim."

lanet olası aya çıkar."

"Acelen mi var, Cullan?" diye soruyor, ama sesinde şakacı bir ton var, sanki acelem olsa bile üzölmeyecekmiş gibi.

Onu tekrar tekrar bu konuyu açarak zorluyorum, ama kendime engel olamıyorum. Onu üstüme çekiyorum. "Belki de öyleyim. Belki de seni hemen şimdi hamile bırakmak istiyorum."

Başparmaklarımla meme uçlarını okşarken, zevkten başını geriye attığını izliyorum. Elena tamamen benim, benim yatağımnda. Leon bizim birlikte olduğumuzu öğrendiğı için bugün bir sırrım azaldı ve bu, Elena ile olan ilişkiimi daha da güçlendirdi. Geri kalan sırlarımı da açığa çıkarmanın bizi daha da yakınlaştıracığını umuyorum.

"Sikimi içine al, bebeğim," diye onu ikna ediyorum. "Ait olduğum yere geri dönmek istiyorum."

Elena söyleneni yapar, sikimin her santimi onu doldururken çığlık atar. Kalçalarını tutup ona doğru itiyorum ve daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Cullan ile hayatım bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi.

Birlikte mutlu bir rutine giriyoruz. Cullan erken kalkıp Rosie'yi güne hazırlıyor, onunla vakit geçiriyor ve işe gitmeden önce kapıda ikimize de veda öpücüğü veriyor. Cullan ikinci bir araba satın aldı, böylece Rosie'yi yanımda götürüp işlerimi halledebiliyor ve parkları ve oyuncakçıları ziyaret etmek gibi eğlenceli şeyler yapabiliyoruz. Rosie gittikçe büyüyor ve kıyafetleri ona küçük gelmeye başladığı için ona yeni şeyler seçmek çok eğlenceli.

Akşamları, Cullan neredeyse her zaman Rosie'nin yatma saatinden önce eve geliyor, böylece hep birlikte yemek yiyebiliyoruz ve o da Rosie'ye yatmadan önce hikaye okuyor. Sonra akşamlar bizim oluyor ve bahçede gün batımının tadını çıkarıyor, birlikte kitap okuyor, televizyon izliyoruz. Televizyon izlerken genellikle kucağına otururum, öpüşürüz ve sonra kaçınılmaz olarak kanepede veya halıda sevişiriz. Her zaman en az bir kez orgazm olmam için özen gösterir ve genellikle o bittikten sonra bir kez daha orgazm olurum. Beni sıkıca sararken, penisi içimdeyken klitorisimi okşayıp kulağıma yumuşak, müstehcen sözler fısıldarken, onu daha fazla tatmin eden bir şey yoktur. Kendimi cennetteymiş gibi hissediyorum.

Hayatımın tek kusuru, teyzelerime para vermek için onları ziyaret etmek ve kaçınılmaz olarak kilisede günah çıkarma odasına sürüklenmek. Artık erkek arkadaşım olmadığı için, teyzelerim ve rahibim bana eskisi kadar kötü isimler takmıyor ve ruhumun kaderi hakkında eskisi kadar karanlık kehanetlerde bulunmuyor. İtiraflarımı basit tutuyorum, Cullan'dan, doğum kontrol haplarından ve evlilik dışı seksten bahsetmiyorum. Bu benim işim, onların değil. Annemin kim olduğunu öğrendikten sonra, ben...

Bir daha günah çıkarmaya gider miyim, bilmiyorum. Kendimi yargılanmış ve kirlenmiş hissetmeme neden olan bu durumu hiç sevmiyorum.

Umarım biraz daha dayanabilirsem, annemin kim olduğunu öğreneceğim ve bu insanları bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Beş hafta geçti. Teyzelerimin gözünde örnek bir genç kadın oldum gözünde örnek bir genç kadın oldum, ama aslında patronumla günah içinde yaşıyorum. Onun yatağında yatıyorum, sabahları ona iyi günler öpücüğü veriyorum ve geceleri kanepede ona sarılıyorum. Hala bana maaş ödüyor, bu da tuhaf geliyor. Cullan bir ilişki istediğini ima etti, ama aynı zamanda beni çok aceleyle getirmek istemediğini de söyledi.

Onun çok net bir şekilde sık sık söylediği şey, benim hamile kalmamın onun için sorun olmayacağı, çok mutlu olacağı, sevinçten havalara uçacağıdır. Sürekli karnımı okşayıp öpüyor — bu beni eritiyor — ve kızını kucağına aldığımda ne kadar güzel göründüğümü söylüyor.

Adam bebek tutkusuna kapılmış. Bu çok sevimli.

Justine'i ne zamandır görmediğimi, ondan bir mesaj geldiğini fark edene kadar anlamıyorum.

■

Justine: Merhaba? Bana cevap yazmak için DILF'ini bırak.

■

Elena: Çok üzgünüm!!! Nasılsın?

■

Justine: Her zamanki gibi, ama seni özledim! Yaşadığın yeri görebilir miyim? İzin var mı?

Telefonumu elimde tutarak düşünüyorum. Neden olmasın ki, ama yine de izin almam gerektiğini hissediyorum çünkü burası Cullan'ın evi.

O akşam yemekte Cullan'a "Bir arkadaşımı davet edebilir miyim?" diyorum.

Rosie'ye makarnasını yedirirken başını kaldırıp bana bakar. "Tabii ki davet edebilirsin. Sormana bile gerek yok. Kim gelecek?"

"Arkadaşım Justine. Doğum günümde beni dışarı çıkaran oydu ve senle birlikte ayrıldığımızda, iyi olduğumdan emin olmak için beni kolluyordu."

"İyi bir arkadaş."

"Öyle. Justine'in bizi tanımasını seviyorum. O yargılamıyor. ben."

"Bizi kim yargılıyor?" diye sordu kaşlarını çatarak ve sonra kendi kendi sorusuna cevap veriyor. "Leon ve eski sevgilimin bizim ilişkimiz hakkında fikir sahibi olma hakları yok, başkalarının da yok."

Aslında teyzelerimi düşünüyordum, ama az önce söylediği şey dikkatimi dağıttı. "İlişkimiz mi?"

Cullan'ın fırtınalı ifadesi yumuşar ve gülümser. "Bizim için ilişki kelimesini seviyorum, sen sevmiyor musun?"

"Çok beğendim." Tereddüt ettikten sonra soruyorum, "Bu seni benim erkek arkadaşım yapar mı?"

Terlemeden bu soruyu sorabildiğime şaşıyorum. Sorduğumda hep azarlandığım için, sesimi bulup istediğimi sormak benim için her zaman çok zor olmuştur.

"Erkek arkadaş," der Cullan düşünceli bir şekilde, kelimeyi zihninde çevirerek. Öne eğilir ve beni öper. "Bu kelime kulağıma hoş geliyor. Şimdilik bu yeterli." Öpücüğü umut dolu.

Onun Rosie'yi mama sandalyesinden kaldırıp yukarı taşımasını izliyorum. Bunun anlamı, gelecekte bana başka bir isim vermek istediği, mesela... eş gibi?

Karnımda heyecanla kaynayan bir hisle, Justine'e adresimi ve yarın saat kaçta gelmesi gerektiğini mesajla bildiriyorum.

Öğleden sonrasını Justine ve kendim için tatlı ve tuzlu atıştırmalıklar pişirerek geçiriyorum. Kelebek şeklindeki kekleri bitirirken Cullan içeri giriyor. "Mutfağını çok beğendim. Her şey var ve tezgah alanı çok geniş."

Cullan kollarını belime doladı ve boynumu öptü. "Ve ben sana hayranım. Umarım bu gece eğlenirsin."

Başımı çevirip yanağıma öpücük kondurmasını sağlıyorum. "Teşekkürler. Çok heyecanlıyım. Daha önce hiç arkadaşımı eve davet etmemiştim. Aslında, dairemde davet etmiştim ama orası hiç gerçek bir ev gibi gelmemişti ve her şeyi yakan o berbat fırında pasta yapamazdım."

Kafası karışmış görünüyor. "Hiç arkadaşını eve davet etmedin mi? Teyzelerin nasıl insanlar?"

Bu, açmak istemediğim büyük bir sorun. Sanırım eninde sonunda onlardan bahsetmek zorunda kalacağım, ama bu güzel evde, sevgili erkek arkadaşımın yanında

Cullan'ın telefonu çalıyor ve n kapının zili çalıyor, beni cevap vermekten kurtarıyor. Telefonundaki uygulamadan bana bir resim gösteriyor. "Bu Justine mi?"

Cullan'ın telefonu çalıyor ve n kapının zili çalıyor, beni cevap vermekten kurtarıyor. Bana telefonundaki uygulamadan görüntüyü gösteriyor. "Bu Justine mi?"

"O geldi." Hemen kapıya koşuyorum.

Justine bana kocaman bir gülümsemeyle selam verir ve bir koluyla bana sıkıca sarılır. Diğerk elinde bir şişevotka vardır.

Arkamda, koridorda Cullan'ın varlığını hissediyorum ve onları tanıştıriyorum. "Justine, bu Cullan Grant. Cullan, bu Justine Joyce."

Cullan ona sıcak bir şekilde selam verir, gülümser ve elini sıkar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Justine."

Justine, hayatında hiç bu kadar uzun boylu ve yakışıklı bir erkek görmemiş gibi ona gülümser. "Merhaba, Bay Grant."

Cullan votka şişesini alır. "Bunu sizin için buzdolabına koymamı ister misiniz?"

Justine şişeyi ona uzatır ve bakışları onun dövmeli kollarında takılır. "Çok iyi olur. Çok teşekkür ederim, Bay Grant."

Ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verir. "Rica ederim, Cullan demen yeterli."

O mutfaka dönerken, Justine bana "*Dövmeler mi?*" diye sorar ve yüzünü yelpazeleme hareketi yapar.

Glmeme engel olmak zorunda kalıyorum ve onu oturma odasına götürüyorum. "Burada bizim için atıştırmalıklar hazırladım."

Mutfaktan bir çarpma sesi ve cam kırılma sesi duyulur. Ne olduğunu görmek için kapıya koştüğümüzda, Cullan açık dondurucu kapısının yanında durmaktadır ve kırık votka şişesi ayaklarının dibindedir.

"Çok zgnm, Justine. Şişe elimden kaydı. Elbette parasını ödeyeceğim. Keşke sana başka bir şey ikram edebilseydim, ama evde alkol bulundurmuyorum. Hayır, sorun değıl. Kırık camlardan uzak dur. Ben temizlerim."

Justine içki içemeyeceğimiz için hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama ben aldırmıyorum. On dakika sonra elimizde köpüklü su bardakları var ve ben pişirdiğim tüm ikramları sehpayaya yaymış durumdayım.

Televizyonda müzik videoları var ve Cullan st kata çıkmış.

"Elena, burası cennet gibi," diyor Justine, bir parça puf böreği yiyip bitirirken heyecanla. "Yemeklerin, bu oturma odası, yukarıdaki adam. Senin adına çok mutluyum."

Glmsemesinden, söylediklerinde samimi olduğunu anlayabiliyorum ve bu beni gözyaşlarına boğuyor. "Benim için mutlu olduğun için teşekkür ederim."

"Arkadaşlar ne içindir ki? Ama yanlış anlama, ben de deli gibi kıskanıyorum," diyor bana şeytani bir gülümsemeyle ve bir hamur işi daha alıyor. "Merak etme, kıskançlık beni motive ediyor. Kendi hayatımı düzene sokmak için iki kat daha fazla çalışacağım. Beş yıllık planıma bazı şeyler ekledim."

"yle mi?" diye ilgiyle soruyorum. "Planın nedir?"

Parmaklarıyla bir şeyleri sayıyor. "Diplomamı bitirmek, harika bir şirkete girmek ve hayalimdeki hayatı yaşayabilmek için en üst kata kadar tırmanmak. Bilirsin, lüks bir şehir dairesi, heyecan verici seyahatler ve moda dolu bir yaşam tarzı. Sürekli yeni şeyler seviyorum, yoksa sıkılıyorum." Bana bakar. "Peki ya sen, senin hayalindeki hayat nedir? Tabii bu değilse."

"Hayallerimden bahsetmemi dinlemek sıkıcı olur," diyorum gülerek.

"Hayır, sıkılmazdım. Senin adına heyecanlanırdım. Geleceğimizi birlikte planlayalım."

Bardağıma bakarak bir an düşünürüm. "Bence hayalimdeki hayat, dönüm noktalarından çok duygularla ilgili. Ayrılmak zorunda kaldığımda özleyeceğim bir ev istiyorum. Sevdieğim insanları görmek için sabırsızlandığımdan, n kapıya koşarak çıkmak istiyorum. Ben yokken beni zlediklerini bilmek istiyorum. O kadar çok mutluluk olsun ki, tüm ev gürültüyle çınlasın. *"Evde bağırmayın!" diye bağırmak istiyorum, ama herkes yine de bağırsın. Işıkları kapatıp yatmadan önce, güzel bir yemek eşliğinde herkesin gününü dinlemek istiyorum.*"

"Bu benim söylediklerimden çok daha derin. Bir tane daha alabilir miyim daha deneme şansım var mı?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Söylediklerin çok hoşuma gitti. Senin için mkemmek sana çok yakışıyor."

"Seninki de sana çok yakışıyor." Bana gülümsüyor. "Senin istediğin bu ev, değil mi? Bu adam ve bu aile?"

"Evet," diyorum hüzünle, sonra ekliyorum, "ama bu evi güzel ve lüks olduğu için istediğimi ya da Cullan'ı zengin olduğu için istediğimi düşünmeni istemem. Beni seven insanlar yanımda olduğu sürece küçük bir kulübede de mutlu olurum."

"Senin altın avcısı olduğunu düşündüğüm için mi endişeleniyorsun? Senin bu muhteşem erkeğini ve sana ne kadar tatlı davrandığını gördün mü? Ona aşık olmasaydın, sende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Siz ikiniz... Ne durumdasınız? Bunu belirlediniz mi?"

Gülümsüyorum ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum. "Kendisini benim erkek arkadaşım olarak tanımladı."

Justine çığlık atar, bir yastık alır ve bacağıma vurur. "Aman Tanrım! Evlendiğinde, lütfen, lütfen, lütfen nedimem olabilir miyim? Tarihteki en iyi nedime olacağım. Düğün partin için ya da düğün gününde parmağını bile kıpırdatman gerekmeyecek. Her şeyin mükemmel olmasını sağlayacağım."

Gülüyorum ve yüzümü kapatıyorum. "Uğursuzluk getirme. Hemen heyecanlanmayalım."

"Hadi ama!" diye bağırır.

Onun coşkusu bulaşıcı, ama Cullan'ın evde olduğunu ve Justine'in iç sesini kullanmadığını çok iyi biliyorum. Parmağımı dudaklarıma götürdüm, o da başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Tamam. Sakinim. Sakinim. Ama kabul etmelisin ki, bu çok heyecan verici."

"Tabii ki kabul ediyorum, ama her günü tek tek yaşıyorum." Kanepenin minderlerinden birini göğsüme sıkıca sarıyorum. "Hayatımda ilk kez, kendimi evimdeymiş gibi hissetmeye başlıyorum."

BİRKAÇ GECE SONRA, Cullan poker oynuyor, ben de yalnız yatmaya gidiyorum.

Sabahın erken saatlerinde, Cullan yanıma gelip beni kollarına aldığında yarı uyanık haldeyim. Dudakları boynumun arkasını arıyor ve biz öylece uykuya dalıyoruz. Biraz sonra

daha sonra, beni tekrar öpüp duşa girdiğinde yarı uyanık haldeyim. Oda biraz daha aydınlık ama hala erken saat. Akan suyun sesini duyup tekrar uykuya dalıyorum.

Sonra bir baktım, uyandım ve dışarısı gün ışığıyla doluydu. Sabah dokuzdan sonraya kadar uyumuştum, bu benim için alışılmadık bir durumdu. Cullan neden saat sekiz on beşte, yani işe gitme saatinde beni uyandırmadı acaba?

Sonra Cullan'ın eski eşinin Rosie'yi aldığını hatırlıyorum, bu da evin sessiz olduğu anlamına geliyor. Müzik açıp bir demlik kahve yapıyorum. Sanırım birkaç saatimizi üçümüz için iki haftalık menü planlayıp yemek hazırlayarak geçireceğim, sonra da kitap okuyacağım. Rosie'ye yeni yemekler tattırmak ve neyi sevdiğini öğrenmek benim son zamanlardaki en büyük zorluğum.

Midem biraz rahatsız ve kafam bulanık olduğu için hemen işe koyulmuyorum, bu yüzden güne rahat girmek için büyük bir fincan kahve dolduruyorum.

Kahvemi yudumlarken çamaşır odasından bir gürültü duyuyorum ve kapıyı açıyorum. Çamaşır makinesinde siyah giysiler gibi görünen bir yük var. Cullan işe gitmeden önce çamaşır makinesini çalıştırmış olmalı.

Dün çamaşırları yıkadım, bu yüzden bunlar Cullan'ın dün gece giydiği giysiler olmalı. Kahvemi yudumluyorum. Ne tür poker oyunları birinin çamaşır yıkamasını gerektirir ki?

Şimdi düşününce, Cullan dün gece evden siyah giysilerle çıkmamıştı. Gri kot pantolon ve koyu mavi flanel gömlek giyiyordu. Biraz meraklanarak üst kata çıkıp kirli çamaşır sepetinin kapağını kaldırıyorum. Cullan'ın dün gece giydiği kot pantolon ve gömlek, yıkanmak için bekliyor.

Çamaşır odasına geri dönüp, su ve köpükle dönen siyah giysileri izledim. Bunlar ne giysiler acaba? Kaşlarımı çatıp kahveme bakakaldım. Poker arkadaşları kimler acaba? Onun hiç isimlerden bahsettiğini duymadım sanırım.

Günümü başlıyorum, ancak midem birkaç saat boyunca rahatsız olmaya devam ediyor.

Öğleden sonra, bulaşık makinesini doldurup mutfak tezgahlarını silerken Justine ile telefonda konuşuyorum. Telefonu kapattığımda, Cullan'dan bir mesaj geldiğini görüyorum.

Cullan: İşim geç bitecek. Seni çok özledim. Eve gelip sana sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Elena: Ben de seni özledim. Eve geldiğinde görüşürüz.

Çamaşır makinesindeki yıkama saatler önce bitti, Cullan'ın kıyafetlerini çıkarıp inceliyorum. Siyah iş pantolonu. Uzun kollu siyah tişört. Siyah pamuklu dimi ceket. Bunları daha önce giydiğini hiç görmemiştim. Biraz profesyonel görünüyorlar. Ev güvenliğı alanında çalışan bir adamın giyebileceğı türden kıyafetler.

"Evet, evi korumak yerine soymak isteseydi," diye kendi kendime söylüyorum, kıyafetleri kurutucuya koyarken, sonra kendi aptallığıma gülümsüyorum. "Ya da belki o bir suikastıdır."

Mutfak tezgahında oturup sosyal medya uygulamalarımı ve ardından haberleri kontrol ediyorum. Okuduğum ilk manşet ilgimi çekiyor. Dün gece bir cinayet daha işlenmiş ve polis, Kırmızı Maskeli Katil olarak adlandırdıkları adamın CCTV görüntülerini yayınlamış. Tıklayıp çok kısa olan videoyu izliyorum. Dar bir sokak görünüyor ve kamera yüksek bir yere monte edilmiş. Koyu renkli giysiler giymiş, maskeli iri bir figür kaldırımında kameraya doğru büyük adımlarla yürüyor, izleyiciye bakıyor ve benim bakışlarımı yakalıyor gibi görünüyor. Maske oval ve parlak, yüzüne tam oturmuş ve göz delikleri dışında boş. Garip bir his beni sarıyor, sanki bana bakıyormuş gibi. Sanki uzanıp bana dokunabilirmiş gibi. Bu kasıtlı bir bakış. Grölmek istiyor ve bizim onu izlediğimiz kadar o da bizi izliyor.

Telefonumu indirdim, ama bir déjà vu hissi beni sardı ve tekrar elime aldım.

Kısa videoyu defalarca izleyerek adamın hareketlerini inceliyorum. Bana birini hatırlatıyor. Belki bir film karakteri, ama ben gerilim ya da korku filmi izlemem. Son zamanlarda bir seri katil filmi izleyip unuttum mu? Rüyamda gördüm mü? Kırmızı Maskeli Katil'in giydiklerini daha yakından inceliyorum ve yine bir şeyi kaçırdığım hissine kapılıyorum. Videodan kareler bulup onları inceliyorum. Bu adam gerçekten uzun boylu ve yapılı.

Omuzları ceketini dolduruyor ve siyah iş pantolonunun içinden kalça kasları belirgin bir şekilde görünüyor.

Déjà vu hissi kayboluyor ve sanırım yanılmış olmalıyım.

Telefonuma bir bildirim geldi, bu gece doğum kontrol bandımı değiştirmemi hatırlatan bir hatırlatma. Duştan sonra yeni bir bant takmıştım, ama muhtemelen aklımda olduğu sürece görebileceğim bir yere koymalıyım. Banyomda mıydı yoksa Cullan'ın banyosunda mı?

Yukarı çıkıp kontrol ediyorum. Son zamanlarda Cullan, kendi alanında daha rahat hissetmem için beni cesaretlendirdiği için eşyaları çok fazla yerinden oynattım. Eşyaları yeniden düzenlemekten keyif alıyorum, ama aynı zamanda onun koyduğu ve benim fark etmediğim görünmez sınırları aşmak da istemiyorum. Önce banyo dolabımı kontrol ediyorum ama bulamıyorum, ancak Cullan'ın banyosundaki dolabı açtığı anda başka bir şey görüyorum.

Hamilelik testleri. Onları çıkarırken, yanlışlıkla doğum kontrol bantlarımı devirip yere saçıyorum. Cullan neden hamilelik testleri bulunduruyor?

Belki de eskidirler ve Rebecca, Rosie'ye hamile olduğunu öğrendiğinde kullandığı testlerdir. Cullan'ın başka bir kadına hamilelik testi aldığını hayal ederken kıskançlık duyuyorum. Sanki onu tekrar hamile bırakmak istiyormuş gibi eski sevgilisinin hamilelik testlerini saklıyor. Kutuyu elimde çeviriyorum.

Tabii bunlar yeni testler değilse.

Yeni bir kadın için aldığı yeni testler.

Son kullanma tarihine bakıyorum, neredeyse üç yıl sonra. Rosie iki yıldan fazla bir süre önce dünyaya geldi ve testlerin o kadar uzun süre dayanacağını sanmıyorum. Ambalajı parlak ve yeni, dolabın içinde göze çarpan bir yerde duruyorlardı, çizik yoktu ve çekmecenin arkasında değillerdi.

Başparmaklarımla ambalajı okşuyorum. Cullan beni düşünerek hamilelik testleri mi satın aldı?

Hoş bir titreme beni sarar. Bahçede, kalçamdaki bandı okşarken söylediği sözler aklıma gelir. *"Ne hayal ettiğimi biliyor musun, Elena? Bandı vücudundan koparmak."*

Onun benim için, bizim için bu testleri satın aldığını hayal ediyorum ve tam da bunu yapmayı düşünürken vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Ya bu gece yeni bir yama yapıştırmazsam? Ya bunun yerine ona bunu sökmesini istersem ve o da benim çok hoşlandığım tüm o lezzetli, yoğun şeyleri yapıp söylerken, korunmasız, çılgın bir seks yaparsak?

Cullan, düşünüyordum da. Bir aile kuralım, sen, ben ve Rosie. Büyütelim bu aileyi. Birlikte bir bebek yapalım. Bu gece ona böyle diyebilirim ve yüzünde mutluluk yayılırken, o güzel gülümsemesini görebilirim.

Aynadaki yansımama gülümsüyorum. Onun ve benim sevebileceğimiz ve koruyabileceğimiz bir aile. Oyuncaklar, kitaplar ve boyalarla dolu gürültülü, mutlu bir ev. Neşeli Noeller ve heyecan verici doğum günleri, ve Cullan'ın ikimizi de saran güçlü kolları. Bunu çok istiyorum, ama gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Harika şeyler bana pek sık olmaz. Cullan'la geçirdiğim son mutlu günler muhtemelen kalıcı olmayacak. Bahşişler için kendimi yorup onları teyzelerime vermekten ibaret olan gerçek hayatım hemen köşede bekliyor ve henüz annemin kim olduğunu öğrenmemişken yeni bir aileye özlem duymak doğru gelmiyor.

Teyzelerim şu anda düşüncelerimi duyabilselerdi, alaycı kahkahalarla gülüp sonra da öfkeyle beni azarlardı. Hâlâ bir dadı olduğumu ve tüm gücümü çoktan kaybettiğimi söylerlerdi.

"Onun için bacaklarını açmanın seni Cullan Grant gibi zengin ve önemli bir adam için özel kıldığını mı düşünüyorsun? Onun çocuklarının annesi olmaya layık olduğunu mu?"

"Onun parasını alıp, gece gündüz seni zevkine alet ediyorsun. Sen onun için uygun birisin, Elena. Sen onun fahişesisin. Bir erkek fahişeyi karısı olarak istemez."

Onların acımasız, alaycı sesleri beni bıçak gibi kesiyor. İsteksizce kutuyu bulduğum yere geri koyuyorum, boşuna heyecanlandığım için kendimden utanıyorum.

Testleri bırakmadan önce, aklıma şaşırtıcı bir düşünce gelir. En son ne zaman adet gördüğümü hatırlayamıyorum.

Şoktan donakaldım, zihnimde günleri ve haftaları geriye doğru saydım, ama en son ne zaman kanadığımı, hatta en son ne zaman tampon aldığımı bile hatırlayamıyorum. Cullan'ın evinde mi yaşıyordum? Hala Archer's Diner'da mı çalışıyordum? Adet dönemim tam olarak öngörülebilir değildi.

yıllardır, ama doğum kontrol hapi kullanmanın adetimi düzenli hale getireceğini sanıyordum. Keşke daha fazla bilgim olsaydı, ama bu konuları teyzelerimle konuşamam. On bir buçuk yaşında ilk kez adet görmem bile hazırlıklı olmadığım bir şoktu. Ne olduğunu itiraf etmek için cesaretimi topladıktan sonra, onlara anlatmak çok zordu. Ellerini havaya kaldırıp mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüyerek, sanki hepimizin başına büyük bir felaket gelmiş gibi haykırdılar. Anlayabildiğim tek şey, artık kirli olduğum ve başıma gelenlerin S-E-X ile bir ilgisi olduğu ve bunu asla düşünmemem, bırakın katılmayı, düşünmemem gerektiği. Çok kafam karıştı. S-E-X'e katılmak gibi bir niyetim yoktu. On bir yaşındaydım.

Hamileysem, bilmemektense bilmek daha iyidir. Tırnağımı hamilelik testi kutusunun üzerindeki selofanın altına sokup keserek açarım, sonra tuvalete oturup talimatları okurum. Testi dizlerimin arasına sıkıştırır, üzerine işerim ve kapalı kapağın üzerine oturarak sonucu beklerim.

İki dakika sonra testi ters çeviriyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ellerim titriyor.

İki çizgi. Hamileyim.

On bir yaşındayken iç çamaşırlarımı indirip kan gördüğümdeki gibi hissediyorum. Sanki dünyam altımdan kayıp gitmiş gibi. Kendi vücudum benden sır saklamış. Adet gördüğüm gün annemi aradığımı hatırlıyorum, defalarca hayal ettiğim o nazik, sevgi dolu, tatlı kokulu kadını özlemiyle ağlamıştım. Bana sarılacak ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kadını. Onu şimdi istiyorum. Onun tavsiyesine ve tesellisine her şeyden çok ihtiyacım var. Bu ona olduğunda, babama hamile olduğunu söyledi mi? Babam kızdı mı? Memnun oldu mu?

Cullan'a söylemeliyim, ama şu anda bu haberi paylaşmak istediğim bir kişi var. Genç ve evli olmayan birinin, aniden hamile olduğunu öğrendiğinde hissettiği korku ve endişeyi anlayabilecek biri. Şu anda benim hissettiğim gibi, duyguların fırtınasında kaybolmuş hissetmiş biri. Annemin durumunu bilmiyorum, ama hamilelik testi üzerindeki iki çizginin bir zamanlar şok olduğunu tahmin edebiliyorum. O dışarıda bir yerde

bir yerlerde ve ben onunla birlikte ağlayamıyorum, panikleyemiyorum ya da kutlama yapamıyorum. Onun kucaklamalarını ve her şeyin yoluna gireceğine dair sözlerini alamıyorum.

"Annemi istiyorum," diye boş banyoda hıçkırarak ağlıyorum.

Onunla tanışmak için çok uzun süre bekledim. Onu tanımaya layık olduğumu kanıtlamak için. Çok para verdim, çok gözyaşı döktüm, dizlerimin üzerinde saatlerce oturdum ve uykusuz geceler geçirdim. Umutlarım defalarca suya düştü. Verecek başka bir şeyim kalmadı ve kaybedecek vaktim yok.

Garaj kapısı arkamda kapanırken, kamyonetimden inerim ve Elena benimle yaşamaya başladığından beri alıştığım bir düşünce aklımdan geçer. Evde olmak güzel.

Kamyonetin kasasını açıp içindekileri yeniden düzenlerken, her zaman büyük bir işin sonunda yaptığım gibi bazı şeyleri atıp diğerlerini yeniden yerleştirirken kendime gülümsüyorum. Radyoda müzik çalıyor ve ben Interpol'e eşlik ediyorum. İşimi bitirince, telefonumda kaçırdığım mesaj var mı diye bakıyorum. Yirmi dakika önce birinin ön kapıyı açtığına dair bir bildirim var.

Hızla kameralar tarafından kaydedilen videoyu açıyorum. Elena ön kapıdan çıkıp gecenin karanlığında kayboldu. Ondan gelen mesajları kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Başparmağım arama düğmesinin üzerinde tereddüt ediyor. Onunla konuşmam gerekiyor, ama evimden kaçmasına neden olan şey hakkında daha fazla bilgi istiyorum. Eğer benim hakkımda bir şey keşfettiyse, bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Birkaç dakika boyunca güvenlik kamerası kayıtlarını inceleyerek evimdeki çeşitli kameraları kontrol ediyorum ve sonunda onu ana banyoda buluyorum. Uzun süre hareketsiz durarak elindeki bir şeye bakıyor. Kapalı tuvaletin üzerine birkaç dakika oturuyor. Yerde bazı şeyler var. Neler olduğunu anlayamıyorum, bu yüzden içeri girip yukarı çıkarak bakmaya karar veriyorum.

İlk fark ettiğim şey, Elena'nın "doğum kontrol haplarının" her yere dağılmış olmasıydı. Birkaç hafta önce umutla satın aldığım gebelik testi kutusu yırtılmış ve makyaj masasının üzerinde duruyordu. Açılmış bir gebelik testi, sanki şaşkınlıkla yere düşmüş gibi yüzüstü yerde duruyordu.

Ya da şoktan.

Sabahları mide bulantısı ya da göğüslerinde hassasiyet gibi herhangi bir hamilelik belirtisi fark etmemiştim. Belki de banyo dolabımda duran testleri görmüş ve adetini geciktirdiği için test yapması gerektiğini düşünmüştür. Öyleyse, testi sevinç ve umutla mı, yoksa korku ve endişeyle mi yaptı?

Sonuçlar neden burada beklemek ya da beni aramak yerine kaçmasına neden oldu?

Kalbim güm güm atarken, hamilelik testine uzanıp onu ters çeviriyorum. İki çizgi bana bakıyor. Elena benim bebeğime hamile. Bu, umduğum şeydi, ama omurgamdan soğuk bir his geçiyor.

Maskeniz kayıyor. O kadar kaymış ki, çıkmış da olabilir. Maskenin altındaki adamı seviyor mu, yoksa ondan korkuyor mu?

Boş, sessiz ev yeterli bir cevap. Elena tek kelime etmeden kaçtı.

İnleyerek ellerimi saçlarımin arasına geçiriyorum, sonra dönüp yumruğumu duvara vuruyorum.

Siktir. *Siktir.* Bu olamaz. Ondan vazgeçemem. Vazgeçmeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun onu geri almalıyım.

Elena

Blackport'ta soğuk bir gece ve kapının önünde titreyerek dururken buz gibi rüzgar giysilerimi delip geçiyor. Frieda teyze kapıyı açmadan önce üç kez kapıyı çalmak zorunda kalıyorum. Teyze, bornozunu boğazına sıkıca sararak, sanki hırsızlar ve katiller görmeyi beklermişçesine geceye bakıyor. Ben olduğumu fark edince daha da az etkilenmiş görünüyor.

"Seninle konuşmam lazım. Acil bir durum."

"Elena, saat gece ondan sonra. Yatmak üzereydik."

"Lütfen," diye bağırlıyorum ve sesimdeki aciliyet sonunda onu geri çekilip beni içeri almaya ikna ediyor.

Teyzelerim yatma vaktine gelmiş gibi görünüyor. Masada boş çay fincanları var ve Astrid teyze örgüsünü toplamaya başlamış. Mutfak masasında yün yumakları, gümüş dikiş makası ve iğnelerle yarım kalmış bir örgü parçası duruyor.

Frieda teyze ve Astrid teyze masada ekşi suratlarla oturuyorlar.

"Bana annemin kim olduğunu söylemelisiniz," diye patladım.

Astrid teyze boş ve neşesiz bir kahkaha attı. "Kesinlikle söylemek zorunda değiliz. Ne zaman bu kadar kibirli ve küstah oldun genç bayan?"

"Lütfen," diye yalvarırım, gözyaşları boğazımı yakıyor.

Frieda Teyze gözlerini kısar. "Bu konu neden birdenbire bu kadar önemli hale geldi, Elena?"

"Bu her zaman önemli olmuştur. Sabırlı ve uslu davrandım, kurallarınıza uydum, umutla bekledim ki bana o kadar çok istediğim şeyi veresin

ama artık daha fazla bekleyemem."

"Ama neden yatmaya hazırlanırken buraya geldin?"

Hâlâ midem bulanıyor. Onlara gerçeği söylemek kaçınılmaz ve umarım bu açıklamam, artık benden gerçeği saklayamayacaklarını anlamalarını sağlar. "Bebeğim olacak."

Teyzelerimin bu kadar şaşkın olduğunu hiç görmemiştim. İkisi de ağızları açık kaldı.

Astrid teyze ilk konuşan olur ve bir engerek gibi tıslar. "Utanç verici, iğrenç kız."

Onları bekliyor olmama rağmen, onun acımasız sözleri karşısında irkildim.

"Bu evden taşındığın gün bunun olacağını biliyordum," diyor Frieda teyze, kemikli parmağıyla beni işaret ederek. "Sen her zaman bir utanç kaynağı olmaya adaydın, ve şimdi bizi kızdırmak için bu yolu sonuna kadar gittin. Sana yardım etmeye çalıştık, Elena. Evlenmeden hamile kalmak, ne büyük bir utanç. Kilisede başımızı nasıl kaldıracağız?"

Bana ihtiyacım olanı verdikleri sürece, benim hakkımda ne dedikleri önemli değil. Bu geceden sonra, onları bir daha görmek zorunda kalmayacağım ve Cullan'ın kollarında, söyledikleri tüm o korkunç şeyler için ağlayabilirim. Annemin kollarında ağlayabilirim. Beni seven insanlar, benim için önemli olan tek insanlar.

"Baban kim?" diye sorar Astrid teyze sertçe. "Kim olursa olsun, öğrendiğinde seninle hiçbir şey yapmak istemeyecektir. Erkekler tek bir şeyin peşindedir ve onu elde ettiklerinde giderler."

"Şu anda bizden başka kimsin yok Elena," diyor Frieda teyze zevkle. "Yüzüne bakabildiğimiz için şanslısın, çünkü o öğrendiğinde, o bakmayacak."

Bu doğru değil. Cullan beni kucakladı ve hamile kalırsam ne kadar mutlu olacağını söyledi. Neden teyzelerim tüm umutlarımı ve hayallerimi mahvetmeye çalışıyor? "Yanılıyorsun. Cullan başka bir bebek istiyor."

"Bu Cullan sana bakacağına dair söz verdi mi?" Astrid teyze kurnazca sordu. "Bir erkek bacaklarının arasında olduğunda söylediği hiçbir şeye inanamazsın. Seni yatağa atmak için her türlü yalanı söyler."

"Sadece aptal bir kadın, bedeninin peşinde olan bir erkeğin söylediklerine inanır."

Astrid teyze onaylayarak başını sallar. "Doğru, aptal bir kadın. Sana gerçeği söyleyeceğiz, Elena. Bize geri dönmelisin ve Peder Connell'in yardımıyla, utanç verici sırrını saklayıp, bebek doğar doğmaz ona yeni bir yuva bulacağız. Doğum yaptığın anda onu alıp götüreceğiz, onu kucağına almaya ya da bakmaya bile gerek kalmayacak."

O, doğmamış bebeğime "o" diye her bahsettiğinde irkiliyorum.

"Senin gibi dikkatsiz bir kız için, annen için olduğu gibi, bu yükten kurtulmak bir rahatlatma olacak."

Bu sözleri duyunca içim burkuldu. Annem için de durum gerçekten böyle miydi? Benden kurtulmak için sabırsızlanıyor muydu? Dokuz ay boyunca bebeğimi taşımayı, onu sevmeyi, ona şarkı söylemeyi, karnımı okşamayı ve tutmayı, ama o ilk nefesini aldığı anda çocuğumun benden koparılmasını anlayamıyorum. Çocuğumu bir daha asla görememek mi? Cullan'ın çocuğu mu? Buna dayanamazdım ve Cullan gibi sevgi dolu bir babanın bebeğini hiç kucağına alamaması, duyduğum en korkunç şey.

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Bunu yapamam. Yapmayacağım."

"Umarım kürtaj yaptırmayı düşünmüyorsundur," diyor Frieda teyze şok olmuş bir ses tonuyla.

Kafamı sallıyorum. "Bebeğimi istiyorum. Bebeğimi doğuracağım."

İyi bir anne olacağım. Çocuklar beni sever ve bebeklerin ve küçük çocukların bakımını çok iyi bilirim. Her zaman sevip bakabileceğim kendi ailem olsun istemişimdir. Cullan da bunu istiyor ve istemeseydi bile, bunu tek başıma yapmak zorunda kalsam bile, zorluklara alışkınım. Bu beni korkutmuyor. Beni korkutan şey, teyzelerimle burada mahsur kalmak. Ama yalnız olmayacağım. Cullan ve onun bize sağlayacağı güzel, güvenli bir evim olacak. Bebeğimiz Rosie'nin odasını paylaşacak ve ikisine de eşit derecede bakıp seveceğim. Rosie'yi zaten seviyorum ve onu bir anne gibi, dadı değil, tüm kalbimle sevmek için izin bekliyorum. Sadece dadı olmak istemiyorum.

Sadece hamile dadı.

Sabaha kadar sokakta kalabilecek, parası olmayan hamile dadı. Hayatı altüst olduğunda, başını sokacak bir yer bulmak için patronuyla yatan hamile dadı. Teyzelerime göre

, hamile kaldığım için artık bir yük olduğumdan, hiçbir erkek beni istemeyecektir.

Ama Cullan öyle biri değil.

Bana bunu yapmaz.

Yapamaz.

Teyzelerim yanılıyor.

Kendimi bir sarmalın içinde hissediyorum. Yirmi bir yıllık hayatım boyunca bana söylenen tek şey, evlenmemiş annelerin utanç verici olduğu ve bekarken hamile kaldığım için tüm dünyanın bana sırtını döneceği idi.

Yanaklarımdan gözyaşlarını siliyorum. Teyzelerimin kafamı karıştırmasına ve amacımdan uzaklaşmama izin veremem. "Lütfen bu gece buraya neden geldiğimi konuşabilir miyiz? Artık hamileyim, annemin kim olduğunu bilmem gerekiyor. O da benim bebek beklediğimi bilmek isteyecektir. Büyükanneler torunlarını severler."

Astrid teyze buna alaycı bir şekilde güler ve iki kadın benim ne kadar utanç verici olduğum konusunda tiradlarına devam ederler.

Yumruğumu mutfak masasına vurup sesimi yükseltiyorum. "Size çok para verdim. Nazikçe rica ettim. Şimdi yalvarıyorum. *Bana onun kim olduğunu söyleyin.*"

İki kadın birbirlerine bakar.

Sandalyesinde ellerini kucağında birleştirmiş, ciddi bir şekilde oturan Frieda Teyze, "Sana biyolojik annenin kim olduğunu asla söylemeyeceğiz" der.

"Neden?" diye bağıriyorum ve cevap vermediklerinde daha yüksek sesle soruyorum, "*Neden?*"

Astrid teyzenin gözlerinde acımasız bir parıltı var. "İstesek bile sana söyleyemeyiz."

"Neden bahsediyorsunuz?"

Cevap yok.

Sessizlik uzadıkça, annemle benim hiçbir fotoğrafımızın olmadığını hatırlıyorum. Orijinal doğum belgem yok. Bu eve gelmeden önce bana ait olan hiçbir hatıra ya da bebek kıyafeti yok. Teyzelerim annemden hem Sally hem de Sybil olarak bahsediyorlar, ama Sybil adında kimseye Sally lakabı takılmaz.

Ya teyzelerim annemin kim olduğunu bana söylemek istememişlerse, çünkü bilmiyorlarsa? Ya bana para için şantaj yapıyorlarsa?

Bu sefer, ben farkına varmadan ne kadar süre devam edebileceklerini görmek için mi? Yıllardır, onun adını öğrenme hakkını kazanmak umuduyla, sahip olduğum her kuruşu verip, cimrilik edip, tasarruf edip, yoksunluk çekiyorum. Bunca zamandır bana gülüyorlar mıydı?

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum zayıf bir sesle, yanıldığımı umarak.

Saatın saniyeleri geçiyor.

"Kim olduğu önemli mi?" diye soruyor Frieda teyze. "Seni biz büyüttük. Sana yemek yedirdik, giydirdik, ama ne nankör bir görevdi bu.

Duyduklarıma inanamıyorum. Bunca zaman bana yalan söylemişler ve sahte bahanelerle paramı almışlar. Doğum annemle tanışabileceğime dair son umudum da alevler içinde yok oluyor. Beni ve bebeğimi önemseyen hiçbir ailem olmadan, dünyada yapayalnız kaldım.

Astrid teyzenin gözlerindeki acımasız parıltı daha da parlaklaşıyor. "Hiç şüphesiz o, iğrenç, değersiz bir adama bacaklarını açan utanç verici bir fahişeydi. Anne gibi kızı da öyle."

İçimde bir şey kopar. Dünyada en çok değer verdiğim iki kişiye, tanımadığım anneme ve Cullan'a yöneltilen hakaretler, kafatasımı kızgın bir çivi gibi delip geçer. Masadaki sivri dikiş makası bana kışkırtıcı bir şekilde parıldıyor. Teyzelerime olan öfkem başımın tepesinden ayak parmaklarımin ucuna kadar beni kaplıyor. Cullan'ın eski sevgilisinin onu azarladığını duyduğumda ve Leon'un beni aldatarak alay eden kadınla mutlu ve gülerek gördüğümde hissettiğim öfke gibi. Ancak bu sefer öfkem daha da güçlü, içimi kaplıyor ve uzuvlarımı elektriklendiriyor. Nefret ettiğim teyzelerim her şeyi açığa çıkardılar ve ikisi de hala bana bağırıp, en acımasız sözlerle beni kınıyorlar. Bana pislik olduğumu söylüyorlar. Bebeğimi, benim gibi terk edildiğim gibi, düzgün bir şekilde yetiştirilebileceği, kiliseye giden, Tanrı'dan korkan bir aileye vermem gerektiğini söylüyorlar.

Annemin, tıpkı bu ev gibi bir evde durduğunu, bana hamile olduğunu, azarlandığını, utandırıldığını ve beni terk etmesi gerektiğini söylendiğini net bir şekilde hayal edebiliyorum. Onun sıcak gözyaşlarını hissedebiliyorum. Acısını ve kafa karışıklığını. Beni bu korkunç kadere terk etmek zorunda kaldı ve şimdi teyzelerim de benden aynı şeyi yapmamı istiyorlar. Benim çocuğum, Cullan'ın

bu ev gibi bir evde, sevgisiz, sıcaklıksız, hayatlarında tek bir parça mutluluk bile olmadan büyüyecek mi?

Bu *asla* olmayacak.

Dikiş makasını kapıp, uç kısmı tutarak sallıyorum. Astrid teyzenin dudakları hareket ediyor ama "*fahişe*", "*iğrenç*" ve "*utanç verici*" dışında ne dediğini duyamıyorum. Artık dayanamıyorum. Bebeğimi korumalıyım.

"*Kapa çeneni!*" diye bağıyorum ve makasla ona saldırıyorum. Sadece durmasını istiyorum. Makasın ucunu kalbine saplıyorum. Göğsüne ve boğazına üç, dört kez bıçaklıyorum, her vuruşta yüzüme sıcak bir şeyin sıçradığını hissediyorum. Astrid'in gözleri hiç görmediğim kadar büyür ve boğazından garip bir ses çıkar. Yüzündeki tüm acımasızlık sonunda kaybolur. Elleriyle bana uzanır ve o zamanlar paramı elimden kapıp açgözlülükle saydığı anları hatırlarım. Artık onun alabileceği hiçbir şeyim kalmamıştır.

Frieda teyze çığlık atarak ayağa fırlar. Bir an için, kız kardeşinin vücuduna saplanmış kanlı makası dehşetle izlerken donakalır, sonra dönüp ön kapıya doğru koşar. Benden kaçmak için paniğe kapılır ve açık dolap kapısına başını çarpar. Dengesini kaybedip geriye düşer ve kafasını mutfak masasının keskin köşesine sertçe vurur.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, donakalmış. Vücudu hareketsiz, kan yavaşça başının etrafına yayılıyor.

Astrid teyzemin elleri omuzlarımdan kayar ve yere yığılır. İki teyzemin kanı mutfak zemini üzerinde yavaşça yayılır, iki kan gölü birbirine karışır.

Kanlı yumruğumda tuttuğum makası dehşetle izliyorum.

Ne yaptım ben?

Cullan

Elena'yı bulmam uzun sürmüyor, ama neden bu kadar geç saatte Blackport'un uzak tarafındaki bu mütevazı tuğla eve geldiğini anlamıyorum. Ön kapıyı çalmak yerine, dikkatlice ve sessizce evin yan tarafına doğru yürüyorum, giderken pencerelere bakarak onu arıyorum.

Evin arkasındaki mutfakta ışıklar yanıyor. Arka pencerelere yaklaşıp dantel perdelerin arasından içeriye bakıyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor ve karo zeminde kan ve cesetler görüyorum.

Korku beni sarıyor. Onlardan biri Elena. Yerde oturmuş, odanın köşesine sıkışmış durumda. Üst vücudu ve yüzü kanla kaplı. Herhangi bir yara göremiyorum ama gözleri açık ve nefes alıyor.

Kırmızı sağ elinde kanlı bir makas var.

Sırt çantam yanımda, hızlıca kilit açma aletlerini çıkarıp arka kapıyı açıyorum. Elena ile aramda iki ceset ve bir sürü kan var. İki kadın cesedi. Bu kadınlar, hakkında biraz şey duyduğum teyzeleri olabilir mi acaba? Elena'ya ulaşmak için cesetlerin üzerinden atlayıp onun önüne çömeliyorum.

"Elena? Nerenden yaralandın? Kim saldırdı sana?"

Elena beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermiyor. Gözleri donuk bir şekilde dümdüz önüne bakıyor. Kadınımın her yeri kan içinde ve kalbim ağzımda, göğsünü ve karnını yaralar için arıyorum. Vücudu yarasız. Kıyafetleri bile yırtılmamış. Onu öne çekip sırtını kontrol ediyorum ama orada kan yok.

kollarını ve bacaklarını yaralar için incelemeye devam ediyorum, ama elleri bile zarar görmemiş.

Onun elinden makası almak zor oluyor. Makas keskin, sivri ve kanlı.

Omzumun üzerinden iki ölü kadına bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Yanlarına gidip onları daha yakından inceliyorum. Elena'ya en yakın olan kadın, bornozunun içinden göğsünden ve boğazından defalarca bıçaklanmış. Ellерinde ve kollarında, kendini savunmaya çalışmış gibi kesikler var.

Diğеr kadına doğru ilerliyorum. Sırt üstü yatmış tavana bakıyor, kaşından akan kan şakağına damlıyor, ama kanın çoğı başının arkasındaki yaradan geliyor. Mutfak masasının köşesinde kan ve saç telleri var.

Makasları düşünceli bir şekilde mutfak masasının üzerine koyuyorum.

İki cinayet. Ya da bir cinayet ve bir kaza sonucu ölüm. Ve benim Elena'mda tek bir çizik bile yok.

Geri dönüp Elena'nın önüne çömelıyorum. Şu anda titriyor, o kadar şiddetli titriyor ki boğazı kilitlenmiş ve zar zor nefes alabiliyor. Ellerini tutuyorum, buz gibi soğuklar. "Elena? Beni duyuyor musun? Ne oldu?"

Elena'nın gözleri cam gibi ve aynı kelimeleri tekrar tekrar söyleyebiliyor. "Her şeyi mahvettim. Her şeyi mahvettim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Saçlarını başından geriye doğru düzeltip kanlı alnına öpücükler konduruyorum. "Benimle güvendesin. Ben yanıdayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, canım."

O, şiddetle başını sallıyor. "Ben iğrenç biriyim. Ben korkunç biriyim. Ben hatalıyım."

"Hayır, değilsin. Sen benim güzel, nazik, sevgi dolu Elena'msın."

Kafasını sallamaya devam ediyor ve aynı şeyleri tekrarlıyor. "Kötü. Kötü. Kötü."

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Bu benim. Cullan. Elena, bana bak. Cullan."

Yavaşça gözleri benimkilere bakar. Yüzü buruşur ve ağlamaya başlar. "Oh, Cullan. Yaptığım şeyi öğrendiğinde benden nefret edeceksin. Hapse gireceğim. Seni ve Rosie'yi bir daha asla göremeyeceğim."

Sanırım "kötü şey" yerde yatan cesetler.

Başparmaklarımla yanaklarını okşayarak yumuşak bir sesle soruyorum, "Elena, eski sevgilimin smoothie'sine müshil mi koydun? Leon'un arabasının camına tuğla mı attın?"

Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim, fısıldayarak, "Ben "

Bunu zaten biliyordum çünkü

. Leon'un arabası tahrip edildiğinde Elena'nın nerede olduğunu da takip ettim. Elena'nın sonraki iki soruma dürüstçe cevap vereceğini bilmem gerekiyor.

"Elena, bu kadınlar teyzelerin mi? Onları sen mi öldürdün?"

Yüzü buruşur ve hıçkırarak ağlar. "Öyleler. Ben öldürdüm. Çok üzgünüm." Sanki birkaç ölü teyze umurumda da.

"Sorun yok, canım," diye onu teselli ederim. "Sadece bana ne olduğunu anlat."

"Astrid teyzemi bıçakladım. Sanırım üç kez. Belki daha fazla.

Frieda teyze kaçmaya çalıştı ama kafasını çarptı ve düştü."

Bu, onların vücutlarında gördüklerimle uyuyor, ama bu gece burada ne oldu da benim tatlı Elena'm çıldırıp bu kadar şiddetli bir şey yaptı? "Neden yaptığını söyleyebilir misin?" diye nazikçe soruyorum.

Ama itirafı onu panikle bembeyaz yaptı. "Seni ve Rosie'yi bir daha asla görmeyeceğim."

"Bizi bir daha görmemek senin için önemli mi?"

Göz yaşları yanaklarından süzülüyor. "Ölmüş gibi hissedirdim. Hayal edebileceğim en kötü şey bu." Elena, sanki kelepçeler çoktan bileklerine takılmış, jüri onu suçlu bulmuş ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

Alnına bir öpücük kondurup fısıldarım, "Ya sana, hem beni hem de Rosie'yi alabileceğini, seni ömür boyu seveceğimi ve koruyacağımı söylersem?"

Elena bana bakar, mavi gözleri şaşkınlıkla doludur. "Ne?"

"Ve bebeğimiz de. Hamile, değil mi? Hamilelik testini buldum."

"Evet," diye itiraf ediyor korku dolu bir fısıltıyla. "Senin bebeğini bekliyorum."

Tatlı bir an için alnımı alnına dayayıp gözlerimi kapatıyorum. "Hayatım, bunlar şimdiye kadar duyduğum en güzel sözler. Dördümüz bir aile olacağız. Birlikte çok mutlu olacağız."

Gözleri ağlamaktan kızarmış ve korkuyla doludur. "Ama nasıl olabilir? Korkunç bir suç işledim. Polis, teyzelerimi öldürenin ben olduğumu öğrenecek."

"Öyle mi? Sanmıyorum," diyorum kayıtsızca. Elena bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Cesetleri senin için ortadan kaldıracam. Kimse asla öğrenmeyecek."

"Neden benim için böyle bir şey yapıyorsun? Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun? Başın büyük belaya girecek. Sen iyi bir adamsın, bunu yapmana izin veremem."

Derin bir nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla.

Sırt çantamı omzumdan indirip içine uzanıyorum. "Bana karşı dürüst oldun Elena. Ben de sana karşı dürüst olacağım."

Yüzüme bir şey geçirip göz deliklerinden Elena'ya bakıyorum. Haberlerde Kızıl Maskeli Katil'i gördüğünü biliyorum. Geniş gözleri maskeli yüzümü tarıyor ve dudakları aralanıyor.

"Benden kaçacak mısın, hayatım?"

Bunu düşünür. "Kaçarsam, beni takip edersin."

"Evet, kovalayacağım. Ama bunu istemiyorum. Seni kovalarken kalbim, en değerli umudumla birlikte solup gidecek."

Elena elini uzatıp maskeye dokunur, parmak uçlarıyla parlak kırmızı yüzeyi okşar. "En değerli umudun nedir?"

"Sevdiğim kadının gerçek yüzümü görüp beni sevmesi."

Beni uzun süre düşünür. "Öldürdüğün insanlar.

Bunu hak ettiler mi?"

Kafamı bir yana eğip cevabımı düşünüyorum. "Bu ilginç bir soru. Eğer umduğunuz şey buysa, ben bir tür kanunsuz değilim. Beni motive eden şey adalet duygusu değil, ama uzun zamandır değersiz ve hak etmediklerini düşündüğüm insanları seçtim.

burada. Ama yaptıklarımın sonra ben de onlardan daha iyi değilim. Sana bir sır vereceğim, Elena." Yaklaşıp fısıldıyorum, "Hiç suçluluk duymadım. Kalbimde pişmanlık yok. Sadece zevk var. Tek pişmanlığım, daha önce öldürmeye başlamamış olmam, ama sanırım başlamak için iyi bir nedene ihtiyacım vardı."

"O sebep neydi?"

Gözlerim yüzünü okşadı. "Sen."

Elena'nın dehşetle geri çekilmesini bekliyorum, ama yüzünde sadece hafif bir şaşkınlık beliriyor. "Ben mi?"

Maskenin arkasında dudaklarım karanlık bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sen beni öptün, sevgilim. Fenton'da o adamları öldürdükten hemen sonra. O anda, sana sonsuza kadar ihtiyacım olduğuna karar verdim ve kendime de ihtiyacım olduğuna karar verdim. Gerçek bana. Bana, gerçekte olduğum adamı sevebileceğin umudunu verdin."

Bunu uzun süre düşündü. "Teyzelerimin ölmeyi hak edip etmediklerini soracak mısın?"

Kafamı sallıyorum. "Eminim senin de nedenlerin vardı."

"Sor bana."

"Eğer istediğin buysa. Teyzelerin. Ölmeyi hak ettiler mi?" "Hak etmediler. Bana üzgün olup olmadığımı sor."

"Üzgün olup olmadığını umursamıyorum."

"Sor bana," diye ısrar ediyor, omuzlarımı tutmak için uzanıyor.

"Öldükleri için üzülüyor musun?"

"Değilim." Nefes nefese, şaşkın bir kahkaha atıyor. "Bunu söylemek ne kadar rahatlatıcı. Bu gece komşum, polisler ya da bir arkadaşım gelip beni bulsaydı, üzgünmüş gibi davranırdım. Başka biri olsaydı, pişmanlık gözyaşları dökerdim, ama o gözyaşları yalan olurdu. Onların öldükleri için üzülmezdim. Sadece seni ve Rosie'yi kaybettiğim için üzülürdüm. Az önce döktüğüm gözyaşları içindi. Senin ve Rosie'nin için."

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Sen ve ben aynıyız. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Maskenin çenesini tutup kafamın üstüne bastırıyor. Ağzımı açar açmaz beni öpüyor. Dudaklarıma inleyerek kanlı kollarını boynuma doluyor.

Odanın kırmızı ve kanla kaplı olması ya da ölü teyzelerinin cesetlerinin yakınlarda yatıyor olması umurumda değil. Elena'yı çok seviyorum.

"Benim için önemli olan tek kalp senin kalbin," diyorum öpüşmelerin arasında, yüzünü ellerimle tutup ağzını yalarken. "Senin, Rosie'nin ve bebeğimizin kalbi. Seni kaybetmemek için her şeyi yaparım. Seni kaybetmemek için, senin bilmediğin pek çok çılgınca şey yaptım bile."

"Ne gibi?" diye soruyor nefes nefese.

"Doğum kontrol hapların vitamin bantları. Bunca zamandır seni hamile bırakmaya çalışıyordum."

Ağzı şaşkınlıkla açılır. "Cullan!"

"Güzel vücudunun doğurganlığını engelleyen hormonlarla dolu olduğunu bilerek geceleri uyuyabilir miyim sence? Seni kendime ait kılmak zorundaydım ve bu, aklıma gelen en hızlı yoldu. Ayrıca, seninle bir aile kurmak istiyorum ve istediğim şeyi beklemekten nefret ederim."

Parmaklarını saçlarıma arasına geçiriyor, gözlerinde merak parıltıyor. "Beni elde tutmak için başka ne yaptın?" Sesinde bir mırıldanma var. Onun için deli oluyorum ve o korkmuyor. Bundan hoşlanıyor.

Kötü bir gülümsemeyle, "Tahmin edebiliyor musun?" diyorum.

Elena bir an düşünür. "Hayatım çok mutlu geçti. Şüphe uyandıracak kadar mutlu. Bunu sağlamak için bir şeyler yaptın, değil mi?"

"Bir iki şey."

Tırnakları omuzlarıma batıyor ve gözleri arzuyla kararıyor. "Yaptığın tüm çılgın şeyleri anlat bana. Bunu aşk itirafın yap. Seni deliye çevirdiğim tüm yolları anlat bana."

Ağzımı onun ağzına bastırıp dilimle okşuyorum. Elena gömleğini açıp düğmelerini çözüyor. "Hayatını mahvettim. Parçaladım ve istediğim gibi yeniden birleştirdim, bunu yaparken büyük zevk aldım. Daireni mahvettim. Lokantayı kapattım. Sana o mesajları göndererek Leon'la aranı bozdu. Seni yanıma taşıdırdım."

"Seni canavar," diye fısıldadı, tırnaklarını göğsüme batırarak, iz bırakacak kadar sertçe.

Onu kollarımın arasına alıp oturma odasına taşıyorum. "Hepsini tekrar yapardım. Tereddüt etmeden."

Halıda, ikimiz de çıplak kalana kadar birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz, göğüs uçları ağzıma, benim aletim ise onun kaygan sıcaklığına gömülebilecek kadar. Elena çığlık atıyor ve tırnaklarını tekrar üzerimde gezdiriyor.

"Seni öldürürken seni düşündüm," diye itiraf ediyorum, sikimi ona sokarken. "Coşku beni sararken, sikimi sana çok derine soktuğumu hayal ettim. Elimi karnına bastırıp seni dışarıdan hissettiğimi hayal ettim." Tam da bunu yapıyorum, karnına o kadar sert bastırıyorum ki, sikimin hatlarını karnında hissediyorum. Zevk ciğerlerimi sıkıştırıyor, Siktir, bu kadına ihtiyacım var.

"Sen, bana karşı uyarıldığım her şeysin ve daha da kötüsün," diyor Elena, elini aramızda aşağıya doğru hareket ettirerek, ileri geri hareket eden sikimi kavrayıp klitorisini okşuyor.

"Seni izliyordum. Seni takip ediyordum. Evimin her yerinde kameralar var. Sadece çocuk odasında değil."

"Duşta beni izledin mi? Giyinirken? Uyurken mi?"

"Çoğu zaman sen uyurken. Seni çıplakken ya da duş alırken hiç izlemedim. Kameraları kapatarak kendime işkence ettim."

Bana sırtıarak bakıyor. "Cullan, birbirimize yalan söylemediğimizi sanıyordum."

"Yemin ederim. İtiraf ettiğim onca şeyden sonra, şimdi yalan söylemeye başlamam. Sana bakmadım, ama dinledim. Duş alırken çıkardığın ses beynime kazındı. Keşke senin teninde akan su damlacıkları olsaydım."

"Duvarlarla çevrili bahçede geçirdiğimiz geceye kadar beni çıplak görmedin mi?" "Bir kez vardı..."

"Biliyordum."

"Kendimi tutamadım. Oğlumun sana yetersiz kalarak, seni yetersiz hissettirdiğini izledim. Senin için güzel bir deneyim olması gereken şeyi bir işkenceye dönüştürdü. İradem kırıldı. Onu evden dışarı kilitledim ve bildiğin gibi, sana kendim yaptım. Çok kıskançtım. Sana çok açtım. Her şeyi tekrar yapardım." Elimi çenesine koyup dudaklarına fısıldadım, "Korkunç suçlarımı affeder misin?"

İkimizin dudaklarında da kan var ve dilimde ağır bir tat bırakıyor. Cullan'ın penisi içime derinlemesine girerken, teyzelerimin cesetleri birkaç metre ötede yatıyor.

Bu, hayatımda yaptığım en kötü şey. Pişman değilim ve Cullan'a doyamıyorum.

Bana tekrar tekrar çarpıyor, içimi zevkle aydınlatıyor. "Aç bir adamı affeder misin, Elena? Ben öyleyim. Sana açım."

Doğum kontrol haplarımı vitamin bantlarıyla değiştirdi ve gizli kameralardan oğlunun bana oral seks yapmasını izledi, ama ben bundan başka bir şey hissedemiyorum. Leon'la çok mutsuzdum. Cullan hayatımı alt üst etti ve bunun için onu seviyorum.

"Sana kızacak kadar aşk dolu değilim." O içime daha derine girerken klitorisimi okşuyorum, inleyip sırtımı kamburlaştırıyorum. "Senin sikişle de çok doluyum. Tanrım, Cullan."

"Sikim," diyor boğuk bir sesle, içime girerken. "Bebeğim." Tekrar giriyor. "Kadınım. Sen tamamen benimsin, Elena. Seni asla bırakmayacağım."

Cullan'ı sevdiğim kadar bir katili sevmemeliyim. Onun karanlık, sahiplenici sözleri ruhumu ateşe vermemelidir. Sonunda, onun benim her zaman istediğim her şey olması ve gerçek yüzünün gördüğüm en ölümcül, en güzel manzara olması umurumda değil. Önemli olan tek şey, onun beni sevmesi.

Uyluklarımı kalçalarına doladım ve orgazmım patladığında omzunu ısırdım. Bir an sonra onun da beni takip ettiğini hissettim

sonra beni takip ettiğini hissediyorum, keskin darbelerle doruğa ulaşıyor ve sonra birbirimizin kollarında nefes nefese yatıyoruz.

O otururken, parmaklarımla saçlarını okşuyorum. "Teyzelerimi neden öldürdüğümü gerçekten umursamıyor musun?"

O başını sallar. "İstersen bana söyleyebilirsin, ama seni yargılamayacağım. Sebep ne olursa olsun, ne olursa olsun seni destekliyorum."

"Oh, Cullan," boğuk bir sesle söylüyorum. Bu sözleri bu kadar çok duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, güzel kızım," diye fısıldayarak dudaklarıma öpücük kondurur.

O çekildikten ve kendimizi toparladıktan sonra, teyzelerimin bana yeterince para veririm annemin kim olduğunu söyleyeceklerine dair söz verdiklerini ve bu gece bunun bir yalan olduğunu itiraf ettiklerini anlatıyorum.

Cullan'ın yüzü öfkeyle kararır ve teyzelerime ölümcül bir bakış atar. "Eğer ölmemiş olsalardı, onları öldürürdüm. Bunca zaman sana boş umutlar mı verdiler? O canavarca sürtükler."

Ölülerin arkasından kötü konuşulmaması gerektiğini söylerler ve eminim ki söz konusu ölümler tam orada yatıyorsa bu iki kat daha geçerlidir, ama Cullan'ın sert sözleri ruhuma merhem oluyor. Onlar canavarca sürtükler.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Onları öldürdün çünkü seni köşeye sıkıştırdılar ve bir çıkış yolu göremedin. Sana bir çıkış yolu bırakmadılar. Bunu bilseydim, seninle tanıştığım ilk gece o iğrenç boyunlarını kırardım."

Yıllarca beni kandırdılar, bir gün annemle tanışacağımı boşuna umut ettirdiler ve tüm bu süre boyunca bunun bir yalan olduğunu bilerek paramı aldılar. Umut en acımasız kısımdı.

O, şiddetli bir öpücükle ağzımı ele geçirir. Öpücüğü kesince, "Seni buradan götürmekten başka bir şey istemiyorum, ama yapmam gereken şeyler var. Şafak saat altıdan önce doğacak. Bazıları saat beşte uyanacak, bu da bu cesetlerin ortadan kaldırılması ve tüm bu kanın saat dörde kadar temizlenmesi gerektiği anlamına geliyor" der.

"Sana yardım edeceğim. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

O başını sallar. "Sen git. Her şeyi ben hallederim."

Onun bileklerini tutuyorum. "Burada yarattığım karmaşadan ve benim için yaptıklarından sonra mı? Ben kalıyorum. Bunu birlikte yapacağız."

Bana kasvetli bir ifadeyle bakar. "Burası temizlenmeden önce daha da korkunç ve kanlı hale gelecek. Bu kadınları tanıyordun. Onlara yapmam gerekenleri sevmeyeceksin. Şimdi gidersen seni küçümsemeyeceğim. Bu görevi senin yerine üstlenmek benim için bir onurdur."

Beni kurtarmayı teklif etmesi çok sevgi dolu bir davranış, ama ben kendi yarattığım durumlardan kaçmayacağım ve tüm bu yükü Cullan'ın omuzlarına yüklemek istemiyorum. "Bu işte birlikteyiz. Ben kalıyorum."

Beni öper. "Tamam. İşe koyulalım."

Mutfağı incelerken ona soruyorum, "Bunu Kızıl Maskeli Katil yapmış gibi gösterecek misin?"

Gömleğini giyerken başını sallar. "Deneseydim bile polis bana inanmazdı. Ben işimi temiz yaparım, avımın benden kaçma şansı olmaz. Bu cinayet mahalli katil tarafından kontrol edilmiyordu ve burası da darmadağın."

"Kahretsin. Bu gece işlediğim cinayetlerin bir profesyonel tarafından eleştirileceğini beklemiyordum."

Cullan'ın dudakları seğirir. "Alınma. Bir acemi için oldukça iyiydi."

Durumun kara mizahı beni etkiliyor ve boğazımdan histerik bir kahkaha çıkmak üzere. "Beni güldürme, yoksa durduramayacağım."

Beni öper. "Gülme. İşe koyulma zamanı. Buradan banyoya kadar çöp torbaları sermeme yardım et. Bu kanın yayılmadığından emin olmalıyız. Burası luminol testinden geçemez, ama kimse şüphelenmezse bunun önemi yok."

"Luminol mu?" diye soruyorum.

"En ufak bir kan iziyle bile parlar. Çıplak gözle aldatabiliriz, ama luminol testiyle aldatamayız. Kimsenin bunu yapmayı düşünmemesini sağlayacağız."

Çantalar yerleştirildikten sonra, Cullan kamyonetine gidip el testeresi ve birkaç yedek tırtıklı bıçakla geri gelir. Teyzelerimin cesetlerini tek tek plastik çantaların üzerine taşıyarak banyoya götürür.

Astrid teyze küvete yerleştirildikten sonra, Cullan duş perdesini önlük gibi beline bağlar ve testereyi eline alır. "Bunu izlemek zorunda değilsin

"

"İzlemeyeceğim. Mutfığı temizleyeceğim." Ama Cullan'ın Astrid teyzemin uyluk kemiğini kesmeye başladığını görmek için yeterince uzun süre kalıyorum. Metodik bir şekilde çalışıyor, alet önce teyzemin etini hızlıca kesiyor, sonra uyluk kemiğini daha yavaş kesiyor.

"Kadınların valizlerini getirip çantaları plastikle kaplayabilir misin?" diye omzunun üzerinden seslendi. "Ve iki veya üç günlük giysi ve tuvalet malzemelerini, çantalarını ve kimliklerini yatak üzerine koy."

"Anladım," diyorum ona ve işe koyulmak için yatağa doğru ilerliyorum. Teyzelerimin cinayetlerinin haberlerde yer almayacağını içimden hissediyorum.

Bagajları getirip Cullan'ın istediği eşyaları çıkarırım, sonra mutfığı temizlemeye başlarım, önce dolap kapakları ve mutfak masasından, sonra da yerdeki kan lekeleri ve izlerinden.

Zemin, duvarlar ve dolaplar temizlenene kadar çok fazla paspaslama ve birkaç kova sıcak, köpüklü su gerekiyor. Bezden kanlı suyu sıkarken hiç pişmanlık duymuyorum. Tek endişem, cinayetten paçayı sıyrabilmek için temizliği yeterince iyi yapıp Cullan'ı da benimle birlikte batırmamak.

Mutfağın tertemiz olduğundan emin olduktan sonra banyoya geçiyorum. Cullan üç büyük valizin sonuncusunu kapatıyor ve küvette tek bir kan lekesi bile yok. Yatak odasına göz atıyorum ve yatakta hiçbir şey olmadığını görüyorum.

"Eşyaları nerede?" diye soruyorum.

"Bavulların içinde. Sevgili teyzelerin tatile çıkıyor."

Şimdi Cullan'ın planını anlıyorum. Buraya gelen herkes normal ama boş bir ev görecek. "Yaptığım şeyden paçayı sıyrabileceğimi mi sanıyorsun?"

Cullan gülümser ve beni öper. "Planımız bu, suç ortağım. Bana bu valizleri taşımada yardım et."

Sabahın dördüne beş var, sessizce valizleri Cullan'ın kamyonetinin arkasına yüklüyoruz. Sokak karanlık, yoldan geçen kimse yok ve neyse ki caddenin karşısında yıkılmış bir arsa var. Yaptığımız şeyi gören kimse yok.

"Arabalarını daha sonra almaya geleceğim," diyor Cullan. "Teyzelerin bir süreliğine uzaklara gidecek olsalar kime söylerlerdi?"

Kamyonete binip uzaklaşırken bunu düşünüyorum. "Sadece kilisedeki Peder Connell'e."

"Onu ben hallederim. Yaklaşık altı hafta sonra, teyzelerinin evini yok eden bir kaza sonucu yangın çıkacak ve sen de teyzelerinin kaybolduğunu bildireceksin. Polisle konuşman gerekecek. Keşke bunun bir yolu olsaydı. Üzgünüm."

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum ona. Derin bir nefes alıp duygularımı inceliyorum. Gerçekten iyi olacağımı düşünüyorum. Yaptığım şeyden pişmanlık ya da vicdan azabı duymuyorum.

O sürerken parmak eklemlerimi öper.

Evde, Cullan beni garaj kapısından içeri alıp mutfığa götürüyor. "Senin için biraz uyuman gerekiyor. Şu anda en son yapmak isteyeceğin şey olduğunu biliyorum, ama uyandığında Rosie burada olacak ve sana ihtiyacı olacak."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum. "Peki ya sen?"

"Ben sonra uyurum. Rosie'yi aldıktan sonra yapmam gereken bazı işler var. Benim için endişelenme, tehlikeli, uykusuz gecelere alışkınım." Beni öper. "Ama sen benim bebeğimi taşıyorsun, bu yüzden dinlenmen gerekiyor. Denemeye söz verir misin?"

Onun bu sözlerini duyunca kendimi çok sıcak ve güvende hissediyorum. "Söz veriyorum. Ve teşekkür ederim," diyorum ona, ellerini tutarak. "Senin benim için yaptığın her şey için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem." Onunla tanıştığım ilk gün Archer's Diner'da ayakkabımın bağcığını bağlamasından, Fenton'da hayatımı kurtarmasına, teyzelerimin cinayetlerini örtbas etmeme yardım etmesine kadar.

"Elena, kalbim sadece sana olan sevgiyle dolu. Hadi seni yatağa götürelim."

Cullan beni yatağa yatırırken, defalarca yıkandığından yumuşaklaşmış tişörtlerinden birini giydirirken, pek uyuyabileceğimi sanmıyorum, ama ışığı kapattığı anda yorgunluk beni ele geçiriyor.

Bir süre sonra Rosie'nin neşeli sohbeti ve ona cevap veren Cullan'ın derin, eğlenceli sesiyle uyanıyorum. Sesleri beni rahatlatıyor. Belki artık her şey normale dönebilir, ya da

daha doğrusu, teyzelerimden kurtulduğum, Cullan ve benim nihayet geleceğimizi planlayabildiğimiz yeni bir normal hayata başlayabiliriz.

Cullan odaya girer, uyanık olduğumu görür ve beni öper. "Günaydın, sevgilim." Sonra gardıroba gider ve iki gecelik çanta alır.

"Neden valizini topluyorsun?" uykulu bir sesle mırıldanıyorum. "Çünkü birkaç günlüğüne uzaklara gitmem gerekiyor." Nefesimi tutarak doğruluyorum. "Ne? Neden?"

Ne kadar uzağa?

Ya bir daha geri dönmezse?

Ayağa kalkıp yanına giderim ve onun kendisi için olduğu kadar benim için de bir çanta hazırladığını fark ederim. Rosie'nin eşyalarıyla dolu bir çanta koridorda durmaktadır.

Cullan dudaklarını sıkıştırır. "Şimdilik söylemek istemiyorum. Rosie'ye benim için bakar mısın?"

"Kendi çocuğum gibi."

"O senin kızın, canım. Sen ve ben, artık bir aileyiz."

Onun bu sözlerini duyunca gözlerim doldu. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şey."

Cullan kirpiklerimdeki gözyaşlarını öper ve fısıldar, "En çılgın rüyalarımda bile, hayatımın aşkının benim suçlarımı bildiği halde bir çifte cinayeti örtbas etmesine yardım edeceğimi hayal etmemiştim. Ne kadar da uyumluyuz."

Sevdiğim adama sıkıca sarılırım. "Gideceğin yer tehlikeli mi?"

"Benim için değil. Dikkatli olursam değil."

Onun bu sözlerini duyunca biraz rahatladım, ama onun yasadışı bir şey yapacağına dair ima ettiği şeyi kaçırmadım. Tutuklanıp benden uzun süre uzak kalabileceği bir şey.

Ama Cullan'ın ne yaptığını bildiğine ve ondan ayrılmamın gerekli olduğuna inanıyorum.

Bir saat sonra, Henson'daki büyük bir mülkün girişini işaret eden bir çift ferforje kapının önüne geliyoruz.

Cullan bana dönüyor. "Burası Tyrant ve Vivienne Mercer'ın yaşadığı yer ve seni ve Rosie'yi bekliyorlar. İkinizi

geride bırakmazdım ve yüzde yüz güvende olduğunuzu bilmesem ikinizi Tyrant'ın bakımına teslim etmezdim. Sizi kendi çocuğu gibi koruyacaktır. Bu mülk benim evim kadar güvenlidir. Güvenliği kendim tasarladım."

Cullan'a sıkıca sarılır ve gözlerimi kapatırım, onun güvencesinin sıcaklığı ve sevgisiyle kendimi şımartırım. "Teşekkür ederim."

"Umarım sen ve Vivienne arkadaş olursunuz. Ona ve Mercer'a aramızda olanları istediğin kadar anlatabilirsin. Cinayetleri. Bebeği. Beni. Seni. Onlar bizim tarafımızda."

Her şey normalmiş gibi davranmam gerekmeyeceğini duyduğuma şaşırdım ama minnettarım — sanki teyzelerimi öldürmemiş ve Cullan'ın Kızıl Maskeli Katil olduğunu öğrenmemişim gibi.

Uzun bir araba yolundan, yüksek çitlerle çevrili güzel bir gotik eve doğru ilerliyor. Ön kapı açılıyor ve güzel bir genç kadın ortaya çıkıyor. Saçları siyah bir fiyonkla yarı at kuyruğu şeklinde toplanmış, üzerinde güzel bir dantel bluz ve diz boyu etek var. Bu Vivienne olmalı.

Son bir kez, çaresizce öpmek için Cullan'a dönüyorum. "Seni özleyeceğim." "Ben de seni özleyeceğim, sevgilim. Senin senin, Rosie'nin ve bebeğimizin güvende olduğunu bilmek kalbimi mutlu ediyor." "Kimseyi öldürecek misin?"

Yanaklarımı okşuyor. "Bunu yapsam sorun olur mu?"

"Yakalanıp benden uzaklaştırılırsan sorun olur."

Gülümser ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırır. "Bunun bize olmasına izin vermeyeceğim. Senin kalbin benim için dünyadaki en önemli şey ve onu gereksiz yere kırma riskini almayacağım. Sanırım en az bir kişiyi öldürmem gerekecek. Gerisi..." Parmaklarını saçlarımda gezdirir. "Onları bulduğumda karar vereceğim."

Olan biten her şeyden sonra Cullan'ı kaybetmek korkunç bir düşünce ve onu tekrar görene kadar bu düşünce beni rahatsız edecek, biliyorum. "Bana geri dönecek misin?"

"Ne kurşunlar ne de bıçaklar beni senden uzak tutabilir."

Cullan uzaklaşırken Rosie'yi kollarımda tutuyorum ve onun küçük kızının benimle olmasına minnettarım. Rosie için cesur olabilir ve ağlamayabilirim.

Vivienne, Rosie ve beni gülümseyerek karşılıyor ve çantalarımızı eve taşımama yardım ediyor. Koyu renkli ahşap ve avizelerle donatılmış, güzel ve görkemli bir ev. Çok romantik ve Vivienne'in tarzına mükemmel uyuyor.

Vivienne bizi yukarı kata çıkarır ve bana odamı ve Rosie'nin erkek çocuklarla birlikte uyuyacağı bebek odasını gösterirken Rosie, "Vee-vee" diye bağırır.

"Cullan bebek monitörünün görüntülerine erişebilir," diyor Vivienne, kameraları göstererek.

Ona gülümsüyorum. "Çok sevindim. O da bundan hoşlanacak." Cullan'ın beni koruyacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

"Sonunda sizinle tanışmak harika," diyor. "Cullan'dan sizin hakkınızda çok şey duydum ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Tyrant ve ben ögle yemeği yiyecektik. Bize katılır mısınız?"

Dün akşam yemeğinden beri bir şey yemedim ve aç olduğumu fark ediyorum. Üçümüz yemek odasında Rosie ve Barlow adında bir çocukla birlikte yüksek sandalyelere oturuyoruz, Vivienne ise Huck adında bir bebeği kucağında tutuyor.

"Çocuklarınız çok güzel," diyorum, iki çocuğu hayranlıkla seyrederek. "Değil mi?" Tyrant gururla odaya girerek diyor. "Onlar annelerine çekmişler."

Bay Mercer, hatırladığım gibi, sarı saçlı ve şık, tehlikeli siyah giysiler giymiş. Karısının dudaklarına bir öpücük konduruyor. Otururken bana bir bakış atıyor. "Son zamanlarda zor günler geçiriyorsun, Elena." Izgara somon balığı tabağını alıyor ve önce bana, sonra Vivienne'e, sonra da kendine servis yapıyor. Ayrıca domuz pastırmalı kremalı lahana ve birkaç salata da var. Hepsi çok lezzetli görünüyor.

"Cullan sana ne söyledi?" diye soruyorum, rezene salatasından alırken.

"Sadece bunu. Detay yok. Bir şeye ihtiyacın olursa bana veya Vivienne'e haber ver. Bebek mendilleri. Suikastlar. Cullan ve ailesi bizim için yaptıklarından sonra hiçbir şey onlar için fazla değil."

Ona gülümsüyorum. "Şu anda suikast yok, teşekkürler, ama o salatalık salatasından biraz alabilir miyim?"

Tyrant tabağı bana uzatır ve ben de Rosie'nin tabağına salatalık ve domates dilimleri, tereyağı ekmek ve biraz balık koyarım. "Ben, şey... Sanırım cesetleri ortadan kaldırmaya gitti."

Tyrant merakla kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Cullan insanları öldürdü mü?" "Hayır." Yutkunurum. "Ben öldürdüm."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer. Cullan'ın bana söylediklerine rağmen, yüzlerinde dehşet ve tiksinti dolu bakışlar görmeye hazırlarım kendimi. Evlerinden çıkmamı söyleyen çığlıklar.

Tyrant sadece başını sallar ve öğle yemeğinden bir ısırık alır.

Neden hiçbir şey söylemiyorlar? Vivienne'in o sakın ifadesinin arkasında sakladığı düşünceleri olmalı. "O anın heyecanı içindeydi. Bana çok zalim davrandılar."

Güzel genç kadın gülümsüyor. "Merak etme, anlıyorum. Muhtemelen düşündüğünden daha fazla." Bunu söyleme şekli, geçmişte hayatta kalmak için neler yapmak zorunda kaldığını merak etmeme neden oluyor. Hayatı, onu Tyrant Mercer gibi birinin yoluna çıkarmışsa, bazı karanlık yönleri olabilir.

Midem endişeden kıpır kıpır ve yaptığım her şeyi itiraf etme dürtüsü hissediyorum. Hepsini hemen Vivienne ve Tyrant'ın antika cilalı ahşap yemek masasının üzerine dökmek istiyorum. Bunlar Cullan'ın güvendiği arkadaşları. O gitti ve her şeyin yoluna gireceğine dair bir güvenceye ihtiyacım var. "Dahası var. Cullan, Kırmızı Maskeli Katil."

Sözlerimi daha duymadan pişman oldum. Bir kızı Katolik kilisesinden çıkarabilirsin, ama itiraf etmesini engelleyemezsin.

Vivienne kaşlarını kaldırır ve Barlow için bir parça ekmeğe tereyağı sürmeye devam eder. "Oh, bu ilginç."

Tyrant, tüm dişlerini göstererek sırıtıyor. "Blackport'tan gelen haberleri takip ediyorum ve bunların Cullan ile bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Cullan'ı son gördüğümde onda farklı bir şey vardı. Yıllardır hiç bu kadar iyi görünmemişti."

Tyrant Mercer, bir iki cinayet işlemiş gibi görünen sert bir suçlu, bu yüzden haberimi memnuniyetle karşılaması beni şaşırtmadı. Vivienne, birlikte çalıştığım genç kadınlara çok benziyor, zeki, tatlı ve normal. Bu habere neden üzülüyor?

Vivienne benim temkinli ifademi fark etmiş olmalı ki bana gülümsüyor. "Çılgılık atıp evden kaçmamı mı bekliyordun? Bu günlerde beni şok edecek pek bir şey yok. Gerçek canavarlarla tanıştım ve onların neden olduğu acıları biliyorum."

"Cullan'ın bir listesi var," diyor Tyrant. "Bana listede kimlerin olduğunu hiç söylemedi, ama şimdi listede daha az isim olup olmadığını merak ediyorum." Yavaşça bana gülümsüyor. "Bunu bize söylediğin için seni evden atacağımızdan endişelendin, değil mi? Cullan'a, bir dahaki sefere aşık olduğu kadına dürüst olmasını söyledim ve benim tavsiyemi dinlediğini görmekten memnunum."

Öğle yemeğimizi bitiririz ve Tyrant, Barlow'u yukarıya uykuya yatırmaya götürür. Rosie mama sandalyesinden sıkılmıştır, ben de onu kucağıma alıp yemeğini bitirmesine yardım ederim.

Vivienne beni endişeyle izliyor, kaşları çatılmış. "Korkuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Cullan'dan mı?"

"Cullan'dan asla korkmam. Onun *için* korkuyorum. Yasayı ne kadar açıkça çiğnerse, yakalanma ihtimali o kadar artar. Polis zaten onun peşinde. Dikkatli davranıyor ama herkes eninde sonunda hata yapar."

Vivienne balığın bir parçasını ısırır ve düşünceli bir şekilde çiğner. "Belki de karanlık tarafını da dahil olmak üzere onu tümüyle seven birini bulduğu için artık yavaşlamak isteyecektir. Belki de artık Kızıl Maskeli Katil olmaya ihtiyacı kalmayacaktır, çünkü sen onun gerçek yüzünü gördün."

Kucağımda birbirine dolanmış parmaklarıma bakıyorum. Bu çok basit geliyor. Hayat bana işlerin kolay olacağını ummamayı öğretti. "Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun? Seri katiller yakalanana veya ölene kadar durmazlar sanıyordum."

Vivienne bana uzun uzun bakar ve sonra, "Sana bir şey gösterebilir miyim?" der.

"Tabii ki."

Vivienne bıçağını ve çatalını bırakır ve bluzunun eteğini kaldırarak karnını ve kaburgalarını, sütyeninin telini bile gösterecek şekilde ortaya çıkarır. Vücudu parlak, yatay izlerle kaplıdır. Onlarca iz, hepsi bir iki santim uzunluğunda, birbiriyle kesişiyor.

Kanamış olmalılar. Acı vermiş olmalılar. "Bunu sana kim yaptı?" diye ağlarım.

"Kendim yaptım. Durduramadım. Kimseye gösteremedim. Hayatımdaki her şey acıydı, sonra Tyrant ile tanıştım. Beni düzeltmedi, aşk öyle işlemiyor, ama tüm karanlığım başkalarının gözleri önüne serildiğinde, üzerimdeki gücü kaybetti. Özgür oldum." Gülümser ve bluzunu indirir. "İnsanlar değişebilir."

Huck bacaklarını tekmeliyor ve yüksek sandalyesinden kurtulmak istediğini belli ediyor.

Vivienne koltuğundan kalkar ve bebeği kucağına alır. "Umarım sen ve Cullan, Tyrant ve benim bulduğumuz özgürlüğü birlikte bulursunuz. Cullan'ı tanırıysam, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordur."

Vivienne'in odadan çıkarken kucağındaki bebeğe yumuşak bir sesle konuşmasını izliyorum. Karnımdaki endişenin bir kısmı azalıyor. Vivienne haklı galiba. Cullan dışarıda bizim için elinden geleni yapacak, o yüzden ben de burada bizim için elimden geleni yapmalıyım. Bu da, bebeğimizin iyiliği ve Rosie'ye bakabilmem için bol bol dinlenip iyi beslenmem anlamına geliyor.

Rosie'nin başının üstünü öpüyorum ve buklelerinin tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Umarım baban yakında eve döner."

GÜNLER nispeten huzurlu ve sakin geçiyor. Tyrant ve Vivienne'in evi, Rosie ve benim için güvenli bir sığınak ve ben kuşların cıvıltılarını ve güzel bahçeyi çok seviyorum. Vivienne bana annelikle ilgili kitaplarını veriyor ve ben de zamanımı onları okuyarak, Rosie ve Vivienne'in çocuklarıyla oynayarak ya da ev işlerinde yardım ederek geçiriyorum.

Bir öğleden sonra, çocuklar için cupcake süslerken Vivienne'e "Gerçekten hamile olduğumu hissetmiyorum" diye itiraf ediyorum. "Bu garip mi?"

O, pembe bir gülün üzerine yeşil yapraklar süsleyerek gülümsüyor. "Henüz gerçekmiş gibi hissetmiyor musun? Anlayabiliyorum. Cullan yok. Doktor ziyareti olmadı. Vücudun değişmeye başlamadı. Ama olacak, söz veriyorum."

"Umarım öyledir. Kadınların bahsettiği o tanrıça hissini yaşamak istiyorum."

Vivienne kolunu omzuma atıp beni sıkıca sararken, sesim hüzünlü geliyor olmalı. "Hepsini yaşayacaksın, söz veriyorum. Tüm harika ve zorlu anları, hem de Cullan'la birlikte. O harika bir baba."

"Öyle, değil mi?" diyorum sevgiyle.

Güneşli pencereye bakarak, şu anda ne yaptığını ve benim onu özlediğim kadar o da beni özleyiyor mu diye merak ediyorum. O akşam yemeğinden sonra, tüm çocuklar uyuduktan sonra, Hâlâ pencereden dışarı bakıp Cullan'ı düşünüyorum. Ağaçların üzerinde dolunay yükseliyor, bahçeyi gümüş rengi bir ışıkla dolduruyor. Tyrant'ın çit labirenti karanlık ve gizemli görünüyor, beni içine çekiyor ve Cullan'la o duvarlarla çevrili bahçede geçirdiğim ilk anları hatırlatıyor.

Onu o kadar çok özleyorum ki içim kanıyor sanki.

Vivienne yanımdan geçerken, "Aşağı inip labirenti keşfedeceğim," diyorum. "Rosie uyanırsa bana haber verir misin?"

"Tabii ki. Telefonun yanında mı? Kaybolursan beni ara."

"Kaybolursam demek istemedin mi?"

Vivienne gülüyor. "Tyrant ile tanıştığım ilk gece, beni bu labirente kilitledi ve labirenti çözmemi emretti, ama tüm kapılar zamanlayıcıya bağlıydı, bu da bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu."

Bir gün ona nasıl tanıştıklarını anlatmasını istemeliyim. "Peki çözebildin mi?"

"Evet, ama benim aştığım labirent çitler ve geçitlerden oluşan bir labirent değildi." Bana gizemli bir gülümsemeyle bakıp yanımdan ayrılır.

Dışarı çıktığımda, serin gece havası beni sarar. Derin bir nefes alıp, çiçeklerin ve yeşil bitkilerin kokusunun tadını çıkarırım. Bu labirentin merkezine ulaşabilirsem, Cullan'ı şu anda olduğu kadar özlemeyeceğim. Labirentten çıkabilirsem, Cullan'ın bana dönmesini beklemek o kadar da zor gelmeyecek. İlk kapıdan geçip labirente girerken kendime böyle söylüyorum. Parmaklarım çitlere dokunuyor, ama bu hissin tadını çıkarmak için, sol taraftaki tüm dönüşleri almak gibi akıllıca bir stratejik karar verdiğim için değil.

Kaybolmak ve kendimi yeniden bulmak istiyorum.

Birkaç dakika sonra, labirent gül çalıları, beyaz taş bir bank ve klasik tarzda bir heykelin bulunduğu küçük bir kare bahçeye açılır. Bir an durup güllerin kokusunu ve gümüş ay ışığının beyaz heykelin üzerinde parıldamasını keyifle izlerim.

Yürümeye devam ediyorum ve birkaç ferforje kapıdan geçiyorum. Bunlar, işleri zorlaştırmak için açılıp kapanan kapılar olmalı, ancak bu gece sessizce duruyorlar.

Cullan bu labirenti Tyrant ile birlikte çalışarak yaptı. Sevgilimin varlığını her yerde hissediyorum.

Yarım düzine kadar küçük bahçe daha var, bazıları heykellerle, bazıları çardaklarla veya çeşmelerle süslenmiş, sonra bir açıklıktan geçip geniş, açık bir alana çıkıyorum.

Burası olmalı. Labirentin merkezi.

Kollarımı açıp yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyorum. Sonunda teyzelerimden kurtulduğumu bilmek tatlı bir duygu, ama ne annemin adı ne de Cullan yanımda. Özgürüm, ama bu özgürlük hüznle dolu.

Yavaşça dönerek gökyüzüne bakıyorum, sonra kollarımı indirip etrafıma bakıyorum. Çitlerde üç açıklık var, biri arkamda, az önce geldiğim yer. Diğerleri solumda, üçüncüsü ise sağımda.

Sağımda hiçbir hareket yok ve gölgelerde olağan dışı bir şey görünmüyor. Yine de, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Biri beni izliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Yavaşça, boşluk gibi, açgözlü karanlıktan uzaklaşmak için soluma doğru hareket ediyorum. Hala o noktaya bakarak, oradaki kişiye takip etme şansı vermek istemeden, çitlerin açığına ulaşıyorum.

Açıklıktan geri çekilirken, gözlerimi mümkün olduğunca uzun süre o noktada tutarım. Sırtım sağa dönerken bir çitlere çarpar ve ya sonsuza kadar burada, yapraklara yapışık kalmak ya da dönüp koşmak zorundayım.

Dönüp koşmaya başlıyorum.

Son gördüğüm şey, gölgelerden fırlayarak peşimden gelen bir siluet. Uzun boylu. İnanılmaz derecede uzun. Yüzünde ıslak kan kadar kırmızı bir maske parlıyor.

Neredeyse durup ona doğru dönecektim, ama sonra onun bir zamanlar söylediği şeyi hatırladım.

"Kaçma. Yoksa seni kovalamaya dayanamayacağım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirirken, aceleyle ilerliyorum ve arkamda ayak sesleri duyuyorum. Ölçülü. Aceleci değil. Avının hiçbir yere kaçamayacağını bilen bir avcının kendinden emin adımları.

Çıkmaza giriyorum. Geri dönmekten başka çarem yok, ya da kaçınılmaz olarak yakalanana kadar burada beklemekten.

Kulaklarımı dikiyorum ve artık ayak seslerini duyamıyorum. Onu kaybettim mi, yoksa görünmeyen bir yerde mi bekliyor?

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken, yavaşça çitlerin kenarından ilerleyerek yanlışı yola saptığım yere geri dönüyorum. Köşeyi dönüp bakıyorum ve... hiçbir şey görmüyorum. Belki de onu gerçekten atlattım.

Birkaç uzun adım attım ve sonra Kırmızı Maskeli Katil birdenbire ortaya çıktı ve beni kollarına aldı.

Nefesi ağır. Kırmızı maske, boş ve tehditkar bir şekilde görüş alanımı dolduruyor. Bu, kurbanlarının gördüğü son görüntü olmalı. Gölge gözler ve kan kırmızısı bir yüz.

Tehditkar.

Ölümcül.

"Seni özledim," diye fısıldadım ve kollarımı boynuna doladım. Dudaklarının olması gereken yerde soğuk maskeyi öptüm.

Cullan derin, aç bir ses çıkarır ve maskeli yüzünü boynumun kıvrımına bastırır. "Seni oksijen gibi özledim. Her anım işkence gibiydi." Deri eldivenli elleri bileklerimi kavrar. "Seni bir daha bırakmayacağım. Sen sonsuza kadar benimsin."

Maskeni çıkarıp dudaklarını öperim. Kovalamaca beni pantolonumun içinde demir gibi sertleştirmiştir ve Elena'nın elbisesini kaldırıp iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekerim. Birlikte çimlere uzanırız ve nefes nefese öpüşürüz.

Amcığı ıslak ve şişmiş, başını geriye atıp inliyor, deri eldivenli parmaklarımın klitorisini okşamasını ve sonra içine girmesini zevkle izliyor.

"Seni özledim, seni özledim," diye ağlayarak elbisesinin düğmelerini açıyor ve başının üzerinden çekip çıkarabiliyor, bir saniye sonra sütyenini de çıkarıyor.

Kadınım, ay ışığında çimlerin üzerinde uzanmış en güzel manzara. Ben parmaklarımı onun cinsel organına sokarken, o da gömleğimi ve pantolonumu çıkarmaya başlar. Onun sıkı tutuşunu oksijen gibi arzuluyorum. Gömleğimi omuzlarımdan, pantolonumu da uyluklarımdan aşağı ittiğinde, penisimi okşuyor. Hâlâ yüzümde maskeyle, onu sırt üstü yatırıp penisimi içine sokuyorum, beni saran hissine inleyerek. İncelik için zaman yok, ikimiz için de sadece aciliyet var, onu sert ve derinden sikiyorum.

"Tek düşündüğüm sensin," diye inleyerek omuzlarımı sıkıca tuttu. "Sana çok ihtiyacım var, sana ihtiyacım var..." Ağlayarak sözlerini bitirdi, nefesi hızlanıp düzensizleşmeye başladı.

Göz deliklerinden onu izliyorum, ince boynu benim için kavisleniyor ve çığlık atarak bana sıkıca sarılıyor. Hiç bu kadar güzel bir çığlık duymamıştım. Bir an sonra, onu takip ederek uçurumun kenarına geliyorum ve bacaklarının arasında zevke dalıyorum.

Başım onun üzerindeyken nefesimi tutuyorum. Elena uzanıp maskeyi nazikçe geri itiyor ve yüzümü okşuyor. "Benim yakışıklı katilim."

Başımı çevirip avucunu öptüm. "Güzel katilim." Elena bana gülümsedi.

Onun içinden nazikçe çıkıp çimlerin üzerine yanına uzandım. Başını koluma yasladı, ben de onun dağınık saçlarını ve kızarmış yanaklarını hayranlıkla seyrettim. Ama orgazmın etkisi geçince gözleri endişeli bir hal aldı.

Yanağını okşarım. "Bir sorun var. Korkmuş görünüyorsun." "Polis seni güvenlik kamerasına yakalamış. Basın sana bir takma ad takmış. Öldürmeyi bırakmazsan, benden alınacaksın," diye fısıldadı, mavi gözleri korkuyla parıldıyordu.

"Ben yokken bütün bu zaman boyunca aklında bu mu vardı?"

Kafasını sallar. "Asla geri dönmeyeceğinden çok korktum. Seni beklerken kendimi yarı ölü hissettim."

"Bu kara kalpli katili bu kadar mı seviyorsun?"

Elini göğsüme bastırıyor. "Senin kalbin kara değil. Beni seven kısımları altınlardan daha değerli."

"Bu benim tüm kalbim, sevgilim." Kırmızı maskeyi alıp yüzüme tutuyorum. Yıllarca, on yıllarca bu maskeyi takarak gerçek benliğime kavuşmayı hayal ettim, ama belki de bu sadece mutluymuş gibi davranmanın başka bir yolu.

Elena ile birlikteyken gerçekten mutluyum.

"Uzun zamandır çok sinirliydim," diye mırıldanıyorum, maskenin boş göz deliklerine bakarak. "Yalan söylemekten yoruldum. Keşfetmeye cesaret edemediğim karanlık dürtülerle doluyum. Seninle tanıştığımdan beri utanmıyorum. Yalnız değilim. Yüzümü saklamama gerek yok. Bu yüzden artık bu maskeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Maskeyi bir kenara atıp Elena'yı kollarıma alıyorum.

"Öldürmeyi bu kadar kolay bırakabileceğinden emin misin?" diye soruyor bana.

"Bir daha öldürmeyeceğime söz veremem, ama sadece mesleki nedenlerle nedenleri. Bazen benim işimde şiddet gerekli olabilir." Bana şaşkın

bir bakış atıyor. "Ev güvenliği mi?"

Şok içinde ona bakıyorum.

Kanım donar.

Ona söylemiştim, değil mi?

Dur, ona söylemedim mi?

Elena ve ben uzun uzun kim olduğum hakkında konuştuk. En önemli kısmı gerçekten kaçırmış olabilir miyim? Benim cinayetlerim ve onun cinayetleri hakkında konuştuk, ama benim işim hakkında konuşmadık, ki bu da en başta ona söylemekten korktuğum şeydi. Haftalarca geceleri uykumu kaçıran en önemli şey buydu.

Parmaklarımla alnımı ovuşturuyorum. "Ah, lanet olsun. Bilmediğini unutmuşum. İtiraf edecek o kadar çok şey vardı ki, bu unutuldu."

"Neyi itiraf edecektin? Cullan, neden bahsediyorsun?"

İki elini de ellerime alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Elena, pokeri sevmiyorum. Aslında nefret ediyorum."

Mavi gözleri çok büyük ve çok endişeli. "O zaman neden bu kadar çok poker oyununa gittin?"

"Gitmedim. Yalan söyledim."

"Ben Rosie'ye bakıcılık yaparken sen o geceler ne yapıyordun? Benimle tanıştıktan birkaç hafta sonra Kızıl Maskeli Katil oldun." Sesi korkudan tiz ve çığlık atar gibi.

"Yıllarca, *on yıllarca*, gerçekte ne yaptığımı sakladım, sonra seninle tanıştım ve birdenbire kendi boynuma bağladığım tasmayı tamamen çözdüm. Ruhumun her karanlık yönünü serbest bıraktım. O kadar çok çılgınca şey yaptım ki, her şeyi itiraf etme zamanı geldiğinde, sana ilk söylemem gereken şeyi unuttum. Yıllardır işlediğim suçları."

"Ne suçları?" diye ısrarla sordu, omuzlarımı sıkıca tutarak ve şimdi gerçekten korkmuş görünüyordu.

"Evlere giriyorum. İnsanlar beni diğer suçlulardan hırsızlık yapmam için tutuyor."

Elena sırt üstü uzanır ve ayı seyreder. "Hepsi bu mu? Casus ya da iblis falan olduğunu itiraf edeceğini sanmıştım."

Elena'ya gülümsüyorum. Sevilemez olduğunu düşündüğün tüm korkuların birdenbire yok olması, ruh ikizini bulmanın büyü mü?

Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıyorum. "Seni çok seviyorum. Biliyor musun? Çok ama çok seviyorum."

Elena gülümser ve kollarını boynuma dolandır. "Ben de seni seviyorum. Artık eve gidebilir miyiz? Vivienne ve Tyrant harika davrandılar, ama yine sadece üçümüz olmak istiyorum."

"Tabii ki. Hadi eve gidelim, hayatım."

El ele, Tyrant'ın labirentinden çıkıp yeni hayatımıza doğru yürüdük. hayatımıza doğru yürüdük.

Eve giderken Elena'ya, teyzelerinin cesetlerini bulacaklarından endişelenmesine gerek olmadığını söyledim.

. Her şey plana göre giderse, polis sonunda bir kayıp vakası açacak, bu vaka hemen soğuyacak ve ikisi sonunda yasal olarak ölü ilan edilecek. Elena'nın hayatının bu sefil kısmı sonsuza kadar kapanacak.

Uzakta olduğum süre boyunca beni meşgul eden diğer şeyi söylemiyorum. Bunun için henüz çok erken ve Elena'nın umutlarını boşa çıkarmak istemiyorum.

Tyrant'ın labirentinden ayrılalı bir saat bile geçmeden, Elena ve kızımı kucağıma alıp kanepeye yerleşiyorum. Elena, ben yokken ikisinin yaptıklarını anlatırken, ben de gülümseyerek ikisini de öpüyorum. Rosie sohbeti takip ediyor ve ara sıra "kuşlar", "Tyra" ve "Huck" gibi heyecanlı kelimeler ekliyor.

"Harika vakit geçirmişsin gibi görünüyor. Keşke ben de orada olsaydım, ama önümüzde daha birçok harika anlar olacağını biliyorum." Elim, karnını arar ve avuçlarımın içine alır, içindeki minik hareketleri okşar.

Elena bana şaşkınlıkla bakar. "Sonunda hissediyorum."

Elena'nın karnı henüz görünmeyecek kadar erken olduğu için şaşkınlıkla elime bakıyorum. "Ne hissediyorsun?"

"Sanki hamileyim gibi. Sanki senin bebeğini bekliyorum gibi. Ayıyken bu gerçek gibi gelmiyordu. Bu nasıl benim hayatım olabilir? Bu kadar mutlu olabileceğime inanamıyorum."

Göz kapaklarında yaşlar birikir ve burnunun ucu pembeleşir. O kadar sevimli görünür ki, onu kucağıma alıp ipeksi saçlarını defalarca öperim.

Elena, Rosie'ye, karnındaki elime ve yüzüme bakar. Boğuk bir sesle, "Bu, hep istediğim şeydi. Normal ve iyi değiliz, ama uzun süre normal ve iyi olmaya çalıştım

ve bu bana sadece acı getirdi. Sen, Rosie ve bizim küçüğümüz benim ailemsiniz."

"Öyleyiz. Normal ve iyi değil, ama tuhaf, sevgi dolu ve kötü." Dudaklarını defalarca öpüyorum ve karnını okşuyorum. "Ve tamamen benim."

EPILOG

Elena

Su bardağımdan üçüncü kez gergin bir yudum alıp tekrar masaya koydum. Blackport'ta nadir görülen güneşli bir gün ve restoran öğle vakti aydınlık ve kalabalık. Uzun zamandır tanışmayı umduğum birini beklemek için masada tek başıma oturuyorum.

Ben Vivienne ve Tyrant'la kalırken Cullan'ın yaptığı bir şey daha vardı. Annemi buldu. Teyzelerimin gittiği kilise, yakındaki bir hastaneyle bağlantılıydı ve o, aradığını bulana kadar kayıtları araştırdı.

Beni.

4 Nisan'da Beatrice Spencer'dan doğmuş, babası bilinmiyor.

Nişanlımı tanıyorum, o sadece isimle yetinmezdi. Onun hayatına derinlemesine dalarak nasıl bir insan olduğunu araştırırdı. Bana zarar verebilir mi? Benim için tehlikeli olabilir mi? Muhtemelen onun sabıka kaydını araştırmış ve onu takip ettirmiştir, çünkü bana kızına bakmam için teklif etmeden önce benim için de aynısını yaptığını itiraf etmişti. Sevdiği birinin yanına tehlikeli veya yıkıcı kimseyi ya da hiçbir şeyi asla yaklaştırmaz. Onun mesleği hakkındaki gerçeği öğrendiğimden bu yana geçen haftalarda, sızma görevlerine ne kadar dikkatli hazırlandığını gördüm ve onun titizliği ve özeninden çok etkilendim.

Cullan, Beatrice'in benimle görüşmem için güvenli olduğunu düşünmüş olabilir, ama bu onun bana zarar veremeyeceği anlamına gelmez. Uzun süredir kayıp olan kızının kendisiyle iletişime geçmesinden kayıtsız kalabilir. Geçmişteki bir "hatayı" hatırlatılmasından rahatsız olabilir. Ya da belki de beni gördüğüne sevinebilir.

umutluyum, ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramaya da hazırım ve eğer öyle olursa, ağlarken beni kucaklayacak Cullan'ın sıcak, güçlü kolları var.

Elimi karnımın üzerine koyup, karnıma fısıldıyorum, "Bugün ne olursa olsun, sen varsın. Baban var, kız kardeşin Rosie var. Bu beni kurşun geçirmez yapar, değil mi bebeğim?"

Bu korkutucu, ama annemle bir ilişki kurmaya çalışmalıyım. Bunu yapmazsam, içimde hep bir acı kalacak.

Bu arada Cullan, Leon ile ilişkilerini yeniden kurmaya çalışıyor. Duyduğuma göre ikisi için de zor bir süreç olmuş, ama aralarındaki ilişkiler düzelmeye başlamış. Leon babasına karşı daha az kızgın ve başka bir kadınla görüşmeye başlamış. Cullan, Leon'un ona bana davrandığından daha iyi davrandığını söylüyor ve bunu duyduğuma seviniyorum.

Birisi restorana giriyor ve son on dakika içinde yarım düzine kez yaptığım gibi başımı kaldırıp bakıyorum. Bu sefer hayal kırıklığına uğramıyorum. Bu sefer heyecanlanıyorum ve *anlıyorum*.

Kadın otuzlu yaşlarının ortasında, bebek mavisi bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyiyor. Gözleri benimkiler gibi geniş ve parlak mavi. Saçları benimkiyle aynı parlak siyah renkte. Dudaklarının eğiminde ve yüzünün şekillerinde kendimi görüyorum.

Restoranın içinde etrafına bakınıyor, gözlerinde benim hissettiğim endişenin bir kısmı görünüyor. Sonra beni görüyor ve yüzünde mutluluk yayılıyor. Aceleyle yanıma geliyor, ben de ayağa kalkıp onu selamlıyorum.

"Sen Beatrice Spencer'sın" diyorum.

Aynı anda, "Seni her yerde tanırdım, küçük kızım" der ve bana sarılır.

Kendime, nazik bir el sıkışmadan fazlasını beklememem gerektiğini söylemişim, bu yüzden sözlerinin ve kucaklamasının sıcaklığı beni çok etkiler. Boğazımdan bir hıçkırık yükselir ve gözyaşlarına boğulurum. Beatrice de ağlamaktadır. Etrafımızdaki insanların ağlayan iki kadına tuhaf bakışlar attığının farkındayım, ama umursamıyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılırız, gözlerimizi peçetelerle sileriz ve otururuz. Annemin yüzüne bakmak ne kadar da güzel.

"Çok büyümüş görünüyorsun," diyor bana.

"Ve çok genç görünüyorsun." Ben çok daha yaşlı bir kadın hayal etmişim, ama Beatrice gördüğüm birçok ilk kez anne olan kadınla aynı yaşta görünüyor.

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Seni doğurduğumda sadece on beş yaşındaydım.

Neredeyse bir bebek sayılırdım. Seni kim büyüttü?" "İki kız kardeşim, Astrid ve Frieda."

"Hâlâ görüşüyor musun onlarla?"

Beatrice'e sabit bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bir süredir yoklar. Tatile çıktılar." Yalan, yüzümde kızarma ya da sesimde titreme olmadan kolayca dudaklarımdan dökülüyor. Hiç pişmanlık duymuyorum. Geceleri, onların nasıl öldükleri ya da Cullan'ın cesetlerine ne yaptığı konusunda vicdan azabı duymadan derin bir uykuya dalıyorum.

"Umarım sana iyi davranan iyi kadınlardır?" diye sorar Beatrice, sesinde endişeyle.

Astrid ve Frieda hakkında soru soranlara ne cevap vereceğimi uzun uzun düşündüm.

"Bana kalplerindeki tüm sevgiyi verdiler."

Beatrice, *kalplerindeki tüm sevginin* o sevgisiz sürtüklerin kıkırdak ve zehirinden ibaretti.

Rahatlamış bir şekilde gülümser. "Çok sevindim. Belki bir gün onlarla tanışabilirim."

Cullan cesetlere ne yaptığını bana hiç söylemedi, ama eminim ki asla bulunamayacakları bir yerde çürüyorlardır.

"Bana hamile kalmak nasıldı, sorabilir miyim? Ben de bebek bekliyorum." O benim karnımı görebilsin diye arkama yaslandım.

Beatrice sevinçle nefesini tutar. "Büyükanne mi olacağım? Büyükanne mi olacağım!" Bana tebriklerini iletir ve sonra düşüncelerini toplar. "Böyle bir soru sorulması harika. Senin hakkında konuşma fırsatım hiç olmuyor. Sen çok kolay taşınan bir bebektin ve sabah bulantılarım uzun sürmedi. Uykusuz geceler ve sürekli aç olduğumu hatırlıyorum."

Bende de benzer şeyler olduğunu fark edince gülümserim.

Öğle yemeğimizi sipariş ediyoruz ve bebekler ve çocuklar hakkında konuşurken sohbetimiz akıcı bir şekilde ilerliyor. Beatrice'in yedi ve on yaşında iki oğlu var ve başarılı bir tesisatçılık işi yapan bir adamla evli.

"Ailemle tanışmanı çok isterim," diyor bana, sonra yüzüne hüznün çöküyor. "Ama sanırım neden seni terk ettiğimi merak ediyorsun."

"Merak ettim, ama sormak kabalık olurdu. On beş yaşındaydın ve çok korkmuş olmalısın. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Senden vazgeçmek istemedim, ama Peder Connell bana bunun benim için tek doğru ve uygun şey olduğunu vurguladı, böylece ben..." Dudaklarını pişmanlıkla sıkıştırdı. "Böylece, onun deyiimiyle, seni benim günahımla lekelememiş oldum. Onun sözlerini kalbime kazıdım."

Beatrice'e baktığımda, onu gözyaşları içinde, korkmuş bir genç kız olarak hayal edebiliyorum, sözde günahının ağırlığı altında ezilen bir genç kız. Peder Connell'in adını duyduğumda içimde küçük bir nefret kıvılcımı hissediyorum, ama bunu yüzüme yansıtmıyorum. "Ben de onun sözlerini ciddiye aldım ve ne kadar iyi olmaya çalışsam da, düşüncelerim ve eylemlerim için tövbe etmek için saatlerce diz çöküp dua ettim. Bazen o kilisenin vitraylarının bile beni yargıladığını hissediyordum."

Gözleri büyüdü. "Ben de aynı şeyi hissettim. Sanki hepsi beni suçluyor gibi."

"Evet, aynen öyle." Annemle benim birçok ortak noktamız olduğunu düşünüyorum ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Onuncu doğum gününden hemen önce Peder Connell'i görmeye gittim ve seninle görüşebilir miyim diye sordum. Yapamayacağımı, nerede olduğunun gizli olduğunu ve bensiz daha mutlu olduğunu söyledi. O zamanlar yirmi beş yaşındaydım ve hayatımı düzene soktuğumu sanıyordum, ama o beni on beş yaşındaki gibi hissettirdi. Yeterince iyi olmadığımı hissettirdi."

Annem beni ararken, ben de onu arıyordum, bu düşünce göğsümde bir duygu seli yaratıyor. Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Sen her zaman yeterince iyiydin. Her zaman."

Öğle yemeğimizi bitirirken Beatrice'e soruyorum: "Sence tesadüfen karşılaşmış olsaydık, anne ve kız olduğumuzu anlar mıydık?"

Yüzümü inceliyor. "Bana çok benziyorsun. Sanırım sana tanıdık geldiğini hissedirdim, bunun için endişelenir, endişelenir ve sonra kafamda hesap yapardım."

Ona gülümsüyorum. "Endişelenmek, benim de aynı alışkanlığım var. Sanırım ben de aynı şeyi fark ederdim."

"Nişanlın, seni bulmak için dünyanın en nazik adamı."

Beatrice'e teyzelerimin onun adını bildiğini ve onun onu aradığını söyledik. "Öyle. Onunla tanışmak ister misin? Dışarıda arabada bekliyor."

"Çok isterim."

"O benden yaşlı," diyorum, onu dikkatle izleyerek. Yaş farkımız umurumda değil, ama aşk yerine yargılama yapan insanların yanında olmak istemiyorum. Cullan'ın da böyle insanların yanında olmasına gerek yok. Onun duygularının incineceğini sanmıyorum, ama ben onun için üzülürdüm ve hayatımda yeterince üzüntü yaşadım. "Benden yirmi yaş büyük."

Omuzlarını silkiyor, hala gülümsüyor. "Seni seviyorsa, önemli olan tek şey bu. Hadi, bu sevimli adamınla tanışalım."

Cullan'a bir mesaj attım ve bir dakika sonra restorana girdi. Bu sevimli adamıma hayran olmamak elde değil, uzun boylu, yakışıklı ve siyah gömlek giymiş haliyle.

Beatrice'in benden yirmi yaş büyük bir adama aşık olduğum için beni yargılayacağından endişelenmeme gerek yoktu. Cullan'ı seviyor ve benim için o kadar mutlu ki, bana bir kez daha sarılıyor.

Cullan bana yakından bakıyor, yüzümdeki mutluluğu ve umudu okuyor. Annemle görüşmem iyi geçerse ne istediğimi konuştuk ve o da bunun harika bir fikir olduğunu kabul etti. Beatrice'e dönüp ellerini tutuyor. "Elena ve ben birkaç hafta sonra evleniyoruz. Düğüne gelmenizi çok isteriz."

"Çok isterim. Kızım evleniyor ve bir bebeği olacak, ben de orada olacağım. Bunca yıl, kaçırdığım önemli anları saydım ve senin ne yaptığını hayal ettim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama düğün kilisede olmayacak. Umarım sorun olmaz."

Beatrice anlayışla başını sallıyor. "Yıllardır ayine ya da günah çıkarmaya gitmedim. İncancıyı kaybetmedim, ama beni senden uzaklaştıran insanlara olan güvenimi kaybettim."

Sen ve Cullan ne karar verirsiniz verin, harika olacağına eminim. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim."

Daha fazla gözyaşı ve kucaklaşmalarla vedalaşıyoruz, ama birkaç gün sonra kahve içmek için buluşmaya söz veriyoruz.

Eve kadar yol boyunca, sanki havada uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Ben elbiseyi değiştirirken, Cullan Rosie'yi kucağına alıp yatağa oturur ve ben ona annemle yediğimiz öğle yemeği hakkında her şeyi anlatırım. Yüzünde bir gülümsemeyle dinler ve benim için mutlu olduğunu anlayabilirim.

Eşofmanımı giyerken, bel kısmının çok sıkı olduğunu fark edince şaşırıyorum. "Vay canına, bu pantolon artık bana olmuyor. Çok şişmanlamaya başladım."

Cullan, kumaşın karnımın üzerinde gerilmesini hayranlıkla izliyor. "Annen çok güzel görünüyor."

"Anne," diye tekrarlar Rosie.

Yaptığım şeyi bırakıp ona şaşkınlıkla bakıyorum. Rosie bana hep Layna derdi ve ben de ona başka bir şekilde hitap etmesini teşvik etmedim. Bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değildim. "Ben kimim, Rosie?"

"Anne," diye tekrar söylüyor, bana gülümseyerek.

Şaşkınlıkla Cullan'a bakıyorum. "Ona bunu sen mi öğrettin?"

"Hayır. Rosie kendi başına karar vermiş olmalı." Kollarını bana açar, ben de kucağına oturur ve diğer tarafına sokulurum. "Güzel kızlarım," diye mırıldanır, önce Rosie'yi, sonra beni öper.

Eli karnımı okşarken, birlikte yaşadığımız her şeyi düşünüyorum. İyi ve kötü, kaotik ve sakin olanları. Bize yumuşak doku hasarı veren duygusal acıyı. Birlikte iyileştirdiğimiz hasarı.

"İki katil mutlu bir son hak eder mi?" diye soruyorum ona.

Cullan, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla gülümsüyor. "Bunu öğrenmeye ne dersin?"

VIVIENNE ve Tyrant evlerinin bahçesini düşünümüz için teklif ettiğinde, Cullan ve ben hemen kabul ettik. Evleri sadece güzel olmakla kalmıyor, Cullan'ın bu mülkte yaptığı çalışmalar, orada geçirdiğim günler ve labirentin ortasında onunla paylaştığımız gece sayesinde bizim için çok özel bir yer.

Düğünden önceki geceyi Vivienne ve Tyrant'ın evinde geçiriyoruz ve sabah parlak ve açık bir şekilde başlıyor. Pencereden dışarı baktığımda, düğün konukları için çiçekli bir kemer, bir çadır ve güzel beyaz sandalyeler kuran insanları görebiliyorum.

Heyecandan midem kıpır kıpır. Küçük, samimi ama çok güzel bir düğün olacak. Basit bir elbise alacaktım, ama sonra Cullan bana, her gün bakabileceğimiz güzel düğün fotoğraflarını evimizin duvarlarına asmanın beni mutlu edip etmeyeceğini sordu. Cevabım evetti, bu yüzden hayallerimdeki gelinliği aldım. Sadece iki düzine kadar insanın beni bu elbiseyle görecektir olması önemli değil. Cullan ve ben onu sonsuza kadar keyifle izleyeceğiz.

Vivienne kapımızı çalıyor. Bize kahve getirmiş ve hazırlanmama yardım edecek. Yarı zamanlı kostüm ve sanat tasarımı öğrencisi olarak, yaratıcı saç ve makyaj konusunda yetenekli. Cullan başka bir odada hazırlanmak için bizi yalnız bırakıyor ve Vivienne beni masal prensesine dönüştürüyor.

"Sanırım ağlayacağım," diyorum uzun aynanın önünde dururken, bebek karnımın üzerine zarifçe düşen, yere kadar uzanan petal etekli elbisenin içindeki görüntümden çok etkilenmişim. Uzun, gevşek saçlarıma küçük mavi çiçekler ve parıldayan süslemeler dokunmuş. "Teşekkürler, Vivienne."

Vivienne bir mendille aceleyle yanıma gelir ve gözlerimin iç köşelerini siler. "Benim için bir zevk. Cullan'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Bahçeden ve açık pencereden müzik sesi geliyor. Cullan'ı görmek için sabırsızlanıyorum. Cullan ile evlenmek için sabırsızlanıyorum.

Vivienne heyecanla gülümsüyor ve bana mavi ve beyaz çiçeklerden oluşan buketimi uzatıyor. "Konuklar geliyor. Aşağı inme zamanı."

Vivienne ve Tyrant'ın evinin geniş koridorlarında güzel gelinliğimle yürürken kendimi harika bir rüyada gibi hissediyorum. Kumaşın hışırtısı, çiçeklerimin kokusu, hatta güneş ışığı bile büyümlü geliyor.

Vivienne beni öpüp terasta bırakıyor. Buradan çiçek kemerinin arkasından konukları görebiliyorum.

"Seni bekliyor olacağız. Hazır olduğunda gel," diyor ve gidip yerine oturuyor.

Derin bir nefes alıp, düşüncelerimi toparlamak için kendime bir dakika veriyorum. Kısa bir süre önce Cullan'a söylediğim sözler aklıma geliyor.

"İki katil mutlu bir son hak eder mi?"

Kemerli geçitten bahçeye çıkıyorum ve işte orada. Cullan Grant, hayatımın aşkı. Beni görünce yüzü sevgiyle parlıyor. Onun birçok yüzünü gördüm, bazen kırmızı maskeyle, bazen karanlık ve kanla kaplı, ama elinde bıçak ya da silah, bir demet çiçek ya da hiçbir şey olmasa da, o ellerini her zaman beni sevmek için kullanır. O da benim tüm yüzlerimi gördü ve ben, sadakatiyle kalbini bana adayan bir adamı seviyorum. Ve o her zaman cesetleri saklamama yardım edecek.

Bugün, düğün buketim ve saçımdaki çiçeklerle uyumlu, düğme deliğinde küçük mavi çiçekler bulunan koyu renkli bir takım elbise giyiyor. Sandalye sıralarının arasından ona doğru yürürken, duygularımla boğulmuş hissediyorum. Tanıdık yüzler görüyorum. Justine bana gülümsüyor. Annem Rosie'yi kucağında tutuyor ve bana gülümsüyorlar ve el sallıyorlar. Tyrant sağdıç ve Cullan'ın yanında duruyor. Vivienne Huck'ı kucağında tutuyor ve Barlow'un elini tutuyor.

Cullan'a ulaştığımda, ellerimi tutuyor ve birbirimize yaklaşıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona.

Sesi duygudan dolayı sıcak ve boğuk. Ela gözleri parlak bir şekilde ışıltıyor. "Ben de seni seviyorum, sevgilim."

Gerçek, gizli yeminlerimi dün gece Cullan'a çoktan söyledim ve o gözlerimin derinliklerine bakarken, onları hatırladığını ve kalbinde bana tekrar söylediğini biliyorum.

Bu adamı kargaşa ve katliamda kabul ediyorum. İntikam ve suikastta.

Kahkahalar, kan dökülmesi ve gözyaşları arasında, Cullan'ın beni her zaman seveceğini biliyorum ve ben de onu seviyorum.

Ölümcül, umutsuzca romantik hayatımızın geri kalanında.

Soft Tissue Damage'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakın.

Bonus epilogda: Kırmızı Maskeli Katil büyük final için geri döner ve Cullan ile Elena genç aileleriyle yaz tatiline çıkarlar aileleriyle yaz tatiline çıkarlar. Ücretsiz indirmek için buraya tıklayın:

<https://BookHip.com/TMADVWB>

LILITH VINCENT'IN KİTAPLARI

Ateşli Ters Harem

KANLA VERİLEN SÖZ SERİSİ (tamamlanmış)

Önce Kan Gelir,

Sonra Savaş

Üçüncü Olan İntikam

THE PAGEANT DUET (tamamlandı)

Pageant Taç

Giyme Töreni

Ateşli MF Romantizm

BRUTAL HEARTS SERİSİ (tamamlandı)

Acımasız

Niyetler

Acımasız Fetih

Acımasız Koca

ÖLÜMCÜL KALPLER SERİSİ (tamamlandı)

Benden Kork, Beni Sev

BENDEN KORK, BENİ SEV ÇİZGİ ROMAN KICKSTARTER CİLT 1

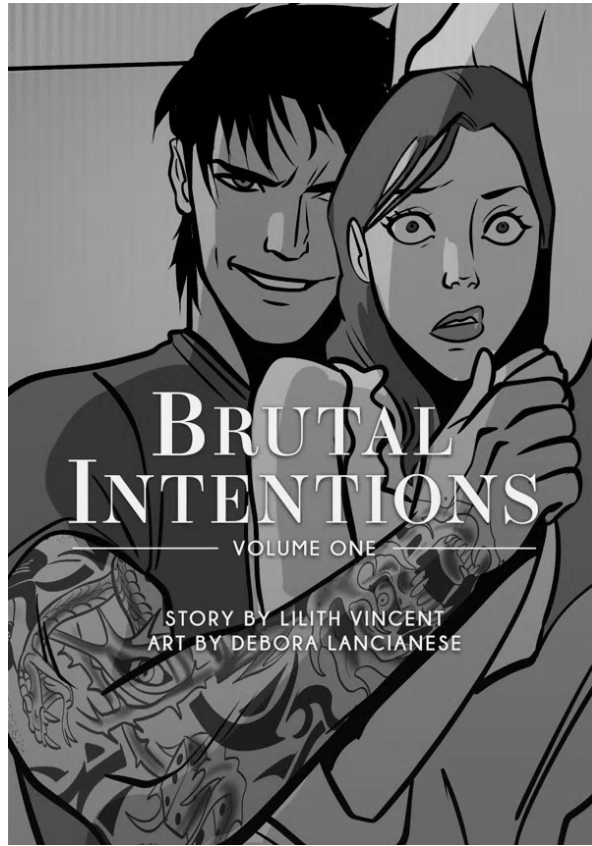

Özel çizgi roman baskıları için kampanyayı destekleyin

Şehrin en tehlikeli adamı, Vivienne'in küçük kardeşini kaçırarak ailesini borcunu ödemesi için zorladığında, Vivienne onun kötü oyunlarına kapılır. Zalim Mercer'ın kara kalbi kimseye açılmaz, ancak Vivienne onun en büyük takıntısı haline gelir.

*Karanlık romantizm, psikoloji, şiddet ve yetişkin temaları içerir. 18 yaşından büyükler için uygundur. Hassas okuyucular için uygun değildir. Popüler romandan uyarlanmıştır
FEAR ME, LOVE me'den uyarlanmıştır. Sanatçı: Debora Lancianese.*

LILITH VINCENT VE DEBORA LANCIANESE'NİN ÇİZGİ ROMANLARI

Brutal Intentions Çizgi Roman

O tehlikeli, çok yakışıklı, birinci sınıf bir pislik ve onun yeni üvey babası. Laz ve Mia, ailelerinin kara koyunlarıdır ve birbirlerine karşı yasak bir çekim hissederler... ama bunu gerçekleştirmeye cesaret edebilecekler mi? Lilith Vincent'ın popüler romanı BRUTAL INTENTIONS'dan uyarlanmıştır.

Vincent'ın popüler romanından uyarlanmıştır. Çizimler Debora Lancianese'ye aittir. 18 yaşından büyükler için uygun, müstehcen içerik.

35 sayfalık NSFW alıntısını ücretsiz olarak indirin:

<https://BookHip.com/HKLWQJH> Patreon'da okuyun:

<https://www.patreon.com/LilithVincent>

Fear Me, Love Me çizgi romanı

Şehrin en tehlikeli adamı, Vivienne'in küçük kardeşini kaçırarak ailesini borcunu ödemesi için zorladığında, Vivienne onun kötü oyunlarına kapılır. Tiran Mercer'ın kara kalbi kimseye açılmaz, ancak Vivienne onun en büyük takıntısı haline gelir. Karanlık romantizm, psikoloji, şiddet ve yetişkin temaları içerir. 18 yaşından büyükler için uygundur. Hassas okuyucular için uygun değildir. Lilith Vicent'in popüler romanı FEAR ME, LOVE me'den uyarlanmıştır.

Lilith Vicent'in popüler romanı FEAR ME, LOVE me'den uyarlanmıştır.
Sanatçı: Debora Lancianese.

Sansürsüz baskı şu anda Patreon'da yayınlanıyor:

<https://www.patreon.com/LilithVincent>

Çizgi romanlar Kickstarter'da (Kickstarter'a özel sürümlerle) ve web sitemde yayınlandığında bildirim almak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun: <https://www.subscribepage.com/lilithvincent>

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan ateŖli bir romantizm yazarıdır! Ters harem ya da M/F romantizmi olsun, mafya üyeleri ve dövmele kötü çocuklar onun zayıf noktasıdır, ve onları diz çöktüren kahramanlar.

Haberler, tanıtımlar ve ücretsiz hediyeler için Lilith Vincent'ı

takip edin: [Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Haber Bülteni](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

